

BURMESE
CLASSIC
.com

မိုးဝင်း
မိုးဝင်း

မလည်ရပ်

ကြယ်စင်

မလည်ရှုပ် ကြယ်စုတ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအောင်စိုး (ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ)
အမှတ်(၁၈၂)၊ (၃၁)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ	- ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
ကွန်ပျူတာစာစီ	- ပြည့်ဖြိုး
အတွင်းဖလင်	- ကိုပေါက်
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	- အောင်ပြည့်
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃၊ ဩဂုတ်လ
အုပ်ရေ / တန်ဖိုး	- ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ်
ဖြန့်ချိရေး	- ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ
အမှတ် ၁၈၂(B)၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉၇၃၁၂၆၃၅၈

၈၉၅ .၈၃

မိုးစက်ပိုင်

မလည်ရှုပ် ကြယ်စုတ် / မိုးစက်ပိုင် ။ - ရန်ကုန်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၁၇၄ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီ။

(၁) မလည်ရှုပ် ကြယ်စုတ်

မိုးဝင်း

မလိမ္မော်

ကောသလမင်းကြီး မမြင်မက်လိုက်ရတဲ့
တစ်ဆယ့်ခုနစ်ချက်မြောက် အိပ်မက်ဟာ
ငါပဲ ...။

နောင်ရိုးက ခေါင်းအသာမော့လိုက်ကာ ညောင်နာနာအသံလေး နှင့် ...

“ဖေဖေပဲ ... သားမျက်နှာ မကြည့်ချင်ဘူးဆိုလို့ ခေါင်းငုံ့လိုက် တာလေ”

“ဘာကွ ... ဟေ့ကောင် ဆင်ခြေ၊ ဆင်လက်၊ ဆင်နားရွက်တွေ လာမပေးနဲ့၊ ပြီးတော့ ... မင်း ငါ့ကို အဖေလို့ မခေါ်နဲ့ကွာ ... ဒါပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ နောင်ရိုးလည်း အူတူတူဖြစ်သွားရ၏။ အဖေဖြစ်သူ တို့ အဖေမခေါ်လို့ မည်သို့ခေါ်ရမည်နည်း။ ဩော် ... သိပြီဟု ဖြတ်ထိုး ဉာဏ်ကလေးနှင့် တွေးလိုက်ကာ ...

“ဘာလဲ ... ဖေဖေက သားကို ဒက်ဒီတို့၊ ပါးပါးတို့ ခေါ်စေချင် လို့လား၊ မကောင်းပါဘူး၊ ဖေဖေရာ၊ ဒီအရွယ်ရောက်မှ ဘိုမဆန် ... ဆန်”

“ဟေ့ကောင်!”

တစ်ရပ်ကွက်လုံးနီးပါး ကြားနိုင်လောက်သော အသံနက်ကြီး ကြောင့် နောင်ရိုး မြီးညောင်းရိုး တုန်ခါသွားရသည်။ ဘာမှပြန်မပြောနိုင် ဆောင်မှာဘဲ အဖေဖြစ်သူက ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“နောင်ရိုး ... မင်း မနေ့ညက ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း သိ ဘယ်နော်၊ မင်း ... အဲလိုတွေ မလည်ရှုပ်လုပ်လွန်းလို့ ငါ မျက်နှာပျက်ရ တာ များပြီကွ၊ ခုလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ ငါ ဘယ်လို မျက်နှာပြရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“တစ်ပတ်လောက် အိမ်တွင်းပုန်းနေပေါ့ ဖေဖေရာ”

ထိုစကားကိုတော့ အသံအားဖြင့် နောင်ရိုး ထုတ်ပြောလိုက်ခြင်း

အခန်း (၁)

“ဟေ့ကောင် နောင်ရိုး ... မင်းမျက်နှာကို ငါ လုံးဝမမြင်ချင် တော့ဘူးကွ ... နားလည်လား”

တစ်သွေး၊ တစ်သံ၊ တစ်မိန့်ကဲ့သို့ တင်းမာပြတ်သားစွာဆိုလာ သော ဝီတုဖခင်၏စကားအဆုံးမှာ နောင်ရိုး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ငုံ့ချလိုက် သည်။ ဟုတ်သည်လေ ...။ မျက်နှာကို မမြင်ချင်ဘူးဟု ဆိုလာသည်ကို။ ခေါင်းငုံ့ထားသောကြောင့် ဆံပင်ကိုတော့ မြင်နေရလိမ့်မည်ပေါ့။

သို့သော် စကားသံက ထပ်ထွက်လာပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါလည်း ခုနက အသံဘော်လွန်းထက် မလျော့သောကီးနှင့်။

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒါက ဘာသောက်ချိုး ချိုးတာလဲကွ ...

ဟေ့”

ဟုတ်ပါချေ။ ထိုသို့ဆိုပါက စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အထိုးခံရမည်မှာမလွဲ။

ခုတော့ နောင်ရိုး ဘာမှပြန်မပြောလိုက်သဖြင့် အဖေဖြစ်သူကပဲ

အဖေဟူသောမျက်နှာပေးဖြင့် ...

“အေး ... ဒီတော့ မင်းအပြစ် မင်းသိမယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ငါ

ဘက်ကလည်း ဖခင်တို့ဝတ္တရားအတိုင်း အပြစ်ပေးရတော့မှာပေါ့”

နောင်ရိုးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေသည့် မေမေ့ဆီသို့ အားကိုး

အကြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။ မေမေက ဘာမှ စောဒကတက်မနေပါနဲ့ သား

ရယ်ဟု ယူဆရသောအကြည့်ဖြင့် ခေါင်းအသာခါပြသည်။ နောင်ရိုးလည်း

ထက်ပြင်းသာ ကျိတ်ချလိုက်၏။

အဖေက ...

“ဒီတော့ မင်းမျက်နှာ ငါ မမြင်ချင်ဘူးလို့ ဆိုခဲ့တဲ့စကားအတိုင်း

မင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းပါ။ မင်းဟာမင်း အပြင်မှာ ဘာပြဿနာပဲ ထပ်ဖြစ်

ဖြစ် ငါ တာဝန်မယူဘူး။ ငါ့နာမည်ကိုလည်း မင်း ဘယ်တော့မှ ထပ်မသုံး

ပါနဲ့”

စကားအဆုံးမှာ မေမေက စိတ်ပူသောမျက်နှာပေးဖြင့် ...

“အဖေကြီးရယ် ... ကျွန်မတို့မှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိ

တာကို”

မေမေ့စကားက မဆုံးလိုက်။ အဖေက မေမေ့ဆီ ဆတ်ခနဲ ခပ်

တင်းတင်းကြည့်လိုက်ကာ ...

“တစ်ယောက်ပဲ မွေးထားတာကိုးကွ။ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့။

ခုလည်း ဒီတစ်ယောက်ပဲ ဒုက္ခပေးနေတာ၊ ဒီတစ်ယောက်ပဲ အမျိုးမျိုး

မွှေးနေတာ၊ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အမျိုးမျိုး မရိုးရအောင် မလည်

ရှုပ်လုပ်နေတာကွ။ ငါ မျက်နှာပျက်ရပေါင်းလည်း များပြီ၊ ဒီတော့ ... မင်း

ဘာမှဝင်မပြောနဲ့၊ ဟိုကောင် ... အိမ်ပေါ်က ဆင်း ... ဒါပဲ”

ပြောပြီး အဖေက ရုပ်ရှင်ထဲကလို ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

သူ့ကို မကြည့်ချင်တော့သည့်သဘောပေါ့။ ရပါသည်။ ခံစားနားလည်ပေး

လိုက်ပါမည်။ သူက အဖေ၊ ကိုယ်က သားဖြစ်နေသည်ကိုး။ ပြီးတော့

... ဒီအိမ်ကလည်း သူ့အိမ်လေ။ နှင်ချခွင့်ရှိတာပေါ့။ ကိုယ့်အိမ်မှ မဟုတ်

သေးတာ။ အဖေမရှိတော့မှ ဒီအိမ်က ကိုယ့်အိမ်ဖြစ်မှာပေါ့ ... ဟာ။

ထိုသို့ လျှောက်တွေးကာ ငြိမ်ဆိတ်နေမိသေးသည်။

သို့သော် ကိုယ့်လို ငြိမ်မနေနိုင်သည့်အဖေက ဆတ်ခနဲ ဘုကြည့်

ပြန်ကြည့်လာပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း မသွားသေးဘူးလား၊ ငါ့ဆီက မသွားခင်

ဘာတောင်းဆိုချင်သေးလို့လဲကွ ... ဟေ”

ထိုစကားကိုတော့ နောင်ရိုး အလေးအနက် စဉ်းစားရတော့သည်။

အိမ်ပေါ်က ဆင်းခါနီး သားတစ်ယောက်က အဖေဖြစ်သူထံ၌ ဘာတွေ

တောင်းဆိုသင့်သလဲ။ သူ မသိချေ။ သို့သော်လည်း ထွေထွေထူးထူး စဉ်း

စားနေစရာလည်း မလိုပါ။

အဖေတောင် မြန်မာဗီဒီယိုကားထဲကလိုဟန်ပန်နှင့် မေးနေမှတော့

သူ့ဘက်ကလည်း အမေရိကန်ကားထဲကလို ပခုံးတွန့်ပြ၍ လှည့်ထွက်စရာ

မလိုချေ။ မြန်မာမှုဟန်ပန်နှင့် မြန်မာကားထဲကလိုပဲ ပြောလိုက်ပါသည်။

“သားအတွက် ဘာမှမလိုပါဘူး ဖေဖေ၊ သားမှာ လက်နှစ်ဖက်

ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဦးနောက်တစ်ခု ရှိပြီးသားပါ။ သားဘာသာသား၊ ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်။ ဖေဖေ ပြန်မခေါ်မချင်း သား အိမ်ပေါ်ပြန် တက်လာမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

နောက်ဆုံးစကားကိုတော့ သတိကြီးစွာထားကာ နောင်ရိုး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တော်ကြာ ဘုံပျောက်နေဦးမည်လေ။

သို့သော်လည်း နောင်ရိုးစကားအဆုံးမှာ အဖေက မှန်တေတေ ဖျက်နာထားနှင့် ကြည့်လာပြီး ...

“ပြန်ခေါ်လိမ့်မယ်လို့တော့ စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ကွ၊ မင်းမှာ မာနရှိရင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ငါ့ဘက်က မင်းကို ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ဘူး။ နောက်လည်း ... ငါ့နာမည်ကို ဘယ်တော့မှ ဆုံးမနဲ့ ... ဒါပဲ၊ ခု သွားတော့”

ရပါသည်။ နောင်ရိုး ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါ။ အဖေစကား မြေထပ်မကျ ... မကျခင်မှာပဲ ဆတ်ခနဲထကာ ကိုယ့်ခြေထောက်နှင့်ပဲ ကိုယ်ရပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီး ... ရင်ကော့ကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်ရုံပေါ့။

အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ ကျောပိုးအိတ်ထဲ အဝတ်အစားတွေ ထည့်နေချိန်မှာပဲ မေမေက အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဒီအတိုင်း လက်မလာနှင့် ဝင်လာခြင်းမဟုတ်။ ငါးထောင်၊ ဘန်နှစ်အုပ်ကိုပါ ကိုင်လာသေး၏။

ပြီး ... နောင်ရိုးကို စိတ်ပူစွာကြည့်ကာ ...

“သား ... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ ခဏရှောင်နေလိုက်နော်၊ သားအဖေက စိတ်တိုနေတုန်းမို့လို့ပါကွယ်၊ မေမေ တဖြည်းဖြည်း ဖျောင်းဖျောင်းပါ့မယ် ... နော် သား”

နောင်ရိုး ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ပြီး မေမေ့ကို ဦးချလိုက်၏ အဖေ့ကိုတော့ စိတ်ထဲက မှန်းလို့ပေါ့လေ။

မေမေက ငါးထောင်တန်နှစ်အုပ်ကို လှမ်းပေးရင်း ...

“ရှေ့ သား ... သားသုံးဖို့ ဒီပိုက်ဆံလေးတော့ ယူသွားနော်”

နောင်ရိုး မယူသေးဘဲ ငါးထောင်တန်နှစ်အုပ်ကို အရင်စိုက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ခုနက အဖေ့ကို သူပြန်ပြောခဲ့သည့်စကားတွေကိုလည်း ပြန်အမှတ်ရလိုက်မိ၏။

လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ်ချောင်း၊ ဦးနောက်တစ်ခု၊ ပြီး ... ယောက်ျားမာန။

ထိုသောအတွေးနှင့်အတူ နောင်ရိုး ရဲရင့်တည်ကြည်စွာ မေမေ့ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ယူသွားမှာပေါ့ မေမေရယ်၊ မဟုတ်ရင် မေမေ့သား ငတ်သွားမှာပေါ့ အဲ ... ထပ်လိုရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

မေမေက အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ဪ ... မိခင်မေတ္တာသည် ကြီးမားလှပေစွ။

ခုပဲကြည့် ...

မြင့်မားစကားမူ ဆင်စီးပြီး သူအိမ်က ထွက်လာခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

အခန်း (၂)

ထွက်သာလာခဲ့ရသည်။ မည်သည့်နေရာကို သွားရမည်ဆိုတာ နောင်ရိုး စဉ်းစားမရသေး။ သို့နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ခဏဝင်ထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ကာ အရင်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပထမဆုံးအတွေးထဲ ပေါ်လာသူက ပေါ်ဦး။ ဒီကောင်နဲ့က တစ်ရပ်ကွက်တည်သား။ ပြောမနာ ဆိုမနာ နေလာသူ။ ပြီး... ဒင်းက အဒေါ် အပျိုကြီးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းနေသော ငတိ။

ထိုသို့တွေးကာ နောင်ရိုး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ပေါ်ဦးအိမ်က တစ်ရပ်ကွက်ထဲမှာမို့ လမ်းလျှောက်သွားလိုက်သည်။

သွား၍ရောက်သည်ပေါ့။ ဝင်နေထွက်နေကျအိမ်မို့ ခေါ်မနေတော့ဘဲ ခြံတံခါး အသာတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်သွားလိုက်၏။

ပေါ်ဦးတို့အိမ်ထဲသို့ ခြေနှစ်ချောင်း ကျူးကျော်ကာ ဝင်ဝင်ချင်မှာပဲ ပေါ်ဦးအဒေါ် အပျိုကြီးနှင့် တန်းတိုးသည်။

နောင်ရိုးက အရင်လှမ်းမေးလိုက်၏။

“အန်တီ... ပေါ်ဦးကောဟင်”

အပျိုကြီးက အပျိုကြီးပီသသော အပြုံးဝင်းဝင်းနှင့်...

“ပေါ်ဦး ခုနကပဲ ဘယ်ဆိုလား ထွက်သွားတယ်သားရဲ့၊ ဘယ်အချိန် ပြန်လာမလဲတော့ မသိဘူး။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင် သားနောင်ရိုး”

အဖြေက ရေရာသေချာလွန်းသဖြင့် ထပ်မေးစရာစကားပင် မရှိဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် ဒီအတိုင်း လှည့်ပြန်သွားလို့ကလည်း မဖြစ်သေး။ လာရင်းကိစ္စကိုတော့ ပြောရပေလိမ့်မည်။

နောင်ရိုး တွေခနဲ စဉ်းစားလိုက်ရင်း...

“အင်း... ဒီကောင် လောလောဆယ် မရှိတာလည်း ကောင်အပါ ဘယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလို့ရတာပေါ့”

အပျိုကြီး တွန့်သွားသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ဖော်ပြရခက်သည့် အနိပ်အယောင်တို့က မျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ထသွား၏။ ပြန်မေးလာသော စကားသံကလည်း မနည်းအားယူကာ ပြောလိုက်ရသလို။

“လွတ်... လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆိုတော့ ဘာ... ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

နောင်ရိုး ခပ်တည်တည်ပဲ...

“အန်တီ... သားကို ချစ်တယ်နော်”

“ဟင်”

အပျိုကြီးမျက်ဝန်းအနံ့က တစ်လက်မပတ်လည်လောက် ဝိုင်သွားသည်။ ရဲရဲနီလာသောမျက်နှာနှင့် နောင်ရိုးကိုကြည့်လာပြီး ...

“သား နောင်ရိုး ... ဘယ်လိုစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ သားရယ်”

“အာ ... အန်တီကလည်း ကျွန်တော်မေးတာကိုပဲ ဖြေပါ”

စကားအဆုံးမှာ အပျိုကြီးက ဘယ်သူမှမရှိမှန်း သိသိနှင့်ပင် ဟတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒုက္ခပါပဲ သားရယ်၊ ဟို ... ဘယ်လို ... ပြောရမလဲ သားသားကို အန်တီ ... ကိုယ့်တူလေးတစ်ယောက်လိုတော့ ချစ်တာပေါ့”

နောင်ရိုးက စားပွဲကို ဖြန်းခနဲ ပုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဒါပဲဗျာ ... ဒါ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော်လိုချင်တာကလည်း ဒါပဲ၊ ဒီတော့ ... အန်တီ အထုပ်အပိုးတွေသာ ပြင်လိုက်တော့”

“ဟေ”

ဝုန်းခနဲဆိုသလို ဆက်တီနောက်မှီနှင့် အပျိုကြီးကျောပြင်တို့ စိကပ်သွားသည်။ ပြီး ... နောင်ရိုးကို ပြူးဝင်းသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်လာကာ ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် ...

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... အဲလို မဖြစ်ရဘူးလေ သားရဲ့၊ သားနဲ့ အန်တီတို့အရွယ်က ... ဟို ...”

ရုတ်ခြည်း ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားသော အပျိုကြီးပုံစံကြည့်ကာ နောင်ရိုးနုထက်စံတောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ထို့ကြောင့် အူတူတူ ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

...

“အန်တီ ... အန်တီ ... ဘာပြောလိုက်တာလဲဗျ၊ ကျွန်တော်နားမလည်လို့”

အပျိုကြီးက ခပ်ရွေရွေ ပြန်ကြည့်လာပြီး ဘောက်ဆတ်ဆတ်လေသံနှင့် ...

“ဘာပြောရမှာလဲ ... မင်းပဲ စပြောတာလေ၊ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချင်တယ်ဆိုပြီး မင်းကို ချစ်လားတဲ့၊ အန်တီက မယုတ်မလွန် ပြန်ဖြေတော့ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်လိုက်တဲ့၊ အဲဒါက ဘာစကားတွေလဲ”

“ဟာ”

နောင်ရိုး ပါးစပ်ပြသွားရ၏။ ချက်ချင်းပင် လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“ဆောရီး ... ဆောရီး အန်တီရ၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက အဲဒါမဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဒါဆို မင်းက ဘာပြောချင်တာလဲ”

အချိန်မီ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း နောင်ရိုးက ...

“ဒီလို အန်တီရာ ... ဒု ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာရတယ်၊ အဲဒါ ... ပေါ်ဦးကို ခေါ်ပြီး တခြားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ ခဏအားနေမလို့၊ အဲဒါ ... အန်တီ ကျွန်တော့်ကို တူတစ်ယောက်လိုချစ်ရင် ဆီဦးကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ ထည့်လိုက်ပါလို့ ပြောတာ၊ အထုပ်အပိုးဆို ဆာကလည်း ပေါ်ဦးရဲ့အဝတ်အစားတွေကို ပြင်ခိုင်းတာဗျ ... ဟူး”

စကားအဆုံးမှာ နောင်ရိုး လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ အပျိုကြီးကပါ ရောယောင်ကာ သက်မချလိုက်ရင်း ...

“သားရယ် ... စောစောကပဲ အဲလို ရှင်းရှင်းပြောလိုက်ရင် ပြီး
ချော၊ သားစကားက ဝေ့ဝိုက်ပြီး ချော်တောငေါ့နေတာကိုး၊ အင်း ... သား
ခေါ်သွားချင်တယ်ဆိုလည်း ခေါ်သွားလေ၊ လိမ်လိမ်မာမာဝေ့တဲ့ နေကြ
နော်”

“အာ ... စိတ်ချပါ အန်တီရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က လူငယ်တွေဆို
ပေမယ့် မဟုတ်တာတွေ မလုပ်ပါဘူး”

အပျိုကြီးက ခေါင်းအသာအယာညှိတ်သည်။

ထိုစဉ်အချိန်မှာပဲ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လာသော ပေါ်ဦးကို တွေ့လိုက်
ရင်း နောင်ရိုးကို မြင်မြင်ချင်း တစ္ဆေတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်ပမာ
ပေါ်ဦးခြေလှမ်းတို့က တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသေးသည်။

နောင်ရိုးဘေးတွင် ချထားသော အဝတ်အစားအိတ်ကိုလည်း
စူးစမ်းသလို ကြည့်၏။ နောင်ရိုး ဟီးခနဲ သွားဖြဲပြလိုက်တော့မှ ပေါ်ဦးက
နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလေသည်။

“ဟိုကောင် နောင်ရိုး ... အထုပ်အပိုးနဲ့ ဘာတွေ မလည်ရှုပ်လုပ်
ပြီး ဘာကျွင်တက်လာပြန်ပြီလဲ”

နောင်ရိုး ပြန်မဖြေသေးဘဲ ထပ်ကာ လင်းလင်းဝင်းဝင်း ပြုံးရယ်
ပြလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၃)

“နောင်ရိုး ... ဘာတွေဖြစ်လာတယ်ဆိုတာကိုလည်း ငါ့ကို
ပြောဦးလေကွာ၊ ပြီးတော့ ... ခု ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ကားဂိတ်လား၊ သင်္ဘော
ဆိပ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် လေယာဉ်ကွင်းလား၊ ငါ့မှာ မင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်း
လာတယ်ဆိုလို့သာ ဘုမသိဘမသိနဲ့ အထုပ်ဆွဲပြီး လိုက်လာရတယ်၊ ခုထိ
ဘာမှကို မသိရသေးဘူး”

အတူလျှောက်လာရင်း ပေါ်ဦးက တဗျစ်တောက်တောက် ပေါက်
ပေါက်ဖောက်နေသေးသည်။

နောင်ရိုးက စောင်းငန်းငန်း ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ပေါ်ဦး ... မင်း ခု လမ်းလျှောက်လာရတာ ခြေဆောက်
မညောင်းဘူးလား”

“ညောင်းတာပေါ့ကွ ... မင်းကလည်း”

“လွယ်ထားတဲ့ ကျောရိုးအိတ်ကကော မလေးဘူးလား”

“လေးတယ်”

“ဒါနဲ့များကွာ ... ဒီလောက် ခြေထောက်ညောင်း၊ ပခုံးညောင်း ရတဲ့အထဲ မင်းဟာ ပါးစပ်ပါ အညောင်းခံနေသေးတယ်၊ ငါ ပြန်ဖြေရမှာ လည်း ပါးစပ်ညောင်းတယ်ကွ”

“ဟာ”

ပေါ်ဦး ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ သူ့ညာထိကလေးနှင့် စဉ်းစားလိုက်ကာ ...

“ဟာ ဟေ့ကောင် ... မရဘူး၊ မင်း မပြောရင် ငါ လှည့်ပြန်သွား မှာနော်၊ မင်းဟာမင်းပဲ ဒိုးတော့”

ပြောရင်းပင် ကလေးစိတ်ကောက်သလို ပေါ်ဦးက ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ နောင်ရိုးလည်း ရပ်ကာ ပေါ်ဦးကိုကြည့်ရင်း ...

“ကဲပါကွာ ... စိတ်မကောက်စမ်းပါနဲ့၊ စိတ်ကောက်ရင် မင်းပုံစံ က လဒကို အိုးမဲသုတ်ထားသလိုဖြစ်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... မင်း ပြောမှာလား၊ မပြောဘူးလား၊ ဒါပဲ ပြော”

“ဪ ... ကဲ ... ပြောပါ့မယ်၊ ငါ့အဖြစ်က ဆွမ်းခံရင်း သေး ပေါက်ဆိုသလိုပေါ့ကွာ”

“ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ပါကွ”

“ဟေ့ကောင် ... လျှာမရှည်နဲ့ တချို့ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေ ဆွမ်းခံလိုက်ရင်း လမ်းမှာ သေးပေါက်တာ ငါ မြင်ဖူးတယ်”

“ကဲပါ ... ထားပါတော့၊ မင်းကိစ္စကိုပဲ ပြော”

“အေး ... ပြောမယ်၊ ငါ မနေ့ညက ကျွိုင်တစ်ခုတက်ပြီး ရပ်ကွက် နဲ့ကို ရောက်သွားတယ်ကွာ၊ အဲဒီကိစ္စကြောင့် ငါ့အဖေက အိမ်ပေါ်က နှိပ်ခွဲလိုက်တာ၊ ဒီတော့ ငါလည်း ရဲဘော်ရဲဘက်ဖြစ်တဲ့ မင်းကို သတိသွား ခုတယ်၊ မင်းနဲ့ တစ်နေရာကို ခဏသွားမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ... ခု မင်းသွားမှာက ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာလဲ ... ဝေးလား”

နောင်ရိုးက ...

“မဝေးပါဘူး၊ ဒီနိုင်ငံထဲမှာပါပဲ”

“အာ ... အဲဒါတော့ မင်းပြောမှလား၊ ငါကလည်း အိုဗာဆီးဆို နော် မလိုက်ပါဘူး၊ ခု ဘယ်မြို့ကို သွားမှာလဲ မေးတာ”

“ဒီ တိုင်းဒေသကြီး၊ ဒီမြို့နယ်၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲကိုပဲကွာ၊ အဲဒါကြောင့် ထင်သလျှောက်လာတာပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ ပေါ်ဦးက သူ့မျက်ပေတုံးကြီးကို ပုတ်ခတ်ပုတ် ခတ်လုပ်ရင်း နောင်ရိုးအား အထူးအဆန်းသတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်လာ သည်၊ ပြီးမှ အောက်သိုးသိုးလေသံဖြင့် ...

“နောင်ရိုး ... မင်းဟာလေ တကယ့် မလည်ရှုပ်ကောင်ပဲ ... အိတ်က အိတ်တစ်ခုကတည်းတင်သွားတာကို အဝတ်အစားတွေ မှုန်း လေးလား”

“ယူရမှာပေါ့ကွ... မင်းလည်း ငါနဲ့ ဘဝတူ ဖြတ်သန်းရမယ်လေ၊ အဲလိုပဲ သူငယ်ချင်း... တော်လှန်ရေးကာလဆိုတာ...”

စကားပင် မဆုံးလိုက်။ ပေါ်ဦးက အလျင်အမြန် လက်ကာပြလိုက်ရင်း...

“တော် တော် နောင်ရိုး... ဒါဆို ခု မင်းသွားနေတာ ဟိုကောင် နိုင်ကြီးတို့အိမ်မဟုတ်လား”

“အမှန်ပဲ၊ နိုင်ကြီးတို့အိမ်သားတွေက ရက်ရှည်ဘုရားဖူးထွက် သွားကြတာလေ၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီကောင်အိမ်ကို ငါ စံမြန်းဖို့ ရွေးချယ် လိုက်တာ”

“အင်း... နိုင်ကြီးတော့ ဒီအချိန် မျက်ခုံးလှုပ်နေလောက်ပြီ၊ အဲ... ဒါနဲ့ မင်း မနေ့ညက ကွိုင်တက်တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကို ရှင်းပြဦးလေကွာ”

စကားအဆုံးမှာ နောင်ရိုးက...

“ဆောရီးပဲ သူငယ်ချင်း၊ ခု... ငါ တော်တော်မောသွားပြီ၊ ညနေ ဘီယာသောက်ရင်းမှ ဟိုကောင်နဲ့ အတူတူ နားထောင်တော့၊ အဲဒါဆို ငါ လည်း နှစ်ခါမရှင်းပြရတော့ဘူး”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ သူငယ်ချင်း၊ ငါ အကြွင်းမဲ့ လက်ခံ တယ်”

“သူတောင်းစား”

“အင်”

အခန်း (၄)

ညနေခင်းက လင်းဖြူးသာယာပါသည်။ အရောက်နောက်ကျသော ဆည်ဆာကြောင့် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ပြာလွင်နေသေး၏။ တစ်ချက် တစ်ချက် တိုက်ခတ်လာသော လေချိုကလည်း ညင်းညင်းသွဲ့သွဲ့။

ရပ်ကွက်ထဲရှိ လေအဝင်အထွက်ကောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ခုတို့ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

ဘီယာတစ်ယောက်တစ်ပုံစီ ပုံပြီးချိန်မှာ နိုင်ကြီးက စကားစလေ

“မင်းကတော့ တကယ့်ကောင်ပဲ နောင်ရိုးရာ၊ အိမ်ပေါ်က ဆင်းတာကို အဝေးမသွားဘဲ ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပြန်ခွေနေတယ်”

နောင်ရိုးက...

“ဟာ ... အဝေးသွားရင် ငါ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ရပ်ကွက် ကလည်း အကျယ်ကြီးပါ။ ဘာလဲ ... မင်းက ငါ့ကို လက်မခံချင်လို့လား”

နိုင်ကြီးက လက်ကာပြရင်း ...

“နီး ... နီး ... မဟုတ်ပါဘူး၊ လောလောဆယ် ငါ့အိမ်မှာက ငါတစ်ယောက်တည်းလေ၊ ငါ့မိဘတွေက တစ်လကျော်လောက် မနီးလေး မှာ ကြာဦးမှာကွာ၊ မင်း ကြိုက်သလောက် နေလို့ရတယ်”

စကားအဆုံးမှာ နောင်ရိုးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တစ်မိနစ်တိတိ ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။

နောင်ရိုးပုံစံကိုကြည့်ကာ ပေါ်ဦးက ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ စကားမပြောဘဲ ငုတ်တုတ်ကြီး မေ့နေတာလဲ၊ ဘီယာသောက်လေ”

တစ်မိနစ်တိတိပြည့်တော့မှ နောင်ရိုးက နိုင်ကြီးကိုကြည့်ကာ ...

“ငုတ်တုတ်မေ့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထား ခဲ့တဲ့ နိုင်ကြီးရဲ့သူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ တစ်မိနစ် ငြိမ် နေလိုက်တာပါ”

ထိုစကားကြောင့် နိုင်ကြီးမျက်နှာကြီးက ရွတ်တွသွားသည်။ နောင် ရိုးကိုလည်း ပေစောင်းစောင်း ပြန်ကြည့်လျက် ...

“ဟေ့ကောင် ... အဲလို ဂုဏ်ပြုတယ်ဆိုတာ သေသွားတဲ့လူတွေ ကိုမှ လုပ်တာကွာ၊ ငါ့လွှီးတဲ့မှပဲ”

နောင်ရိုးက ဟီးခနဲရယ်ရင်း ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေကွာ ... မင်းကို လေးစားလွန်းလို့ပါ”

“ထားပါတော့ ... ထားပါတော့၊ ခု ... မင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်း ထာရတဲ့ကိစ္စကို လင်းပါဦး၊ ဒီရောက်မှပြောမယ်ဆို”

စကားအဆုံးမှာ နောင်ရိုးက မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် တည်ပစ်လိုက် သည်။ ပြီး ... သက်ပြင်းကိုလည်း ချလိုက်ရင်း ...

“ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်ပေါ့ကွာ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်ပေါ့”

“ဘာ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို၊ မင်းက ဘယ်လောက်တောင် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်နေလို့ အဲဒီစကား ပြောတာလဲ”

ဖြတ်မေးလိုက်သော ပေါ်ဦးကို နောင်ရိုးက ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက် ရင်း ...

“ဟ ... ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါ့အဖေက သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် ငါ့ကို နှင်ချလိုက်တယ်လို့ ပြောတာကွာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဖြစ်စဉ်ကိုပဲ ရှင်းပြပါဦး”

နောင်ရိုးက ...

“ဖြစ်တာကတော့ ဘီလီယက်ခုံမှာ ရန်ဖြစ်တာပဲကွာ၊ ဟိုဘက်ရပ် တွက်က နေမျိုးဇော်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ဝမ်းဝမ်းစနုကာထိုးရင်း ငြိကြတာ”

“ပိုက်ဆံကြေး ထိုးတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကောင် ရှုံးမဲမဲပြီး ညစ်လို့ ငါလည်း ကင်ပစ် လိုက်တာ၊ အလကားပါကွာ ... ခဲကြွနေတဲ့ငွေပါ”

“အဲဒါနဲ့”

“အဲဒါနဲ့ ... လူတွေဝိုင်းဆွဲကြပေါ့ကွာ၊ နောက်ဆုံး ရပ်ကွက်နဲ့ ကို ရောက်ရောဆိုပါတော့”

“ဪ... သိပြီ၊ ဒါဆို ရန်ဖြစ်လို့ မင်းအဖေက နှင်ချလိုက်တာ
ပေါ့... ဟုတ်လား”

နောင်ရိုး ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်လို့ ပြောလို့ရပေမယ့် ငါ့အဖေ တင်းသွားတဲ့ကိစ္စ
တစ်ခုက ရှိသေးတယ်”

“ဟေ... ဘာများလဲ”

“အဲဒါက... ရပ်ကွက်ရုံးရောက်မှ ဖြစ်တာကွ၊ ဖြစ်ပုံက... ဒီလို
ကွာ”

အခန်း (၅)

ရပ်ကွက်ရုံးသည် ကိစ္စများစွာဖြင့် လူစည်ကားနေပါသည်။ သူတို့
အဖွဲ့ ရောက်ရှိသွားချိန်မှာ အတွင်းရေးမှူးဆိုသူက အတွင်းခန်းထဲသို့ အရင်
စင်ခိုင်းသည်။

အခန်းထဲမှာ ဥက္ကဋ္ဌက အဆင်သင့်စောင့်နေ၏။ ဥက္ကဋ္ဌက အသက်
အရင်းမကြီးသေးသောလူလတ်ပိုင်း ဖြစ်သည်။ အသစ်ရွေးခံထားရသော
ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သဖြင့် စွာပုံလည်း ရ၏။

ဥက္ကဋ္ဌက သူတို့နှစ်ဖွဲ့ကို ဘယ်ညာခွဲကာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့က ဘာကိစ္စနဲ့ အားအားယားယား
ခန့်ပြန်တာလဲ”

“ဘိလိယက်ခုံမှာဖြစ်တာပါ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အဲဒီကေဆစ် ကျွန်တော့်ကို

ထိုင်းတာသူ”

နေမျိုးဇော်ဆိုသည့် လဒက အရင်ဦးအောင်တိုင်လိုက်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌက နောင်ရိုးကိုကြည့်ကာ ...

“သူပြောတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူငယ်အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်တာကို အဲဒီကောင်က ကျွန်တော့်အဖေကိုပါ ဖော်ကားလို့ပါ”

“ဟေ ... ဘယ်လို ဘယ်လို”

“ဒီလိုပါ ... စပြီး စကားများကြတော့ ဒီကောင်က ဒီလိုတိလိယက်နဲ့ ဆယ်ခုံလောက် ပြန်ဝယ်ပေးလို့ရတယ်၊ ခုံစောက်စုတ်မှာ မထိုးဘူးဆိုပြီး ဘိလိယက်ခုံကို အုတ်ခဲနဲ့ ထုတာမျိုး ပြီးတော့ ငါ့အဖေမှာမည် ဘယ်သူလဲ မေးကြည့်လိုက်ဆိုပြီး ပြောသေးတယ်”

နောင်ရိုးစကားအဆုံးမှာ ဥက္ကဋ္ဌမျက်နှာတည်တည်နှင့် နေမျိုးဇော်ကိုကြည့်လိုက်ကာ ...

“မင်းက အဲဒီလိုပြောလိုက်တာလား၊ အဲဒီလို နာမည်သုံးပြီး ရန်ဖြစ်လို့ ဒီခေတ်မှာ မရတော့ဘူးနော်၊ အဲဒါကော မင်သိလား”

နေမျိုးဇော်က မျက်နှာငယ်လေးလုပ်လျက် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲလိုတော့ ပြောကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်က ဒီကောင်ကို ရှိန်သွားမလားဆိုပြီး ဖိန့်ပြီး ပြောလိုက်တာပါ၊ အဲဒါကို ဒီကောင်က မင်းအဖေ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါ့အဖေကလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကွဆိုပြီး စထိုးတာ ခင်ဗျ”

“ဟေ”

မျက်ခုံးအစုံက ငယ်ထိပ်နားကပ်သွားရင်း ဥက္ကဋ္ဌက နောင်ရိုးကို

ကြည့်လာသည်။

“မင်း ... မင်းလည်း သူ့လိုပဲ ဖိန့်ပြီး ပြောလိုက်တာပဲလား”

နောင်ရိုးက ခေါင်းခါလျက် ...

“မဟုတ်ပါဘူး ... အတည်ပြောတာပါ”

“ဟေ ... ဒါဆို မင်း ... မင်းက တကယ့် ဗိုလ်ချုပ်သားပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ခပ်တည်တည်ပြောနေသော နောင်ရိုးပုံစံကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌ ချွေးပြန်ထာဟန်တူသည်။ ပဝါကလေးထုတ်ကာ နဖူးကို အသာသုတ်၏။ သက်ပြင်းတိုလည်း လှိုင်လှိုင်ချသည်။ တစ်ခုခုကို တစ်ထိုင်တည်းဆုံးဖြတ်ရန် ဝန်လေးသွားသလိုမျိုး။

ဘယ်လိုမှ မတတ်သာသည့်အဆုံးမှာ ဥက္ကဋ္ဌက အရဲစွန့်၍ဆုံးဖြတ်တိုက်ဟန်တူသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ ...

“ကဲ ... မင်းတို့ကို မိဘတွေဆီ ပြန်အပ်မှဖြစ်မယ်၊ မင်းတို့အဖေ ဆွေကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ကြတော့”

ရပါသည်။ ဖုန်းဆက်ခေါ်ဆိုတော့လည်း နောင်ရိုး ဖုန်းဆက်လိုက်မိသည်။ မကြာပါချေ။ ရပ်ကွက်ရုံးထဲ ရှူးရှူးရှားရှားပုံစံဖြင့် ဝင်လာသော သူ့အဖေကိုကြည့်ကာ နောင်ရိုးက ...

“အဲဒါ ... ကျွန်တော့်အဖေပဲ”

အဖေ၏ဥပဓိရုပ်ခံကြောင့်လားတော့ မသိ၊ အဖေ ရုံးခန်းထဲ ဆင်းရဲဆုတ်ချင်း ဥက္ကဋ္ဌနှင့်အတွင်းရေးမှူးတို့က ဆတ်ခနဲထကာ အလေးပြုကြ

တော့သည်။

မထင်တာသည့်အပြုအမူကြောင့် အဖေလည်း ရုတ်တရက် ကြောင် အိမ်သွားရင်း ...

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို အဲလိုဆက်ဆံစရာ မလိုပါဘူး”

ဥက္ကဋ္ဌက ...

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဗိုလ်ချုပ်သား ရန်ဖြစ်လို့ ခေါ်ခိုင်းတာပါ။ စိတ် ချေပါနဲ့”

စကားအဆုံးမှာ အဖေက နောင်ရိုးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း၊ ဘာတွေပြောထားတာလဲ”

နောင်ရိုးက ...

“မပြောပါဘူး၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမေးတာကိုပဲ ဖြေနေတာပါ”

ဥက္ကဋ္ဌက ပျာပျာသလဲ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ ကလေးက ဘာမှထင်မပြောပါဘူး၊ ကျွန်တော်က မင်း ဗိုလ်ချုပ်သားအစစ်လားလို့ မေးတာကို ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ဖြေတာပါ”

အဖေမျက်နှာက ဒေါသအဟုန်ကြောင့် သပြေသီးမည့်သလို နီရဲတင်းမာရာမှ ညိုမောင်းဖူးထလာသည်။ နောင်ရိုးကို အံ့ကြိတ်ပြကာ ဥက္ကဋ္ဌဘက်သို့ ပြန်လှည့်ရင်း အားနာသောပုံစံဖြင့် ...

“အားနာလိုက်တာဗျာ၊ တကယ်တော့ ဒီကောင် ဗိုလ်ချုပ်သားဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့ ထင်နေသလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဗျာ ... ဘာများဖြစ် ... ဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီ ... ဒီလိုဗျာ ... ကျွန်တော်က ဟို ... စစ်တပ်က ဗိုလ်ချုပ် ဆုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကိုက ဦးဘိုချုပ်ပါ”

“ဗျာ”

ဥက္ကဋ္ဌ မျက်လုံးပြူးရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့။

ထိုသို့ဖြင့် ...

အခန်း (၆)

“ဟား ... ဟား ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ နောင်ရိုးရာ၊ ငါသာ မင်း အဖေဆိုရင် ရိုးရိုးနှင်မချဘူး၊ ကန်ပါ ကန်ချပစ်လိုက်မှာကွ”
 ပေါ်ဦးက တဟားဟားရယ်ရင်း ထောပနာဝင်ပြုသည်။
 နိုင်ကြီးကလည်း ...
 “အေးလေ ... မင်းဖိန့်ကွက်ကြီးကလည်း ပြင်းတာကိုးကွ”
 “ဘာမှမပြင်းဘူး ဟေ့ကောင်၊ ငါညာတာ တစ်ခုမှမပါဘူး၊ ငါ့အဖေ နာမည်က ဘိုချုပ်ပဲဥစ္စာ”
 “ထားပါတော့ ထားပါတော့ ... ခု မင်း ဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”
 နောင်ရိုးက ...

“ဘိယာထပ်မှာမယ်လေ၊ ဒီမှာ ကုန်နေပြီကွ”

“အာ ... အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း ခုလို အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာက ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်နှရက် ဆင်းမှာလဲ၊ ဆင်းနေတဲ့အချိန် နာကော ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲလို့ မေးတာ”

နိုင်ကြီးစကားက နောင်ရိုးကို စဉ်းစားသွားစေသည်။ ဒီကောင် ချွတ်မိမှာ မထားချင်၍ ထိုစကားကို ဆိုလာခြင်းမဟုတ်မှန်းလည်း သိ၏။ သို့သော် ထိုကိစ္စအတွက် စဉ်းစားထားသောအဖြေ မရှိ၍ နောင်ရိုးက ခြင်းလှိုက်ပြီး ...

“စဉ်းစားနေတုန်းပဲကွ၊ ဒါနဲ့ ... ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အိမ်ပေါ်က ဆင်းရင် ဘယ်နှရက်လောက် ဆင်းတတ်ကြလဲဆိုတာ မင်းတို့ သိကြလား”

ထိုစကားကြောင့် နိုင်ကြီးက မျက်မှောင်တွန့်၍ ...

“အာ ... ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲကွ၊ မင်းကလည်း အရေးထဲမှာ”

နိုင်ကြီးက ထိုသို့ပြောသော်လည်း ပေါ်ဦးကမူ ...

“အင်း ... ငါထင်တာကတော့ အဲလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ အိမ်ပေါ်က ဆင်းရင် အနည်းဆုံး အနှစ်အစိတ်၊ သုံးဆယ်လောက် ရှိမယ်”

စကားအဆုံးမှာ နောင်ရိုးမျက်နှာတစ်ခုလုံး တွန့်ခေါက်သွားရင်း

“ဟာ ... တော်ပြီ တော်ပြီ၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ငါ ကမ္ဘာမကျော် ချင်တော့ပါဘူး”

ပေါ်ဦးနှင့်နိုင်ကြီးတို့ တဟားဟား ရယ်ကြတော့သည်။

ထိုသို့ သုံးယောက်သား တဟားဟားနှင့် အရည်မရ အဖတ်မရ

စကားများပြောနေကြသည်ကို ဘေးဝိုင်းမှ ဘယ်လိုကြားကာ ဘယ်လို
သောက်ညင်ကတ်သွားသည်မသိ။ စကားသံတစ်ခုက သူတို့ကြားလောက်
အောင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါကွာ... မိဘလုပ်စာ ထိုင်စား
တာတောင် အေးအေးလူလူ ထိုင်မစားဘဲ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အမွှေးယာဆင်းပြီး
ရန်ဖြစ်တယ်၊ ရန်ဖြစ်တာတောင် အဖေက ဗိုလ်ချုပ်ဆိုပြီး ရပ်ကွက်လူကြီး
တွေကို အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်သေးတာ၊ အဲလိုကောင်မျိုးကတော့ ရှားမှ
ရှားပဲ”

“ဟင်... အဲဒါ... ဘယ်သူလဲ ကိုချင်းဆောင်ရ”

“အာ... မင်းတို့မြင်ရင် သိပါတယ်၊ ဘွဲ့တစ်လုံးရပြီး ရပ်ကွက်
ထဲ လေနေတဲ့ကောင်လေးပါကွာ၊ ကဲပါ... သောက် သောက်... သူများ
အကြောင်း စပ်စုမနေကြနဲ့၊ အဲလိုမဖြစ်အောင်သာ နေကြ”

အောင်မာ လာလာချည်သေး၊ သူက အရင်စပြောပြီးတော့ သူများ
အကြောင်း စပ်စုမနေကြနဲ့ဆိုပဲ။

နောင်ရိုးစိတ်ထဲ ဖျဉ်းခနဲဖြစ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်ကာ ထိုင်ရာမှထရန်
ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

နိုင်ကြီးက ဆတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲထားရင်း...

“ထားလိုက်ပါကွာ၊ အဲဒီလူကြီးက မူးလာရင် အဲလိုပဲ လျှောက်
လျှောက်ပြောနေကျ၊ လူကြီးနဲ့လူငယ် သွားဖြစ်မနေနဲ့”

“ဟုတ်တယ် နောင်ရိုး၊ တစ်ပတ်တည်းမှာ ရပ်ကွက်ရုံး နှစ်ခါ
ရောက်တယ်ဆိုရင် မကောင်ဘူး၊ မင်းအဖေ ပိုတင်းလိမ့်မယ်”

“ဟာကွာ”

ရေရွတ်ရင်း ဒေါသစိတ်ကို မနည်းမျိုချလိုက်ရသည်။ ကိုယ်နှင့်
ဆားတိုက်အနေအထားဖြစ်နေသော ထိုလူကြီးကို တစ်ချက် ထပ်ကာ ဓွ
ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ဒါနဲ့... အဲဒီလူကြီးက ဘယ်သူလဲကွာ၊ ငါနဲ့လည်း ဘာမှရန်ပြီး
ရန်မရှိဘဲနဲ့”

နိုင်ကြီးက...

“ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲကပါပဲကွာ၊ ဒီလူကြီးက မူးလာရင် ပေါက်ပေါက်
ဖောက်နေကျ၊ တစ်ခါ တစ်ခါ သူများတိုက်တာသောက်ပြီး ရပ်ကွက်ကိုပါ
ကော်ဆဲသေးတာ”

“ဟင်... ငါလည်း မမြင်ဖူးပါလား”

“သိမလားကွာ၊ ရပ်ကွက်က ဒီလောက်အကျယ်ကြီးကို”

နောင်ရိုးက ခေါင်းခါရင်း...

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ဒါဆို သူကကော ငါ့ကို ဘယ်လိုသိနေ
တာလဲ”

နိုင်ကြီးက သက်ပြင်းထပ်ချရင်း...

“အဲဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွာ... ဒီလူကြီးက ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ သိပ်ဖြစ်
ချင်တာလေ၊ အဲဒါကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှတွေကို အကုန်
စုံစမ်းနေတာ၊ ဒါပေမဲ့... ဥက္ကဋ္ဌအသစ်ကို နောက်တစ်ယောက် ရွေးလိုက်
တော့ သူလည်း နှင်သွားတာပေါ့ကွာ၊ လူတွေကို အလိုလိုနေရင်း မကျေ
မနပ်ဖြစ်နေတာ အဲဒီကိစ္စကြောင့်လည်း ပါတယ်”

“ဟာ... အဲဒါက သူ့ကိစ္စလေကွာ၊ လူကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူငယ်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဘာလိုင်းကြီး စော်ကားတာတော့ မခံနိုင်ဘူးကွ”

“ထားလိုက်ပါ နောင်ရိုးရာ... မင်း...”

ပေါ်ဦးစကားမဆုံးခင်မှာပဲ နောင်ရိုးက...

“အေး... လောလောဆယ်တော့ ထားလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကျော်ဟိန်းထား, ...ထားလိုက်တာကွ”

“ဟင်... ဘာလဲကွ ကျော်ဟိန်းထားဆိုတာ”

နိုင်ကြီးအမေးကို နောင်ရိုး ခပ်တိုတိုပဲ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“အကြွေးပေါ့”

အခန်း (၇)

ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ကိုယ့်လောက် လူချစ်လူခင်များသည့်လူ ရှိတော့
မည်မဟုတ်ဟု နောင်ရိုး စိတ်အချဉ်ပေါက်စွာ တွေးမိလာသည်။ တစ်ရက်
တစ်ရက် ပြဿနာတွေက တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတက် ဆိုသလို ဖြစ်နေ၏။

ကိုယ်ကပဲ ဇာတာမကောင်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နေ့တိုင်းဟာ
ဆိုသ့်အတွက် ပြဿဒါးလား၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေတာပဲသေချာနေပြီ။

သို့နှင့် ညံ့နေသောကံလေးများ ကောင်းလာမလားဆိုပြီး တစ်ရက်
နောက်တောစော ဘုရားသွားလိုက်၏။ ရွှေတိဂုံဘုရားသွားခြင်းမဟုတ်။ လူတွေ
နေထိုင်နှင့်အမျှ ဖြတ်ကျော်နေပြီး ဝင်မဖူးဖြစ်ကြသည့် ဆူးလေစေတီသို့
သွားဖြစ်သည်။

ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်သည် မည်သည့်နေရာ၌ဖြစ်ဖြစ် အေးငြိမ်

ကြည်လင်မှုကို ရစေတာကို သတိထားမိ၏။ စေတီကို ဖူးမြော်ကြည့်ညိုရင်း အပြင်ဘက်က ကားသံ၊ လူသံ၊ ဆူညံသံတွေပါ နားထဲတိုးမဝင်လာသလို ခံစားမိသေးသည်။

စေတီကို တစ်ပတ်ပတ်ကာ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ရေသပ္ပာယ်လိုက်သည်။ အေးချမ်းသည့်ခံစားမှုလေး မပျောက်ကွယ်သွားချင်၍ ဘုရားပေါ်၌ စိတ်ရှိသလောက် ထိုင်နေရန် စဉ်းစားမိပြီး လူအနည်းငယ်ရှင်းသည့် နေရာကို လိုက်ရှာလိုက်၏။

တွေ့ပါပြီ ...။ ခေါင်းလောင်းအနီးတစ်နေရာတွင် ထိုင်နေသူတစ်ယောက်မှမရှိ။ စောသေးလို့လားတော့ မသိချေ။ နောင်ရိုး ထိုနေရာသွားကာ အေးအေးလူလူ ထိုင်နေလိုက်၏။

ထိုင်နေရင်းက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်မိသည်။ တကယ်တော့ သူ့ဘဝမှာ သိပ်ပူပန်စရာတော့မရှိ။ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ကားတစ်စီးနှင့် သွားလာနေနိုင်သော သူဌေးသားတစ်ယောက် မဟုတ်သလို ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် ဆင်းရဲသော်လည်း မာနငယ်ထိပ်ကပ်နေသည့် ဘဝမျိုးလည်း မဟုတ်။

မင်္ဂလာဆောင်လျှင် ကိုယ့်နာမည်ဘေးက ကပ်ထည့်လို့ရသည့် ဘွဲ့တစ်ခုကိုလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြင့် ရခဲ့ပြီ။ လောလောဆယ် ... အိမ်မှာနေပြီး မိဘကျွေးသောထမင်းကိုစားကာ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတက်ရန် စီစဉ်နေသည်။

ကဲ ... ဘာလိုသေးသနည်း။

စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်ပါဆိုလျှင် တစ်ခါ

အဲဒါ ညစ်ကျယ်ကျယ်နိုင်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်လုပ်ရပ်တွေက မလည်ရှုပ်လုပ်သလိုဖြစ်ကာ တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ လက်တုံ့ပြန်တတ်ခြင်းပင်။

ဒါကလည်း ထူးခြားသော ဓာတ်ခံပါရမီမဟုတ်။ သာမန်လူတစ်ယောက်မှာ ရှိတတ်သည့် ပုံမှန်ဗီဇမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

အဲဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ပြဿနာတွေက လာတက်နေသလဲ။ စဉ်းစားကြည့်ရ။ လေပူပဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဦးနော် ... သမီးကို တိုက်ခန်းငှားပေးမယ်ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ အချိန်သွဲနေတာလဲလို့”

တရော်ကင်ပွန်းရည်ကို ပါးစပ်ထဲငုံကာ ပြောသကဲ့သို့ ချွဲပျစ်ပျစ် နှုတ်သည့် မိန်းမသံတစ်သံက နားထဲတိုးဝင်လာသည်။

ထပ်၍ ...

“ငယ်လေးကလည်းကွာ ... ဦးလည်း အခန်းသန့်ပြီး အဲကွန်းတွေ ဘာတွေပါတဲ့ အခန်းမျိုး ရှာနေပါတယ်၊ မတွေ့သေးလို့ပါ။ လောလောဆယ် အဆင်ပြေနေတာပဲဟာကို”

“အဲဒါတော့ အဲဒါပေါ့ ... ငယ်လေးက ဦးကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ နှုတ်ချင်လို့ပါ။ သိရဲ့လား”

“သိပါတယ် ... ဦး အမြန်ဆုံး ရှာပါမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဗုဒ္ဓေါ့။ နောင်ရိုး ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ဘုရားတ၊မိသည်။ အဲတွဲက ဘုရားပေါ် စောစောစီးစီးလာပြီး သူတို့၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ (အိမ်) မွယ်မရာများကို လာပြောနေသည်။

အေးအေးလူလူနေချင်ပါတယ်ဆိုမှ ဒင်းတို့က တစ်မှောင့်။

မသိမသာ ဝေကြည့်တော့လည်း အနီးနားတွင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့။ သို့နှင့် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူးလေဆိုပြီး အာရုံလွှဲကာ ဆက်ထိုင်နေ လိုက်သေး၏။

သို့သော် မရ။ ဒင်းတို့၏ ကလူ၏သို့ ပြု၏သို့ စကားသံတွေက ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဆက်ကာ စီးဆင်းလာသည်။ နောင်ရိုး ဘယ်လိုမှ ဆက် နေလို့မရတော့။ သက်ပြင်းချရင်း မတ်တတ်ရပ်ကာ ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်လိုက် သေးသည်။

ပြီးမှ ခေါင်းလောင်းရှိရာသို့ ရာဇကုန္တေခြေလှမ်းဖြင့် ညင်သာစွာ လှမ်းသွားလိုက်၍ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ သာဓုအနုမောနော သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ပြီးလျှင် အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျားတို့၏အားဖြင့် တုတ်တံကို ကိုင်လျက် ခေါင်းလောင်းအား သုံးကြိမ်သုံးခါတိတ် ထိုးတော်မူလိုက်လေ သည်။

ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှ လူများအဖို့ သူထိုးလိုက်သော ခေါင်းလောင်း သံသည် နားထဲချိုအေးသွားလိမ့်မည်ဟု တွေးကာ နောင်ရိုး ပီတိသောမန ဖြာဝေသွားမိသည်။

ထိုပီတိအဟုန်ဖြင့် ခေါင်းလောင်းရှေ့မှ လှည့်ထွက်မည်အပြု ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ... မင်း ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောအသံနက်ကြီးကြောင့် ဟုန်နေသော ပီတိ လွင့်စဉ်ကာ ထခုန်မိမတတ် ဖြစ်သွားသေးသည်။ သတိပြန်ကပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ မြင်လိုက်ရသည်မှာကား ...

ဂုဏ်မာန်အသွင်ဖြင့် ဒေါမာန်ထကာ ကြည့်နေသော လူကြီးတစ် ဆယက်။ သူ့ဘေးမှာတော့ နားနှစ်ဖက် လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ဝမ်းချုပ်သော ချွတ်နှာပေးဖြင့် ရပ်နေသည့် ကောင်မလေးတစ်ဦး။

အမေးကို မဖြေနိုင်သေးဘဲ နောင်ရိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ထို လူကြီးကို စေ့ငုကြည့်ကာ ...

“နေစမ်းပါဦးဗျ ... ဦးလေးကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ၊ ဘယ် နေရာမှာပါလိမ့်”

နောင်ရိုးပုံစံကိုကြည့်ကာ ထိုလူကြီးကလည်း အူတူတူပုံစံဖြင့် ရော သောင်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“အေးကွ ... ငါလည်း မြင်ဖူးသလိုလိုဆိုပြီး ကြည့် ... ကြည့်”

ပြောရင်းမှ စကားပြတ်ကာ ဘာကိုသတိရသွားသည်မသိ။ နောင်ရိုး တို့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် ...

“ဟေ့ကောင် ... အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်းကို ခုနက ငါမေးတာကိုပဲဖြေ၊ မင်း ဘာလုပ်တာလဲလို့”

နောင်ရိုးက ခပ်တည်တည်ပုံစံဖြင့် ...

“ဘာလုပ်ရမှာလဲဗျ၊ ဘုရားလာဖူးတာလေ၊ ဖူးပြီးလို့ ခေါင်းလောင်း တီးတာပေါ့ဗျ၊ နေစမ်းပါဦး ... ခင်ဗျားတို့ကကော ဘုရားပေါ် ဘာလာလုပ် တာလဲ”

“အေး ... ငါတို့လည်း လာတီး ... အဲ ... လာချိန်းတွေ၊ ဟဲ့ ... ဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါတို့လည်း ဘုရားလာဖူးတာပေါ့ကွ”

နောင်ရိုးက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဟုတ်ပြီလေ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်တာလဲဆို
ဦး ဘာဖြစ်လို့ လာမေးနေတာလဲ”

ပြောမှပဲ ထိုလူကြီးက ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်လာသလို
ပုံစံဖြင့် ...

“ဟေးကောင်... မင်း ဘုရားဖူးတဲ့ကိစ္စကို မေးနေတာမဟုတ်ဘူး
... ငါတို့ ...”

စကားမဆုံးခင်မှာ နောင်ရိုးက လက်ကာပြ၍ ...

“ဦးလေး... ဖြည်းဖြည်းပြောပါ၊ ဘုရားပေါ်မှာဗျ”

ထိုလူကြီး တစ်ချက်အမ်းသွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်
ကာ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရင်း ချုပ်တည်းထားရသောလေသံနှင့် ...

“အေး... ဘုရားပေါ်မှာမှီလို့ပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ရင်တော့ မင်း မလွယ်
ဘူး”

“ဦးလေး... ဆန္ဒမစောပါနဲ့၊ လိုရင်းကို ပြောပါ”

တည်ငြိမ်သောဟန်ပန်နှင့် မျက်လွှာလေးချကာ ပြန်ပြောလာသော
နောင်ရိုးကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါးကြည့်လျက် ...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ... ဒီမှာ ငါတို့နှစ်ယောက် ခေါင်းလောင်း
နောက်မှာ ထိုင်နေတာ မင်း မမြင်ဘူးလား၊ ဘာကိစ္စ ခေါင်းလောင်းကို
အကျယ်ကြီးထိုးတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်... ငယ်လေးတောင် နားစည်တွေ ကွဲကုန်ပြီလား
မသိဘူး”

“အို... သနားစရာ ငယ်လေးရယ်၊ ဒီကပြန်ရင် ဟိုတယ်... အဲ

... ဆေးခန်းအရင်ဝင်ပြပေးမယ်နော်”

ပြောရင်းမှ နောင်ရိုးကို ပြန်ကြည့်ကာ ...

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ဟေ့ကောင်၊ မင်း ခေါင်းလောင်းအကျယ်ကြီး
ထိုးလိုက်တာ ငါတို့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်သွားလဲ၊ အရှိန်လည်း ပျက်၊
... အာရုံလည်းပျက်၊ နှလုံးရောဂါရှိရင် အသက်တောင် ပါသွားနိုင်
တယ်ကွ၊ နားလည်လား”

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးတို့ကို ကျွန်တော်မှ
မမြင်တာ၊ ဦးလေးတို့က ဘယ်နားမှာ ထိုင်နေလို့လဲ”

“ဟိုခေါင်းလောင်းနဲ့ကွယ်ပြီး ထိုင်နေတာကွ၊ မင်းကွာ”

“ဪ... ဆန္ဒမစောပါနဲ့ဆို၊ အဲလိုကွယ်ထိုင်နေတော့ ကျွန်
တော်က ဘယ်မြင်မှာလဲ၊ လူမြင်ကွင်းမှာမှ မဟုတ်တာလေ”

“ဟေ့ကောင်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း တမင်လုပ်တာ သေချာတယ်
... ဘာကွာ”

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ ဦးလေးရယ်၊ တမင်လုပ်ရအောင်လည်း ဦး
တော်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ဘာရန်ငြိုးမှမရှိဘူးလေ၊ ပြီးတော့ ... ခေါင်း
တောင်းထိုးတယ်ဆိုတာက ခေါင်းလောင်းလေးကို တုတ်တံနဲ့ တို့ပြီး ပွတ်
နေလို့မှ မရတာ၊ ဒီတော့ ဦးလေးတို့ကို အကြံပေးလိုက်မယ်... နောက်ကို
ဘုရားလာရင် ဒီလို လူမမြင်ကွယ်ရာမှာ မထိုင်နဲ့ပေါ့ဗျာ ... ဟုတ်ပြီလား”

စကားအဆုံးမှာတော့ ထိုလူကြီးက နောင်ရိုးအား ကမ္ဘာကျေသော်
ထည်း ဥဒါန်းမကြေသောပုံစံဖြင့် ကြည့်ကာ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်
ထွက် ...

www.burmeseclassic.com

“မင်း... မင်း... မင်း”

နောင်ရိုးက...

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ ဦးလေး၊ တော်ကြာ အသက်ပါ ပါသွားဦးမယ်”

“တောက်! ... ဟေ့ကောင် ... မင်းနဲ့ငါ တွေ့မယ်”

“ဪ... ဆန္ဒမစောပါနဲ့ဆို၊ ခုလည်း တွေ့နေတာပဲလေ ဦးလေးနဲ့”

ဘုရားပေါ်မှာမို့ ဒေါသအလိပ်လိပ်ကို ကြိတ်မှိတ်ကာ မျိုချလိုက်ရဟန် တူသည်။ နောင်ရိုးကို မှတ်မိအောင် စူးစိုက်ကာ အတန်ကြာ ကြည့်ပြီးမှ ကောင်မလေးလက်ကို ဖတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်၍...

“လာ ... ငယ်လေး ... ဟိုတယ် ... အဲ ... သွားမယ်၊ ဒီ သူတောင်းစားနဲ့ ဦး နောက်မှရှင်းတော့မယ်”

ပြောရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ထိုလူကြီးတို့စုံတွဲကို ကြည့်ကာ နောင်ရိုးစိတ်ထဲကပဲ ရေရွတ်လိုက်မိလေတော့၏။

“သာဓုပါဗျာ ... သာဓု ... သာဓု”

အခန်း (၈)

“မင်းကတော့ တကယ့်လောကဓံပဲ နောင်ရိုးရာ”

တခြားအကြောင်းအရာတွေ ပြောနေရင်းက ရုတ်တရက် မှတ်ချက်ချလာသည့် ပေါ်ဦး၏စကားကို နောင်ရိုး ခပ်တည်တည်ပဲ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“အေး ... လောကဓံဆိုရင်လည်း ငါက ကိုးပါးမြောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အာ ... လောကဓံရုပ်ပါးပဲ ရှိတာကို၊ မင်းကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီ မရှိတဲ့လောကဓံကမှ ငါ့အတွက် ဖြစ်နေတာကိုး၊ မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ငါ့အဖြစ်က အိမ်မှာနေတော့ အဆေ့ နိုက်၊ ကျောင်းနေတော့ ဆရာရိုက်၊ လမ်းထွက်ရင်တောင် ခုပုတ်တိုက်

မလား၊ ဖားပြတ်ကိုက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် တရုတ်ပဲ ရိုက်မလားမသိဘူး။
အ.ကုသိုလ်တွေက ငါ့အနားမှာ စည်ကားနေတာကိုးကွ”

ထိုစကားကြောင့် နှစ်ကောင်စလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ
ပြီး နိုင်ကြီး အရင်မဲ့၍ ...

“မင်းပြောပုံအတိုင်းဆိုရင် မင်းနဲ့ အတူရှိနေတဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်
ကလည်း အ.ကုသိုလ်တွေပေါ့ ... အဲလိုလား”

“အေး ... အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ပဲ”

ပြောရင်း နောင်ရိုးက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ရယ်လိုက်မိသည်။

ထိုသည်ကိုပင် ပေါ်ဦးက မကျေမချမ်းဟန်ဖြင့် ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာကိုရယ်တာလဲ”

နောင်ရိုးက မျက်နှာတည်လိုက်ရင်း ...

“ဪ ... ဒီလိုပါ၊ ပြဿနာဟုတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မဟုတ်တာဘဲ
ဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ယောက်တိုင်းအတွက် ကိစ္စ၊ဝိစ္စတွေဆိုတာ သူ့ဟာသူ အစီ
အစဉ်တကျ ဖြစ်ပျက်နေတာပဲလေ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ အရာရာကို အလေး
အနက်ထား ခံစားမိနေသလားလို့”

ထိုစကားကြောင့် နိုင်ကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ...

“နောင်ရိုး ... မင်း တရားထူးရသွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အာ ... ဘယ်ကလာ ... ငါ စဉ်းစားနေတာက ပေါ့ပေါ့တွေ
ရမယ့်ကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့ပဲ တွေးတော့မယ်လို့ ပြောတာ”

စကားအဆုံးမှာပဲ ပေါ်ဦးက လက်ဖျောက်တီးလိုက်ပြီး ...

“ဒါပဲဗျာ ... ဒါ အမှန်ပဲ၊ မင်း ဒီလိုသာပြောင်းလဲပြီး ပေါက်ကရ

တွေ၊ မလည်ရှုပ်တွေ ထပ်မလုပ်တော့ဘူးဆိုရင် မင်းမိဘတွေက မင်းကို
ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်မှာကွ”

“အရေးထဲ မင်းကလည်း တစ်မျိုး၊ ငါ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား
ပြောင်းလဲတာမှ မဟုတ်တာ၊ အရင်နောင်ရိုးက နောင်ရိုးပဲ၊ မိဘဆိုတာက
လည်း အချိန်တန်ရင် ပြန်ခေါ်မှာပေါ့၊ လောလောဆယ်ဟော့ ပြန်လို့ မဖြစ်
သေးဘူးကွ၊ လုပ်စရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်”

ပေါ်ဦးမျက်နှာက ပြန်ကာတည်သွားပြီး ...

“ဟင် ... မင်း ဘာများ ထပ်မွေ့ဦးမှာလဲ”

နောင်ရိုးက ...

“မွေ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုကွာ ... တစ်နေ့က ငါနဲ့ ဘုရား
ဆီမှာ အချေအတင်စကားများခဲ့တဲ့ လူကြီးလေ၊ သူက ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲ
တစ်ကွ၊ နာမည်က ဦးစိန်စိုး ... တဲ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒင်းကြီးက မနေ့က လမ်းမှာ ငါ့ကို ဆိုက်ကား
ဆီက လှမ်းဆဲသွားတယ်၊ ဒီခွေးသူတောင်းစားလေးကို မြင်ဖူးပါတယ်လို့
ကြည့်နေတာ ရပ်ကွက်ထဲကကိုး၊ ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါနဲ့ နောက်ထပ်
ထိပ်တိုက်မတွေ့အောင်နေတဲ့”

“ဟာ ... ဘာလှိုင်းကြီး၊ မင်းက ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ဘူးလား”

နောင်ရိုးက ခေါင်းခါလျက် ...

“ဟေ့အေး ... မပြောလိုက်ဘူး”

“သဘောထားကြီးသားပဲ”

“ဘယ်ကလာ ... ခဲနဲ့လှမ်းထုမလို့ စဉ်းစားတာ၊ ဈေးနားမှာ ဖြစ်နေတော့ သူ့ကိုမထိဘဲ တခြားလူတွေ မှန်ကုန်မှာစိုးလို့”

“ဘုရား ဘုရား ... နောင်ရိုးရာ ... မင်းကို ခေါ်တင်ထားရတာ ငါတောင် လန့်လာပြီ၊ ငါ့အိမ်ကို ရဲဝိုင်းအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

စိတ်ပူစွာပြောလာသော နိုင်ကြီးကို နောင်ရိုးက ပရုံးပုတ်လိုက် ရင်း ...

“မလုပ်ပါဘူးကွာ ... ကိစ္စတိုင်းဟာ အချိန်တန်ရင် နွားပိန်ကန် မှာပဲ၊ ကြောင် ကြာကြာရေမငုပ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ မပြေးသော် ကံရာရှိဆိုသလို ဒင်းတို့တွေ ခလုတ်ထိမှ အမိတ၊ လက်သည်းဆိတ်တော့မှ လက်ထိပ်နာ၊ ဇွတ်ထွတ်မှ တောင်ပို့မှန်းသိ ... သိ”

“ဟာ နောင်ရိုး ... စကားပုံတွေ လျှောက်ရွတ်မနေနဲ့၊ လိုရင်းကို ပဲ ပြော”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ”

“လာပြန်ပြီ ဒီဖြည်းဖြည်း”

“ဪ ... ဆန္ဒမစောပါနဲ့ဆို”

“ဟေ့ကောင် ... တော်ပြီ မင်း ခုဘာလုပ်မှာလဲဆိုတာကိုပဲ ပြော တော့”

“အင်း ... နဂါးမှန်းသိအောင် မျက်မှန်တပ်ပြရတော့မှာပေါ့”

“ဟာ ... နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်ပြပါကွာ”

“မသိဘူးကွာ၊ မျက်မှန်ဆို မျက်မှန်ပဲ”

“အေး ... ထားတော့၊ မင်းက ဘယ်သူတွေကို မျက်မှန်တပ်ပြ

... အဲလေ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘယ်သူတွေရှိရမှာလဲ၊ ငါ့ကို ဘာလိုင်းကြီး ကျွေးထားတဲ့ ဦးချင်း ဆောင်နဲ့ ဦးစိန်စိုးတို့ကိုပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် နှစ်ကောင်စလုံး မျက်ကလူးဆန်ပြာ ဖြစ်သွား ခြင်း ...

“ဟာ ... ဟာ ... ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ နောင်ရိုးရာ၊ သူတို့က ချဉ်းတွေနော်”

“လူသာကြီးတာ စိတ်မှမကြီးတာကိုးကွ”

နိုင်ကြီးက ဝင်၍ ...

“ပြီးတော့ ... သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း တည့်ကြတာမဟုတ် နှလို့ ငါ ကြားတယ်”

နောင်ရိုး ဟက်ခနဲရယ်လိုက်ကာ ...

“အဲဒီထက်မက ငါ စုံစမ်းပြီးသားပါ၊ နောင်ရိုးက လက်တံရှည်ပါ ဆယ်ကွ”

“အေးလေ ... မင်းက အရပ်ရှည်တော့ လက်တံပါရှည် ... အာ

... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မင်း ဘာတွေများ သိထားသေးလို့လဲ”

မျက်နှာကို တည်လိုက်ရင်း နောင်ရိုးက ...

“ဒီလိုကွာ ... အဲဒီ လူ့စွာကြီးနှစ်ယောက်စလုံးက အရက်သောက် ဆတ်ကြပေမယ့် ဦးချင်းဆောင်က ပိုသောက်တယ်၊ သူ့အလုပ်က ကုန်စုံ ဆိုင်ခွင့်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... သူဖြစ်ချင်တာက ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဟို ဦးစိန်စိုးကြီး ဆော့ မုဆိုးဖို့၊ ပိန်းမကိစ္စ ဝါသနာပါတယ်၊ အဲ ... သူ့ရဲ့နှောက်ထပ်

ဝါသနာတစ်ခုက အပင်စိုက်တာပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
ဘာဖြစ်လို့ ကမ္ဘာမကျေဖြစ်သွားကြလဲဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကိုပါ သိ
သိထားသေးတယ်”

“ဟေ ... အဲဒါက ... ဘာတုံးဟ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

သိချင်စိတ်နှင့် ရှေ့ကိုင်းကာ မေးလာသော ပေါ်ဦးကို နောင်ရိုးက
လက်ကာပြရင်း ...

“နိုး ... နိုး ... သူငယ်ချင်း၊ ခုပြောရင် မင်းတို့ သိပ်အရသာရှိ
မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ သိချင်ရင် ငါ့နောက်
ကို တစ်နေကုန်လိုက်ပြီး တစ်ခွဲတစ်ခွဲသာ ကြည့်တော့”

“ဟာကွာ”

“အေးကွာ ... မင်းဟာကလည်း ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေကျနေ
တာပဲ။ ကောင်းခန်းရောက်မှ ပြီးသွားတယ်”

မချင်မရဲ ညည်းပြောပြောလာကြသော ထိုနှစ်ကောင်ကို နောင်နီ
မိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ...

အခန်း (၉)

“ဦးလေး ... ဦးလေး ... ဗျို ဦးလေး”

နောက်ဘက်မှ ကြားလိုက်ရသောအသံသည် မိန်းကလေးတစ်
ယောက်၏အသံဟု စိတ်ထဲ သိလိုက်ရချင်း ဦးစိန်စိုးတစ်ယောက် ကုန်းကွ
တွနှင့် ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေရာမှ သတိလွတ်ကာ ဆတ်ခနဲ လှည့်
ကြည့်လိုက်မိသည်။

ငစမန်ထကာ လှည့်လိုက်ခြင်းကြောင့်လားမသိ။ ခါးနေရာမှာ စုခနဲ
နာကျင်ကာ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ပါးစပ်က အသံပါ ထွက်သွား၏။

“အား!”

“ဦးလေး ... ဦးလေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ထိုအခါမှ ခါးကို လက်နှင့်ဖိကာ အသံရှင်မိန်းကလေးကို သေသေ

ချာချာ ကြည့်မိသည်။ ပျိုမျှစ်လှပသော ခေတ်မီနုံးကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ဝတ်စားထားပုံနှင့် ရုပ်ထားသောစက်ဘီးတို့ကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲကပဲ ဖြစ်မည်ဟု ခါးနာနေသည့်ကြားက သုံးသပ်နေမိနေသည်။

အကြည့်ကိုလည်း မလွှဲမိသေးသဖြင့် ကောင်မလေးမျက်နှာက တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်လာကာ ...

“ဦးလေး ... ခုနက ဘာဖြစ်လို့ အော်တာလဲလို့”

ထိုအခါမှ ဦးစိန်စိုးလည်း သတိဝင်လာပြီး ...

“ဪ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မာန်တက်ပြီး လှည့်ကြည့် ... အဲ ... ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခါးက မျက်သွားလို့ပါ”

ကောင်မလေးက ရယ်ရင်း ...

“ဪ ... အဲလိုလား၊ သမီးက ဟိုဘက်နှစ်လမ်းကျော်ကပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဦးစိန်စိုး မချင်မရဲဖြစ်ကာ ...

“ဟာကွာ ... ဒီရပ်ကွက်ထဲတင်ဟာကို ... ငါ ဘာဖြစ်လို့များ မတွေ့မိတာပါလိမ့်”

“ရှင် ... ဦးလေး ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

သဲကွဲစွာ မကြားလိုက်ရသောကြောင့် ကောင်မလေးက ပြန်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးစိန်စိုးက ဟီးခနဲသွားဖြ၍ ...

“ဪ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီက သမီးက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဟင်”

ကောင်မလေးက ခြံထဲ ဝေ့ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ ...

“ဒါနဲ့ ... ဦးလေးက ဒီအိမ်က မာလီလားဟင်”

ဦးစိန်စိုး ယောင်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... မာလီတင် မဟုတ်ပါဘူး။ ခြံစောင့်လည်း ဦးလေးပဲ

ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေးက ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံပိုင်ရှင်ပါ”

ကောင်မလေးက အားနာသွားပုံနှင့် ...

“အယ် ... ဆောရီးနော် ဦးလေး ... ခဆောရီး”

အီလည်လည်ဖြစ်သွားရင်းက ဦးစိန်စိုး မချီပြီး ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ရပါတယ်ကွယ်၊ လာရင်းကိစ္စကိုသာ ပြော သမီး”

“ဟိုလေ ... ဒီခြံမှာ ပန်းပင်တွေ ရောင်းတယ်ကြားလို့ သမီးက

နှင်းသီးပန်းပင်လေးတွေ ဝယ်ချင်လို့ပါ”

ဝင့်ခနဲ ပြုံးလိုက်ရင်း ဦးစိန်စိုးက ...

“သိပ်ရတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ခြံထဲလာကြည့်လေ၊ လာ လာ ...

ထယ်ထယ်မှ မရှိဘူး”

“ရှင်”

ကောင်မလေး တွန့်သွားသည်ကိုပင် ဦးစိန်စိုးက မရိပ်မိဘဲ ...

“ဪ ... ဦးလေးက တစ်ကိုယ်တည်းနေတဲ့ ... ဟဲ ... လူ

ချိုကြီး ဆိုပါတော့ကွယ်၊ အဲဒါကြောင့် အိမ်သားတွေ မရှိဘူးလို့ပြောတာ

ဟာလေ သမီး ... ဒီဘက်မှာလာကြည့်”

အရဲစွန့်သောပုံစံဖြင့် ကောင်မလေး ဝင်လာပါသည်။ တစ်ချက်

တစ်ချက်မှာလည်း ဦးစိန်စိုးကို မသင်္ကာသလို လှမ်းလှမ်းကြည့်သေး၏။
ဦးစိန်စိုးကတော့ ပန်းပင်နှင့်ပတ်သက်တာတွေရော မပတ်သက်တာ
တွေပါ ရွန်းရွန်းဝေအောင်ပြောရင်း လိုက်ပြပါသည်။

“ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ ဒီလိုပန်းပင်ရောင်းတာ ဦးလေးရဲ့ခြံတစ်ခြံ
ပဲ ရှိတယ်လေ၊ သမီးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ပန်းပင်တွေက အစုံရှိတာ။ နှင်းဆီ၊
ဂန္ဓမာ၊ သစ်ခွ၊ ရှားစောင်းလက်ပတ်၊ လိမ္မော်၊ နာနတ် ...”

စကားပင် မဆုံးလိုက်။ ကောင်မလေးက လက်ကာ၍ ...

“ဦးလေး ... ရှားစောင်းလက်ပတ်က ပန်းမှမဟုတ်တာ”

“ဪ ... အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ခြံထဲမှာရှိတာကို ပြောတာပါ။
ပန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ နောက်ဆုံး သမီးလိုချင်ရင် ရွှေပန်းတောင် ဖြတ်
ပေးလို့ ရတယ်”

“ရှင်”

ကောင်မလေး ဖျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဦးစိန်စိုးက ကောင်မလေး
ပုံစံကိုကြည့်ကာ ...

“အဟဲ ... စကားလောသွားလို့ သမီး ဘုရားတင်ချင်ရင် ရွှေပန်း
တွေ ခူးသွားလို့ ပြောတာ”

“တော် ... တော်ပါပြီ၊ သမီး ဒီနှင်းဆီပျိုးပင်သုံးပင်ပဲ ယူသွား
တော့မယ်၊ ဘယ်လောက်ကျလဲဟင်”

“ဘယ်လောက်မှမကျဘူး၊ အလကားသာ ယူသွား”

ဦးစိန်စိုးက တစ်ခွန်းစေးကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်သည်။
ကောင်မလေးက အားနာဟန်ဖြင့် ...

“အာ ... မဟုတ်တာ ဦးလေးရယ်၊ ထိုက်သင့်တဲ့ငွေကိုတော့
... ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“ဪ ... သမီးရယ် ယူသွားပါဆို၊ ဦးက သမီးတို့လို ကောင်မ
လေးတွေဆိုရင် အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ အလကားပေး ...”

“ရှန်”

“ဪ ... ပန်းပင်မြတ်နိုးတဲ့ ကောင်မလေးတွေဆိုရင် ဒီလိုပဲ
... တိုက်တာလို့ ပြောတာ၊ ယူသွားနော်၊ မယူလို့ကတော့ ဦး စိတ်ဆိုးမှာ
... သိလား”

ပြောရင်း ဦးစိန်စိုး၏အသံနှင့်ဟန်က တဏှာဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်
... သည်။ ကောင်မလေးကလည်း ခေတ်မိန်းကလေးပီပီ ထိုသည်ကို ရိပ်မိ
... ကြောင့် နှင်းဆီပျိုးပင်သုံးပင်ကို ခပ်မြန်မြန် မယူလိုက်ပြီး ...

“ကျေးဇူးပဲနော် ... ဦး ... သွားဦးမယ်”

“အေး ... အေး ... သမီး၊ နောက်လည်း လိုချင်တဲ့ ပန်းရှိရင်
... ဘာပေါ့၊ ဦးခြံက အမြဲ တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်မလေးလည်း ပန်းပျိုးပင်တွေကို စက်ဘီးချင်းထဲ ထည့်ကာ
... သွက်သွက် ထွက်သွားတော့သည်။

စက်ဘီးပေါ်ရောက်မှ သေတ္တာမျက်နှာက အလိုမကျသော အရောင်
... ကာ စုပွပွ ရေရွတ်တော့၏။

“ဘယ်လိုလူကြီးလဲ မသိဘူး၊ အဲလိုမှန်းသိရင် ပန်းပင်လားမယ်
... အဲဒါ ကြီးမေကြောင့် ... ကြီးမေကြောင့်”

ကြီးမေဖြစ်သူကို မေတ္တာပို့ရင်း ခပ်သွက်သွက် နင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းကွေ့တစ်ခုကို အချိုးမှာ လူသုံးယောက်ကို ခိုပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပွတ်ကာကပ်ကာ ရှောင်လိုက်ရသေး၏။

“ဟာ... လှလိုက်တာကွာ၊ ချစ်ချာရေး”

“ဟေ့ကောင်... ကွိုင်ရှာမနေနဲ့”

ကျော်ဖြတ်လာပြီးမှ စကားသံတွေကို ကြားလိုက်ရသေးသည်။ ကိုယ့်ကိုလှမ်းပြောမှန်း သိသော်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဆက်နင်း လာခဲ့သည်။

ရပ်ပြီး ရန်တွေ့လိုက်မှ ကိုယ်က ဇာတ်လမ်းရှာရသလို ဖြစ်သွားဦး မည်လေ။

“ကြီးမေ ကြီးမေ... ဒီမှာ ကြီးမေ... ပန်းပင်တွေ လာယူဦး”

ခြံထဲမှာ စက်ဘီးရပ်ရင်း ကြီးမေကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ကြီးမေ က အပြေးထွက်လာကာ ပန်းပင်လေးတွေကို စက်ဘီးခြင်းထဲမှ ထုတ်ယူ ရင်း...

“အဲမယ်... သမီးက ရွေးတတ်သားပဲ၊ နောက်ဆိုလည်း သမီးကို... အဲ... အဲ...”

ပြောရင်း လှည့်အကြည့် စူပုတ်နေသော သေင်မျက်နှာကြောင့် ကြီးမေစကား ရပ်သွားသည်။

သေင်က...

“ဘာလဲ... နောက်လည်း သမီးကိုပဲ သွားဝယ်ခိုင်းရမယ်လို့ ပြောမလို့လား၊ ဝမ်းနည်းပါတယ် ကြီးမေ၊ တခြားကိစ္စကိုပဲ ခိုင်းပါ၊ ပန်းပင်

သစ်ခွံဆိုရင်တော့ နီးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်၊ ပျိုးပင်ရောင်းတဲ့ဆိုင်က ကိုယ့်ရပ်ကွက် ထဲမှာ ရှိတာပဲဟာကို၊ ဘာ အပန်းကြီးလို့လဲ”

“ကြီးတယ်... ကြီးတယ်၊ အဲဒီ ပန်းရောင်တဲ့လူကြီးက လူပျို ကြီးဆိုလား၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း နေတာတဲ့”

ဒီလောက်ပြောတာကိုပင် ကြီးမေက မရိပ်မိဘဲ...

“သူ့ဟာသူ လူပျိုကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ယောက်တည်းနေတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပန်းပင်သွားဝယ်တာပဲဟာကို”

သေင်က ခေါင်းခါလိုက်ကာ...

“မသိဘူး ကြီးမေရာ၊ သမီး နောက်ထပ်တော့ သွားဝယ်မပေးနိုင် သူ... ဒါပဲ”

စကားအဆုံးမှာ ကြီးမေမျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားရင်း...

“ရပါတယ်အေ၊ ညည်း ဝယ်မပေးနိုင်လည်း ငါ့ဟာငါပဲ သွားဝယ် ဖို့မယ်”

“သွားလေ... သွားပေါ့၊ တစ်ခုတော့ ကြိုမှာထားလိုက်မယ်နော်... အဲဒီလူကြီးက နာဘူးကြီးဆိုတာ အသေအချာပဲ၊ အင်း... ကြီးမေက

ထည်း အပျိုကြီးဆိုတော့ ကွဲတက်... ကွက်တိ... ကွဲတက်... ကွက်တိ”

“တယ်... ဒီကောင်မလေးတော့”

ကြီးမေ ရှက်ရှက်နှင့် ပန်းပျိုးပင်တစ်ပင်ကို ကိုင်ကာ ပစ်ပေါက် နှိပ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ပျိုးပင်ကို နှမြောသဖြင့် လက်က လေးဆီ ချိတ်တံသွား၏။

၅၆ ခုနစ်

ထိုအချိန်မှာ သေင်က လျှာကလေးထုတ်ကာ ပြောင်ပြရင်း အိမ်
ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေပြီ။ မရှိတော့။

■

ရိုးရိုးလေးပဲ
မတော်တဆ တွေ့ခဲ့တာပါ။
အဲဒီ မတော်တဆကပဲ
နှလုံးသားကို
သူလိုသလို ကြိုးဆွဲလိုက်သလို ...။

အခန်း (၁၀)

“နောင်ရိုး...ရှေ့နားဆို ရောက်ပြီကွ”

နိုင်ကြီးပြောလာသည်ကို နောင်ရိုးက ငဲ့၍ပင်မကြည့်ဘဲ ပြီးလိုက်
ကာ...

“တော်တော်လှတယ်ကွာ၊ မျက်စိထဲမှာ ခုထိ မြင်ယောင်နေမိ
သေးတယ်”

ထိုစကားကြောင့် နိုင်ကြီးက အူတီးအူကြောင်ပုံစံဖြင့် ထပ်ကြည့်
ကာ...

“ဟာ...မင်းက မြင်ယောင်ရအောင် အဲဒီအိမ်ကို ရောက်ဖူးလို့
လား”

နောင်ရိုးက...

“ဟင်...ဘယ်အိမ်ကို ပြောတာလဲ”

“ခု...ငါတို့ သွားနေတဲ့ ဦးစိန်စိုးတို့အိမ်ကိုလေ၊ မင်းပဲ ခုနက
မြင်ယောင်နေမိသေးတယ်ဆို”

“ဟာ...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါ မြင်ယောင်တယ်
ဆိုတာက ခုနက စက်ဘီးစီးသွားတဲ့ ကောင်မလေးကို ပြောတာပါ”

“အရေးထဲ မင်းက တစ်မျိုး”

ပေါ်ဦး ဝင်ပြောသည်ကို နောင်ရိုးက ဂရုမစိုက်ဘဲ...

“ဟေ့ကောင်တွေ...မင်းတို့ အဲဒီကောင်မလေးကို သိကြလား
ပုံစံကြည့်ရတာ ရပ်ကွက်ထဲကပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်ကွ”

နိုင်ကြီးက...

“ရပ်ကွက်ထဲကဆိုတိုင်း သိမလားကွ၊ မင်းသိချင်ရင် မင်းဟာမင်း
စမ်းပေါ့၊ မင်းပဲ နောင်ရိုးဆိုတဲ့ကောင်က လက်တံရှည်တယ်ဆို”

ဟီးခနဲရယ်ရင်း နောင်ရိုးက...

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ၊ လောလောဆယ် မင်းတို့များ သိမလားလို့
မသိတာပါ”

စကားအဆုံးမှာ ပေါ်ဦးက ရုပ်တည်ဖြင့် ကြည့်လာသည်။ ပြီး
ပြောလာသည့် စကားကလည်း သတိပေးသလိုမျိုး။

“နောင်ရိုး...မင်း သိပ်အမှုမရှာနဲ့နော်၊ ခုတောင် တစ်မှုက
အန္တရာယ်သွားတာ လိုရင်းမရောက်သေးဘူး”

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ကိစ္စချင်းက တခြားစီ၊ ခုနက ကောင်မလေး
ဆို ငါ စိတ်ဝင်စားလို့ပါဟ”

၆၀ ဇော်ဇော်

“အစ် ... ကောက်ကာငင်ကာကြီး”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... လေကြောရှည်မနေနဲ့၊ ရောက်ပြီ၊ ဟိုရှေ့
အိမ်က ဦးစိန်စိုးတို့အိမ်ပဲ”

နိုင်ကြီး၏စကားသံကြောင့် နောင်ရိုး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရ
ပြီး ...

“အိုကေ ... သိပြီ၊ ဒါနဲ့ ... ခဏလေး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်
ရှေ့က ဝင်နော်၊ သိတယ်မဟုတ်လား ... ငါနဲ့က ငြိထားတာဆိုတော့”

နှစ်ကောင်စလုံးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဘုကြည့်ကြည့်ကြသည်။
ခြံဝအရောက်မှာ နောင်ရိုးက ထိုနှစ်ကောင်နောက်၌ ကွယ်ကာ ရပ်နေလိုက်
၏။

“ဦးလေး ... ဦးလေး”

နိုင်ကြီးက အရင်အသံပြုလိုက်၏။ တုံ့ပြန်သံ မကြားရသဖြင့် ခြံ
အတွင်းသို့ ဝှေ့ကာကြည့်မိကြသည်။

ပေါ်ဦးက လက်ညှိုးညွှန်ကာ ...

“ဟာ ... ဟိုဘက်မှာ ရပ်နေတာမဟုတ်လား၊ နိုင်ကြီး ထပ်ခေါ်
လိုက်”

“ဦးလေး ... ဦးလေး ... ဦးလေး ... ဦးလေး”

အသံပိုကျယ်ကာ အော်ခေါ်သော်လည်း လှည့်၍ပင် မကြည့်သဖြင့်

နိုင်ကြီးက ...

“မကြားဘူးလား မသိဘူးကွ၊ ငါလည်း ခေါ်နေတာပဲ”

ပေါ်ဦးက စဉ်းစားလိုက်ကာ ...

“ဦးလေးလို့ ခေါ်တာမှ မကြားရင်လည်း နားထိုင်းကြီး၊ ပေါတာ
ဇော်လို့ ခေါ်ကွာ”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ နားထိုင်း ... ဟာ ... ဘာတွေပြော
နေတာလဲ၊ တော်ကြာ ပြေးပေါက်မှားနေဦးမယ်၊ ငါ ထပ်ခေါ်ကြည့်ပါ
မယ်၊ ဦးလေး ... ဟို ဦးလေး”

ဒီတစ်ခါတော့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ ဦးစိန်စိုး
က လှည့်ကြည့်လာပါသည်။ ပြီး ... သူတို့ရှိရာ ခြံဝသို့ လျှောက်လာရင်း
အသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် ...

“ဘာကိစ္စလဲကွ”

နိုင်ကြီးက အရင် ...

“ဟိုလေ ... ဦးလေး ကျွန်တော်တို့ ပျိုးပင်လေးတွေ ဝယ်ချင်
ဆိုက်”

ဦးစိန်စိုးက တံခါးဖွင့်ပေးရင်း ...

“အထဲဝင်နဲ့ ... အဲ ... ဈေးကတော့ တစ်ခွန်းဈေးပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

ပေါ်ဦးနှင့်နိုင်ကြီးတို့က ရှေ့မှအရင် ခြံထဲဝင်လိုက်ကြသည်။ နောင်
ရိုး လှမ်းဝင်ရန် ခြေလှမ်းလိုက်စဉ်မှာပဲ ဦးစိန်စိုးက မှတ်မိသွားပုံရသည်။
ချက်ချင်း ဘုကြည့်ကြည့်ကာ ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

နောင်ရိုးက ဘာမှမဖြစ်ထားသောပုံစံမျိုးနှင့် ...

“ဪ ... ဦးလေးပါလား၊ ကျွန်တော်တို့က ပန်းပျိုးပင်လေး

တွေ လာဝယ်တာလေ”

ချက်ချင်းဆိုသလို ဦးစိန်စိုးက မသင်္ကာသောပုံစံဖြင့် မျက်မှောင်
တွန့်ကြည်လာပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါနဲ့ ထိပ်တိုက်လာတွေ့တာတော့ မဟုတ်
ပါဘူးနော်”

နောင်ရိုးက အရိုးခံပုံစံဖြင့် ခေါင်းခါကာ ...

“ဘယ်ကလာ ဦးလေးရာ ... ဦးလေးနဲ့ကျွန်တော် ဖြစ်ခဲ့တာကို
မေ့တောင်မနေပြီ ထိပ်တိုက်တွေ့စရာလား၊ ကျွန်တော်က လူငယ်၊ ဦးလေး
က လူကြီး၊ ပြီးတော့ ဦးလေးက အသက်ကလည်း ဘတ်နေပြီ”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

ဦးစိန်စိုး ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသဖြင့် နောင်ရိုးက လက်ကာပြ
ကာ ...

“ဦးလေးရယ် ... ဖြည်းဖြည်းပြောပါ။ ကျွန်တော် စကားပြော
လောသွားလို့ပါဗျ၊ ပြဿနာထပ်ဖြစ်ရအောင် ဦးလေးနဲ့ကျွန်တော်က လူ
ကြီးနဲ့လူငယ်၊ အရွယ်ချင်းလည်း ဘက်မတူပါဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာပါ”

“ဘက်မတူလည်း မင်းလောက်တော့ ယှဉ်လို့ရပါတယ်ကွ”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ဦးလေး အားဆေးတွေ အသားကုန် သုံးစွဲမှန်း
ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်းတို့ တကယ်ပဲ ငါ့ဆီကို ဖုန်း
ပင်ဝယ်ဖို့လာတာ သေချာတယ်နော်”

“ဪ ... ကဲ ... ခြံထဲပဲ ရောက်နေပြီ ဦးလေးရာ”

ထိုအခါမှ ဦးစိန်စိုးက သက်ပြင်းကို မချချင် ချချင်ဟန်ဖြင့် ချလိုက်
နဲ့ ...

“ပြီးရောကွာ၊ ပန်းပင်တွေဆိုရင်တော့ ဟိုဘက်မှာကြည့်၊ ဒီ
ဘက်အခြမ်းမှာက သီးပင်စားပင်တွေပဲ ရှိမယ်”

စကားအဆုံးမှာ နောင်ရိုးက ပေါ်ဦးတို့ကို ကြည့်၍ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ ယူမယ့်အပင်ကို သွားကြည့်ကြ
ဦး၊ ဒီကပဲ စောင့်နေမယ်”

“ဪ ... အေး ... အေး”

ပေါ်ဦးတို့နှစ်ယောက် အူတူတူဖြင့် ထွက်သွားကြသည်။ နောင်ရိုး
ဦးစိန်စိုးကို ရယ်ပြကာ အနီးရှိ ခုံတန်းလျားလေးတွင် ဝင်ထိုင်နေလိုက်
ဦးစိန်စိုးက နောင်ရိုးကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်ရင်း ခြံတွင်း
နံရံတစ်ချို့ကို နေရာချနေ၏။

နောင်ရိုးက ...

“ဦးလေး ... အဲဒါက ဘာပင်တွေလဲဗျ”

တစ်ချက်စွေကာ ကြည့်ရင်း ဦးစိန်စိုးက ...

“မင်းတို့လို လူပြိုနိုးနားလည်အောင် ပြောရရင်တော့ ဧည့်လာ
မိန်းမပါကွာ”

နောင်ရိုး နှင်စပ်စပ်ဖြစ်သွားသော်လည်း ဪ ... ဟုတ်လားဟု
ထိုက်သင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဒါသည်ကိုပင် ဦးစိန်စိုးက အားမရနိုင်
ဘဲ ...

“မင်းတို့လူငယ်တွေကွာ ... ဘွဲ့လေးတစ်ခုရပြီးရင် ပြီးပြီဆိုပြီး

ရပ်ကွက်ထဲမှာ လတ်လျားလတ်လျား လုပ်မနေနဲ့ကွ၊ အပြင်အလုပ်မလုပ်
ရင်တောင် မိဘအလုပ်ကို ကူညီနေသင့်တယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး”

“ပြောသာ ပြောရတာပါကွာ၊ မင်းပုံစံကြည့်ရတာ လက်ကြော
တင်းမယ့်ပုံစံလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်”

နောင်ရိုးတစ်ယောက် ဘာလှိုင်းကြီး ခံနေရသည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခု
ကို စဉ်းစားမိပြီး ...

“ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားနေပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
ကတောင် သူ့နဲ့အတူ တိုက်ခန်းရောင်းတာ၊ ငှားတာတို့ ပွဲစားလိုက်လုပ်
မလားတဲ့၊ ဦးလေးလည်း တိုက်ခန်းတွေ ဘာတွေ ငှားချင်ရင် ပြောနော်”

“အေး ... ငါလည်း အခန်းတစ်ခန်းလောက်တော့ ငှား ...
ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့ကို ရိနေတာလား”

မျက်နှာအနည်းငယ် နီမြန်းရင်း ဦးစိန်စိုးက မေးလာသည်။ နောင်
ရိုးက အပြစ်ကင်းစင်ဟန်လေးနှင့် ...

“ဘာကိစ္စ ဦးလေးကို ရိရမှာလဲ၊ အတည်ပြောတာပါဗျ”

စကားအဆုံးမှာ ဦးစိန်စိုးက ဘာကိုစဉ်းစားမိသည်မသိ။ မျက်နှာ
အမူအရာပြောင်းကာ နောင်ရိုးအနားသို့ ကပ်လာပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ငါ တစ်ခုတော့ မှာထားမယ်၊ ဘုရား
မှာတွေ့တဲ့ကိစ္စကို မင်း လျှောက်ဖွဲ့မနေနဲ့နော်၊ ငါက ရပ်ကွက်ထဲမှာ သိက္ခာ
နဲ့နေတာကွ”

နောင်ရိုးက ခပ်တည်တည်ပဲ ...

“ဦးလေးက ကိုယ်လိုချင်တာလည်း ပြောသေးတယ်၊ ပြီးတော့
... အပေါ်စည်းက”

ထိုစကားက အတော်တာသွားပါသည်။ ဦးစိန်စိုးမျက်နှာက လွန်စွာ
မှ ချိုသာသောအမူအရာ ပြောင်းသွားကာ ...

“မင်းကလည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ငါက ရုတ်တရက်ဆိုတော့
ဒေါသဖြစ်မိသွားလို့ပါ”

“ပြီးရော ... ပြီးရော၊ နောက်ဆို စကားကို ဖြည်းဖြည်းပြော
ဆန္ဒမစောနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ”

အနေအထားက တစ်မူဟုတ်ချင်းမှာပင် ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကာသွား
သည်။ နောင်ရိုးအဖို့ အဝေးကွင်းမှာ အသာစီးက ကန်နေရသလိုမျိုး ဖြစ်
သွား၏။

ထိုစဉ် ပေါ်ဦးနှင့်နိုင်ကြီးတို့က ပန်းပျိုးပင်လေးတွေ ကိုယ်စီကိုင်
ကာ အနားသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ...

“နောင်ရိုး ... ငါတို့တော့ ပြီးပြီ၊ ဒီလေးပင်ကို ဘယ်လောက်ကျ
လဲ ဦးလေး”

ဦးစိန်စိုးက ဈေးပြောရန် ပြင်လိုက်ပြီးမှ နောင်ရိုးကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်သေးသည်။ နောင်ရိုးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သဘောပေါက်သော
အမူအရာနှင့် ပခုံးအသာတွန့်ပြလိုက်၏။

ထိုသည်ကို ဦးစိန်စိုးက မည်သို့မည်ပုံ သဘောပေါက်သည်မသိ။

ပျာပျာသလဲဟန်ဖြင့် ...

“ယူသွားကြပါကွာ ... ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေပဲ၊ မိတ်ဖြစ်
ဆွေဖြစ်ပေါ့၊ နောက်တစ်ခေါက်မှ ပေးတော့”

နိုင်ကြီးတို့နှစ်ယောက် အူတူတူဖြစ်သွားကြသည်။ နောင်ရိုးက
မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင်တွေ အလကားတဲ့၊ လာ ... သွားကြမယ်”

“အေး ... အေး”

သုံးယောက်သား ထွက်လာကြပြီးမှ နောင်ရိုးက ဦးစိန်စိုးကို လည်
ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဦးလေး”

“ဟေ ... ဘာ ... ဘာလဲကွ”

“ဪ ... ဖြည်းဖြည်းလို့ ဆန္ဒမစောနဲ့လို့ ... အဟဲ”

ဦးစိန်စိုးတစ်ယောက် ခံစားချက်မျိုးစုံကို ထိန်းချုပ်ထားရသော
မျက်နှာနှင့် ဂူကြီး ကျန်ခဲ့ရလေသည်။

ဒီနေ့အဖို့ သူ့ထံသို့ ပန်းပင်ဝယ်သူနှစ်ဦး လာသည်။

နှစ်ဦးစလုံးထံမှ ပိုက်ဆံမရ၊ တစ်ဦးက ကောင်မလေးမို့ အလကား
ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ဦးကတော့ ကိုယ့်အဖြစ်နှင့်ကိုယ်မို့
ပြီးပြီ။

အခန်း (၁၁)

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်ရောက်ချင်း ဆိုင်ထဲသို့ အရင်ဆရာ
ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီဆိုင်တွင် ဦးချင်းဆောင်တစ်ယောက် မနက်တိုင်း
ထိုင်တတ်သည်ကို နောင်ရိုး အတိအကျ သိထား၍ဖြစ်၏။

ဆိုက်က မကျဉ်းမကျယ်မို့ သိပ်မရှာလိုက်ရ။ တွေ့ပါပြီ။ လက်ဖက်
ညှပ်တစ်ခွက် မှာသောက်ကာ ဆိုင်က ဝယ်ထားသည့်သတင်းဂျာနယ်ကို
အသဲအသန် ဖတ်နေသော ဦးချင်းဆောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

အနေအထားကလည်း ကောင်းပါသည်။ ထိုဝိုင်းတွင် ဦးချင်းဆောင်
အပြင် ဘယ်သူမှမရှိ။ နောင်ရိုး မျက်ခုံးပင့်၍ တစ်ချက်ပြုံးကာ ထိုဝိုင်းသို့
ဦးတည်ကာ သွားလိုက်သည်။

“ဦးလေး ... လူရှိလားဗျ”

၆၈ ဇော်အောင်

“ဟေ့အေး... မရှိ”

ထိုအချိန်မှာပဲ နောင်ရိုးက လွတ်နေသောခုံတစ်ခုံ ဝင်ထိုင်ပြီးလေ
ပြီး ဦးချင်းဆောင်က နောင်ရိုးကိုကြည့်ကာ မျက်မှောင်တွန့်၍ ...

“မင်း... မင်းက... ဟို...”

နောင်ရိုးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပုံစံနဲ့ရယ်ကာ ...

“ကျွန်တော် နောင်ရိုးလေ ... ဦးလေးရဲ့ ဒီရပ်ကွက်ထဲကပဲ
ဦးဘိုချုပ်ရဲ့သားလေ”

“ဪ... အေး... အေး”

ဦးချင်းဆောင်က သူ တစ်ခါ မူးမူးနဲ့ပြောထားသည်ကို နောင်ရိုး
မှတ်မိဟန်မရှိဟု တွက်လိုက်ပုံရသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျိတ်ချပြီး
ဂျာနယ် ပြန်ဖတ်နေလိုက်၏။

နောင်ရိုးက လက်ဖက်ရည်မှာကာ တစ်ခုံ ငုံလိုက်ပြီးမှ ...

“ဘာသတင်းတွေ ထူးလဲဗျ ... ဦးလေး...”

ဦးချင်းဆောင် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဂျာနယ်ကို မျက်နှာလွှဲကာ
နောင်ရိုးကို ကြည့်လိုက်သည်။

နောင်ရိုးက ...

“ဪ... ဦးလေးက ဂျာနယ်ကြည့်နေလို့ မေးတာပါ။ နိုင်ငံရေး
အခြေအနေတွေ ဘာထူးသေးလဲလို့”

ဦးချင်းဆောင်က သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ခေတ်က ပွင့်လင်းမြင်သာပြီး ပြောင်းလဲလာပြီဆို
ပေမယ့် တချို့ကလည်း ပြောင်းလဲမှုဟာ နှေးနေတယ်၊ ဘာညာပေါ့ကွာ

... ဝေဖန်ကြတာပေါ့”

“နိုင်ငံရေးဆိုတာကလည်း အဲလိုပါပဲ ဦးလေးရာ၊ အဓိကကတော့
အုပ်ချုပ်တဲ့သူတွေပဲလေ၊ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုတာက
ဟိုး... ထိပ်ဆုံးကတင် မဟုတ်ဘူး၊ အောက်ခြေ ရပ်ကွက်ကျေးရွာတွေက
စပြီး အရေးကြီးတာဗျ၊ အောက်ခြေမကောင်းရင် ဘယ်နိုင်မာတော့မလဲ၊
ခုပဲ တန်ဖိုးနည်းဖုန်းတွေ မဲနှိုက်တဲ့ကိစ္စကို ကြည့်လေ၊ နေရာတိုင်းမှာလိုလို
ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို ဝေဖန်ကြတာ မနည်းဘူး”

“အေးပေါ့ကွာ ... ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌဆိုတာကလည်း လူတွေထဲက
လုပ်လေ၊ တချို့လည်း အတ္တဘယ်ကင်းကြပါမလဲ”

နောင်ရိုးက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်၍ ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်ဆို ရပ်ကွက်တွေထဲမှာ ဦးလေးတို့
လို စီးပွားရေးလည်းတောင့်၊ နိုင်ငံရေးဗဟုသုတလည်းရှိတဲ့ လူကြီးတွေက
ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ယူရမှာဗျ၊ ခုတော့ ...”

ဦးချင်းဆောင်မျက်နှာက ရုတ်တရက် မိုင်းပျံ့ဝေသွားသည်။
နောင်ရိုးကိုကြည့်ကာ ...

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဒါကလည်း... ရပ်ကွက်က ရွေးမှဖြစ်
တာပဲလေ၊ လူငယ်တွေ ဦးဆောင်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

စကားကို လျော့ချရင်း ဦးချင်းဆောင်က သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်
လိုက်ပုံရသည်။ နောင်ရိုးက ထပ်ကာ သွေးတိုးစမ်းလိုက်၏။

“အဲလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေဗျ၊ ကဲ ... တကယ်လို့များ
လိုအပ်လို့ ဦးလေးကို တာဝန်ပေးမယ်ဆိုရင်ကော ... ရပ်ကွက်က လူတွေ

ရဲ့ဆန္ဒအရပေါ့”

ချက်ချင်းဆိုသလို ဦးချင်းဆောင်၏မျက်ဝန်းအစုံက ဝင်းတောက်
လာကာ ...

“ဟာ ... အဲဒါမျိုးဆိုလိုတာတော့ ချင်းဆောင်တို့က ကုန်စုံဆိုင်ပစ်
ပြီး ဖျော်ဖျော်ကြီး တာဝန်ယူလိုက်မှာကွ ... ဟား ဟား”

“အဲလိုလုပ်စမ်းပါ ဦးလေးရာ”

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် နောင်ရိုးနှင့်ဦးချင်းဆောင်တို့ ရင်းရင်းနှီး
နှီး ဖြစ်သွားကြသည်။

ဦးချင်းဆောင်က နောင်ရိုးကို စူးစမ်းသလိုကြည့်ကာ ...

“ဒါနဲ့ ... မင်းက နိုင်ငံရေးဝါသနာပါလို့လား”

နောင်ရိုး တွေခနဲဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဆုံး ဝါသနာပါသည့်တိုင်
ဆောင် ဝါသည်ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးချင်းဆောင်ပုံစံက တရစပ်လွှတ်တော့
ဧည့်အနေအထားမို့ ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“အဲလိုတော့ မပါ၊ ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ သတင်းလေး၊ ဘာလေး နားထောင်
တာပါ။ ကျွန်တော်က စောင့်ကြည့်ဝေဖန်သူပဲ ဆိုပါတော့”

ဒါသည်ကိုပင် ဦးချင်းဆောင်က အားမရဘဲ ...

“မပါပေမယ့် ... မင်းတို့လို လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ နေ့ထူး
နေ့မြတ်တွေတော့ သိမှာပေါ့၊ ဥပမာ ... ဇူလိုင်ဆယ့်ကိုးဆိုရင် ဘာနေ့
လဲ”

“အာ ... အဲဒါတော့ သိတာပေါ့ဗျ၊ အာဇာနည်နေ့လေ”

“ဖေဖော်ဝါရီဆယ့်သုံးကရော”

ကလေးတွေတောင် သိသည့်မေးခွန်းတွေ လာမေးနေတယ်ဟု
နောင်ရိုး စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ဦးလေးကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ၊ ဖေဖော်ဝါရီဆယ့်သုံးက
ဗိုလ်ချုပ်မွေးနေ့ပေါ့ဗျ”

“ဒါဆို ... ဖေဖော်ဝါရီနှစ်ဆယ်ကွာ”

“ဟင်”

နောင်ရိုး တွေခနဲဖြစ်သွားရသည်။ နေ့ထူးနေ့မြတ် တော်တော်များ
များကို သိသော်လည်း ဖေဖော်ဝါရီနှစ်ဆယ်က ဘာနေ့လဲဆိုတာတော့
သူ မသိ။ နဖူးကြောတွေ တင်းအောင် စဉ်းစားနေသော သူ့ကိုကြည့်ကာ
ဦးချင်းဆောင်က ပြုံးစိစိ လုပ်နေလေပြီ။

နောက်ဆုံး နောင်ရိုးမျက်နှာက ပြုံးလာကာ စားပွဲကို ဖတ်ခနဲ
ပုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟာ ... သိပြီဗျ ... သိပြီ၊ လွယ်လွယ်လေးကိုဗျာ”

“အဲဆိုလည်း မင်း ပြောလေ၊ ဖေဖော်ဝါရီနှစ်ဆယ်က ဘာနေ့လဲ”

နောင်ရိုးက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း ...

“ဦးလေးကလည်းဗျာ ... ဖေဖော်ဝါရီဆယ့်သုံးဟာ ဗိုလ်ချုပ်မွေး
နေ့ဆိုတော့ ဖေဖော်ဝါရီနှစ်ဆယ်က ဗိုလ်ချုပ်မွေးပြီး တစ်ပတ်တိတိ ပြည့်
တဲ့နေ့ပေါ့ဗျ”

“ဟေ”

ဦးချင်းဆောင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ နောင်ရိုးက တဟားဟား
ရယ်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာတည်လိုက်ရင်း ...

“ဒါနဲ့... ဦးလေးကို တစ်ခုလောက်မေးရဦးမယ်ဗျ။ ဟိုလေ...”

ဦးလေးနဲ့ ပန်းပင်ရောင်းတဲ့ ဦးစိန်စိုးတို့က ရန်ငြိုးရန်စများ ရှိလားဗျ”

စကားအဆုံးမှာပဲ ဦးချင်းဆောင်မျက်နှာကြီးက တည်သွားသည်။
ချက်ချင်းပဲ နောင်ရိုးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“နေစမ်းပါဦးကွ... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုမေးတာလဲ”

နောင်ရိုးက...

“ဪ ဖီလိုပါ... တစ်နေ့က ကျွန်တော် အဲဒီခြံကို ပန်းပျိုးပင်
ဝယ်ဖို့ဆိုပြီး ရောက်တယ်ဗျ။ အဲဒီမှာပဲ တစ်လောက ကျွန်တော် ရပ်ကွက်
နဲ့ရောက်တဲ့ကိစ္စကို စကားစပ်မိကြတယ်လေ။ အဲဒီမှာပဲ ဦးစိန်စိုးကပြောတာ၊
တော်သေးတာပေါ့ကွာတဲ့၊ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌက ဟိုချင်းဆောင်ဆို တဲ့ကောင်
မဟုတ်လို့တဲ့၊ အဲဒီကောင်ဆိုရင်တော့ မင်း မလွယ်ဘူး၊ ချင်းဆောင်က
ကပ်တီးမူးလဲ အန်ကော်ဆဲတဲ့”

“ဘာ”

ဦးချင်းဆောင်အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။ တက်တစ်ချက်
ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်ရင်း...

“တောက်!... ဒင်းကများ ငါ့ကို ပြောရတယ်ရှိသေး၊ ဒါနဲ့...
ကပ်တီးမူးလဲ အန်ကော်ဆဲတာက ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အဲ... အဲဒါက... လေ... ဦးလေးက ညညဆိုရင် အရက်
သောက်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ဦးလေးက သူများဆီမှာ ကပ်သောက်
တယ်၊ မူးပြီး အန်တယ်၊ ပြီးရင် ဥက္ကဋ္ဌ မဖြစ်လိုက်ရလို့ ရပ်ကွက်ကိုပါ
အော်ဆဲတယ်လို့ ပြောတာ”

ဦးချင်းဆောင်မျက်နှာကြီးက နီရဲတင်းမာလာသည်။ နောင်ရိုးက
လည်း အရှိန်မပျက်သွားစေရန် ထပ်ပို့၏။

“နောက်ပြီး ပြောသေးတယ်၊ ချင်းဆောင်က ကွန်ဖူးပန်ဒါလို
ကောင်မျိုးတဲ့”

“ဘာကွ... ဘာကွန်ဖူးပန်ဒါလဲ”

“ဪ... အဲဒါကလည်း ဒီလိုပါ... ကွန်ဖူးပန်ဒါရှုပ်ရှင်ကားဆဲ
မှာ အဲဒီပန်ဒါလေးက ခေါက်ဆွဲမရောင်းချင်ဘူး၊ သိုင်းပဲ ချချင်တာ၊ ခု
ဦးလေးကလည်း ကုန်စုံဆိုင်မရောင်းချင်ဘဲ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်ချင်တာတဲ့၊ အဲဒီ
သဘောကို ပြောလိုက်တာ”

“တောက်!... စိန်စိုးဆိုတဲ့ကောင်တော့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ဒင်းက ငါ့
အကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုသိနေရတာလဲ”

“အဲဒါလည်း ပြောသေးတယ်ဗျ။ လူသတင်း လူချင်းဆောင်၊
ပန်းသတင်း ပန်းချင်းဆောင်၊ ခွေးသတင်း ခွေးချင်းဆောင်ပေါ့တဲ့”

“ဘာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးချင်းဆောင်တစ်ယောက် ဒေါသအမျက်ခြောင်း
ခြောင်းထွက်ကာ မတ်တတ်ပါ ရပ်သွားသည်။ လက်သီးကိုလည်း ကျစ်ကျစ်
ပါပါ ဆုပ်ရင်း...

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ စိန်စိုးရာ... မင်းကများ ငါ့ကို ခွေးနဲ့နှိုင်း
တယ်... ဟုတ်လား၊ မင်းလို မယားဓာတ်ရှူးနဲ့ ငါ တွေ့မယ်”

ပြောရင်း ဆိုင်ထဲမှ ကောက်ကာငင်ကာ ထသွားလေ၏။ နောင်ရိုး
က ပခုံးအသာတွန့်လိုက်ရင်း...

“အင်း...တစ်ယောက်ကိစ္စ ပြတ်သွားပြီဆိုရင်တော့ နောက်တစ်
ယောက်ပေါ့”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၂)

“ဦးလေး...ဦးလေး”

အော်ခေါ်ရင်း ခြံထဲပြေးဝင်လာသည့် နောင်ရိုးကိုကြည့်ကာ ဦးစိန်စိုး
အံ့သြသွားရသည်။

အနားရောက်တော့ ဆီး၍ မေးလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်...ဘာဖြစ်လာတာလဲဟ”

နောင်ရိုးက လက်ကာပြကာ အမောဖြေလိုက်ပြီးမှ...

“ဟို...ဟို...ဦးချင်းဆောင်ဆိုတဲ့လူကြီး ဦးလေးကို လိုက်ရှာ
နေတယ်ဗျ၊ တွေ့ရင်တော့ မလွယ်ဘူးတဲ့၊ ဦးလေးနဲ့ ဘာတွေများ ငြိထား
လို့လဲ”

ဦးစိန်စိုး မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ရင်းက...

“မရှိပါဘူး။ အဲဒီကောင်နဲ့ ငါ မပတ်သက်တာဘဲ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

နောင်ရိုးက ...

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေဗျ။ ဦးချင်းဆောင်က ပြောသေးတယ်။ အဲဒီကောင်စိန်စိုးကို ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက ရေနစ်တာလည်း အသက်ကယ် ဖူးတယ်။ အဲဒီကောင် အဆင်မပြေဖြစ်တုန်းကလည်း ဆန်တစ်အိတ်ပေးခဲ့ တာတဲ့။ ငါ့ကို ဒီလိုစော်ကားလို့ မရဘူးလို့ ပြောနေတာ”

“ဘာကွ ... အဲဒီကောင် အရူးချေးပန်း လျှောက်ပြောနေတာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ရေနစ်တယ်ဆိုတာကလည်း ဒူးခေါင်းလောက်ရေမှာ ချော်လဲတာပါကွာ”

“ဒါဆို ... ဆန်တစ်အိတ်ဆိုတာကကော”

“အဲဒါကလည်း ဆန်လေးဘူးကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ထည့်ထားတဲ့ တစ်အိတ်ပါ။ ဒင်းကများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း ဦးလေးတို့ကျောင်းတော်က ရန်စ တွေကို မသိဘူးလေဗျ။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ် ... ဟို ... ဦးလေးခြံဝ မှာ စိုက်ထားတာ ဘာ ... ဘာပင်”

ဦးစိန်စိုးက ...

“ညောင်လာဂမုန်းလေကွာ၊ ညောင်ညောင်လာအောင် စိုက်ထားတာလေ”

“အင်း ... အဲဒီကိစ္စကို ဦးချင်းဆောင်က ထပ်ပြောသေးတာ၊ စိန်စိုးဆိုတဲ့ကောင်က ညောင်လာဂမုန်း စိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဝါသနာနဲ့ လိုက်အောင် ဖာလာပင် စိုက်ရမှာတဲ့”

“ဘာ”

တစ်ချက်အော်လိုက်ရင်း ဦးစိန်စိုး အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

နောင်ရိုးကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“မင်း ... မင်းပြောတာ အမှန်တွေပဲလား နောင်ရိုး”

“ဟာ ... ဦးလေးကလည်း ... ဒီလူနဲ့ဒီလူ ...”

ထိုမျှလောက်သာ ပြောရသေးသည်။ ဦးစိန်စိုးက လက်ကာပြ လိုက်ပြီး ...

“တော်တော့ ... ငါ သိပြီ၊ အဲဒီ ချေးခြောက်ကို ရေနူးချင်တဲ့ ချင်းဆောင်ဆိုတဲ့ကောင် ... ခု ဘယ်မှာလဲကွ”

“ဟို ... ဟို ... ရဲဆေးတင်ဖို့ဆိုလား ... သူ သောက်နေကျ ဆိုင် ... ဆိုင်”

စကားပင် မဆုံးလိုက်၊ ဦးစိန်စိုးတစ်ယောက် တရုန်းရုန်း နှာမူတ် တာ နောင်ရိုးအပါးမှ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

ထိုသို့ဖြင့် ...

“မသိဘူးလေ ... အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပေါ့!”

ပေါ်ဦးစကားကို နောင်ရိုးက ထောက်ခံခေါင်းညှိတ်လိုက်ရင်း ...

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ငါ ပြောပြဦးမယ်၊ အဲ ... ပြောရရင် သူတို့နှစ်ယောက် ကိုးတန်းလောက်ကပေါ့ကွာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နောက်ကြရင်း ဖြစ်တာကွာ၊ တစ်ရက်မှာ ဦးချင်းဆောင်က ဦးစိန်စိုးကို သူ့တင်ပါးနားက ပုဆိုးမှာ ဘာကပ်နေလဲဆိုပြီး ကြည့်ခိုင်းတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ တခြားသူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှိတာပေါ့၊ ဦးစိန်စိုးတလည်း တကယ်မှတ်ပြီး ဦးချင်းဆောင်တင်ပါးနား ကပ်ကြည့်တာပေါ့၊ အဲဒီမှာပဲ ဦးချင်းဆောင်က အီးထုချလိုက်တာကွာ”

“ဟာ”

“ဟေ ... ရိုက်ချက်ကတော့ ပြင်းပါ့ကွာ”

နောင်ရိုး ...

“အဲဒါတင်မကသေးဘူးကွာ၊ ဦးချင်းဆောင်ကတော့ ရိုးရိုးအီးပဲ ခုလိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ညက ဘာတွေစားထားလို့လဲ မသိဘူး၊ အီးအချိန်နဲ့ ချေးပါထွက်ပြီး ဦးစိန်စိုးမျက်နှာကို တန်းစင်ပါလေရော”

“ဟာ ... ဇိုး”

“ဝေါ့ ... ရွံစရာကြီးကွာ”

“အဲဒါပဲကွာ၊ အဲဒီမှာတင် ရန်ဖြစ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ကမ္ဘာမကျေ ဖြစ်သွားကြတာ”

ပေါ်ဦးက လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... ရန်ငြိုးကတော့ မသေးဘူးကွာ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခုချိန်

အခန်း (၁၃)

BURMESE
CLASSIC

“မင်းခေါ်လို့သာ လိုက်လာရတယ်၊ မင်းဟာက ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား နောင်ရိုးရာ”

အတူလျှောက်လာရင်း ပေါ်ဦးက မယုံသင်္ကာဟန်ဖြင့် မေးလာသည်။ နိုင်ကြီးကလည်း ...

“ဟုတ်တယ် နောင်ရိုး၊ သူတို့နှစ်ယောက်က စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ လူကြီးတွေနော်၊ ပြီးတော့ ... တစ်ချိန်တုန်းက အရမ်းချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကွာ”

နောင်ရိုးက ...

“အဲဒါကို ငါ မငြင်းပါဘူး၊ အဲဒီလို အရမ်းချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ ကမ္ဘာမကျေဖြစ်သွားကြတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိလား”

၈၀ ခြောက်ရက်

လည်း ဒင်းတို့နှစ်ယောက် ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်နေလောက်ပြီ။

သုံးယောက်သာ ပြောရင်း ဆိုရင်း ဆိုင်နားသို့ရောက်လာကြ၏။

နောင်ရိုးက ဆိုင်ရှေ့မှနေ၍ အကဲခတ်လိုက်ကာ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... အနေအထားကတော့ ငြိမ်သက်နေတယ် ကွ၊ ပွဲပြီးသွားပြီလား မသိဘူး”

“ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး အခြေအနေကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ၊ သတိတော့ ထားကြနော်”

“အေးပါ”

ဆိုင်ထဲသို့ နောင်ရိုးဦးဆောင်ကာ သုံးယောက်သား ဝင်ခဲ့လိုက်ကြ သည်။ ဆိုင်ထဲရောက်ရောက်ချင်း ဝေ့ကာကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

နောင်ရိုး မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ဘယ်လိုမှ မထင်ထားစွာ ဦးချင်းဆောင်နှင့်ဦးစိန်စိုးတို့ကို ဖူးရောင်သောမျက်နှာများနှင့် စားပွဲတစ် ဝိုင်းတည်းမှာ အတူတကွ တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် သုံးယောက်စလုံး ခြေလှမ်းကိုယ်စီ ရပ်သွား ကြ၏။

နောင်ရိုးက လက်ညှိုးထိုး၍ ...

“ဦး ... ဦးလေးတို့က ...”

စကားပင် မဆုံးလိုက်။ ဦးချင်းဆောင်နှင့်ဦးစိန်စိုးတို့နှစ်ယောက် သည် မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် လက်တွေ့နောက်ပစ်ကာ နောင်ရိုးရှိရာ သို့ ထလာကြသည်။ နောင်ရိုးလည်း ကြောင်ကာ ကြည့်နေမိ၏။

အနားရောက်တော့ ဦးချင်းဆောင်နှင့်ဦးစိန်စိုးတို့က ဘာမပြော ညာမပြောဘဲ လက်ကိုယ်စီမြှောက်၍ ...

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁၄)

BURMESE
CLASSIC

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ရောက်ရောက်ချင်း စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရသည့် ငါးဆင့်စတီးလ်ချိုင့်ကြီးကြောင့် သေင် မျက်မှောင်ကြွတ်မိသွားသည်။ ဟင်းချက်နေသော ကြီးမေကိုလည်း လှမ်းမေးလိုက်မိ၏။

“ကြီးမေ ... ဒါကြီးက ဘာကြီးလဲ”

“ငါးဆင့်ချိုင့်လေ ... ညည်း မမြင်ဘူးလား”

ကြီးမေက ဘုပြန်တောသည်။ ဟိုတစ်နေ့က ပန်းပျိုးပင်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခုထိ ကြည်ပုံမရ။ သေင်က ပခုံးတွန့်လိုက်ကာ ...

“ကြီးမေကလည်း ငါးဆင့်ချိုင့်မှန်းတော့ သမီးသိတာပေါ့၊ ဒါကြီးကို ဒီစားပွဲပေါ်မှာ ဘာလုပ်ထားတာလဲလို့ မေးနေတာ”

မပြောချင် ပြောချင်ပုံစံနှင့် ကြီးမေက ...

ခန့်စပ်ကြယ်စာလေ

“မသိပါဘူးအေ ... ညည်းအစ်ကို မှာထားလို့ဆိုပြီး ဆိုင်က လာပို့ထားတာပဲ”

သေင်က စပ်စုချင်စိတ်ဖြင့် ချိုင့်ကို အသာဖွင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ လူသုံးယောက်လောက် ကောင်းကောင်းစားလောက်သော ထမင်းနှင့်ရှယ်ဟင်းများကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင် ... ဟင်းတွေကလည်း ကောင်းလှချည်လား၊ သမီးတို့ စားဖို့များ မှာထားလား မသိဘူး”

ကြီးမေက ...

“အပိုကုန်လို့တော် ... အဲဒါဆို ငါချက်တဲ့ဟင်းတွေ အလကား ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာပဲ သေင်အစ်ကိုဖြစ်သူ နန္ဒကျော်က ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာကာ ...

“ဘာမှအလကားမဖြစ်ပါဘူး ကြီးမေရော၊ ဒီချိုင့်က ကျွန်တော်သူ ဆယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆေးရုံတက်နေတာကို သွားပို့မလို့ မှာထားတာပါ။ ကြီးမေကို အလုပ်မရှုပ်စေချင်တာနဲ့”

“သာဓုပါတော် ... သာဓု ... သာဓု”

ကြီးမေက သူ့အလုပ်မရှုပ်လိုက်ရသောကြောင့်လားမသိ သာဓုပင် ဆိုလိုက်သေးသည်။ သေင်က သူ့အတွက်ရော အစ်ကိုအတွက်ပါ ကော်ဖီ ခွဲလိုက်ရင်း ...

“ကိုကို ... ကော်ဖီ လာသောက်လေ”

“အေး ... အေး ... ညီမလေး”

ခန့်စပ်ကြယ်စာလေ

စားပွဲတိုင်းမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ နန္ဒကျော်က ကော်ဖီသောက်ရင်း သူညီမကို ကြည့်၍ ...

“ညီမလေး ... ဖေဖေနဲ့မေမေက အီးမေးလ် ထပ်ပို့ထားတယ်နော်၊ အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

ထိုစကားကြောင့် သေင် စိတ်ရှုပ်သွားရပြီး ...

“ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားထားဘူး ကိုကိုရ၊ ညီမလေးမှ နိုင်ငံခြားကို မသွားချင်တာကို”

“အဲဒါဆိုလည်း ... ကိုကိုအလုပ်မှာ ဝင်လုပ်လေ၊ ညီမလေးက အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေတို့က ခေါ်တာပေါ့”

“အာ ... ကိုကိုဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း ညီမလေး စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဖေဖေတို့ဆီကိုလည်း လိုက်မသွားချင်တာ အမှန်ပဲ”

စကားအဆုံးမှာ ကြီးမေက ဝင်၍ ...

“အမယ်လေး သေင်ရယ် ... ညည်း ဒီမှာလည်း အလုပ်မလုပ်ချင်၊ ဟိုကိုလည်း မသွားချင်ရင်တော့ လွယ်လွယ်လေးပါ၊ လုပ်စရာတစ်ခုစွဲရှိတယ်”

“ဟင် ... ဘာလုပ်ရမှာလဲ ကြီးမေ ... ပြောပါဦး”

သေင်က အားတက်သရော မေးလိုက်သည်ကို ကြီးမေက တစ်ခွန်းတည်း ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ရှင်းရှင်းလေးပါအေ ... ညည်း လင်ယူလိုက်ရင် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ရောပေါ့”

“အင်”

သောက်လက်စကော်ဖီပင် နှင်သွားရ၏။ သေင်က ကြီးမေကို ချက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ...

“ကြီးမေနော် ... ကိုယ့်ဟာကိုယ် အပျိုကြီးဖြစ်တိုင်း သမီးကို ထင်ယူခိုင်းမနေနဲ့”

ကျော်နန္ဒက ပါဝင်၍ အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ...

“ဟုတ်သားပဲ ညီမလေးရဲ့၊ အဲဆိုရင် ... ဖေဖေတို့လည်း ခေါ်တာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုနော် ... ကိုကိုကပါ အလိုတူ အလိုပါ၊ ကိုယ့်မှာ ဒီညီမ ဆေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာကို”

သေင် နှုတ်ခမ်းစု၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်ကို နန္ဒကျော်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ရယ်နေသည်။

သေင်က သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ညီမလေးလည်း ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လုပ်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိပါတယ်နော်”

“ဟင် ... ဘာအလုပ်လဲ ညီမလေးရဲ့”

ပြီးစိမ့်ဖြင့် ခေါင်းခါရင်း သေင်က ...

“မပြောသေးပါဘူး၊ ညီမလေးသူငယ်ချင်း ကြည်ပြာနဲ့ စပ်တူလုပ်မှာ သိလား”

ကြည်ပြာဆိုသည့် နာမည်ကြောင့် နန္ဒကျော် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သေင်၏တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကြည်ပြာကို သူ ကျိတ်ကြိုက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒါကိုလည်း သောင်က သိနေသည်မို့ အညှာကို ကိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
နန္ဒကျော်ကတော့ အားတက်သရောဟန်ဖြင့် ...

“လုပ်လေ ညီမလေး၊ အကူအညီလိုရင်လည်း ပြောပေါ့၊ ကြည်ဖြာ
နဲ့ လုပ်တာပဲဥစ္စာ”

“ပြီးရော ... အဲဒါဆို ဖေဖေတို့ကို ပြောပေး”

“ပြောပေးမယ်”

သောင်က တစ်ချက်ထပ်စဉ်းစားလိုက်၍ ...

“အင်း ... ပြောရမယ်ဆိုရင် ညီမလေးတို့က အဝတ်အစားဆိုင်
ဖွင့်မှာလေ၊ ကြော်ငြာအတွက် ကိုကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပါလား”

နန္ဒကျော် မျက်ခုံးမြင့်တက်သွားရပြီး ...

“ဖြစ်ပါ့မလား ညီမလေးရဲ့၊ ကိုကို့ရှုပါနဲ့က”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ညီမလေးတို့က အမျိုးသမီးအတွင်းခံ အဝတ်အစား
တွေပဲ ရောင်းမှာလေ ... အဟီး”

“အင် ... ဖွီး”

နန္ဒကျော် ကော်ဖီသီးသွားရသည်။ သောင့်ကိုလည်း ပေစောင်း
စောင်းကြည့်၍ ...

“နင်နော် ... ကိုယ့်အစ်ကိုကို အဲလိုခိုင်းစရာလား၊ ကြည်ဖြာကို
တော့ တွန်းပေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“တွန်းပေးရအောင် ကြည်ဖြာမှာက ဂျီး (ချေး) မှ မရှိတာ”

“ဟာ ... တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ငါ့ဟာငါ ဆေးရုံသတင်း သွား
တော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ငါးဆင့်ချိုင့်ဆွဲယူကာ ထိုင်ရာမှအထ ဖုန်းပြည်
သံက ထွက်လာသည်။ နန္ဒကျော်၏ဟန်ဖုန်းမှ ဖြစ်၏။ ဖုန်းဖွင့်ကာ တစ်
ဖက်မှ ပြောသည်ကို နားထောင်လိုက်ရင်း နန္ဒကျော်က အရေးကြီးဟန်
ဖြင့် ...

“ဟင် ... သူတို့က ဒီနေ့လယ်ပဲ လေယာဉ်ကွင်း ဆင်းမှာတဲ့
လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရက်က ရွှေသွားတာလဲဗျာ၊ ဟင် ... ဒါဆို လက်မှတ်
ထိုးဖို့ကိစ္စတွေက ... ခြောက် ... သိပြီ သိပြီ၊ ကျွန်တော် ခုပဲ ရုံးကို အမြန်
လာခဲ့မယ်”

ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်ရင်း သက်ပြင်းချ၍ ...

“ဆေးရုံသွားမယ်ဆိုခါမှ အရေးပေါ်အလုပ်ကိစ္စက ပေါ်လာသေး
တယ်၊ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ လုပ်ထားတာဆိုတော့ မသွားလို့မဖြစ်ဘူး”

ပြောရင်းက သောင်ကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ညီမလေး ... ကိုကိုကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါလား”

“ဟင် ... ဘာများလဲ”

နန္ဒကျော်က စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ကိုကို ဆေးရုံလိပ်စာနဲ့ အခန်းနံပါတ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီချိုင့်ကို
ဆေးရုံတက်နေတဲ့ ကိုကိုသူငယ်ချင်းဆီ သွားပို့ပေးပါလား”

သောင်က စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ...

“အာ ... ကိုကိုသူငယ်ချင်းမှ ညီမလေး မသိတာကို”

“သိစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ကိုကို အရေးပေါ်အလုပ်ပေါ်လာလို့ ပေး
ခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုရင် ပြီးရော”

“ဖြစ်ပါ့မလား... ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း”

“ဪ... ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် သွားမှာဟာ တို့ အဖော်ရအောင် ကြည့်ပြာကိုပါ ဝင်ခေါ်သွားပေါ့၊ ကူညီပါ ညီမလေးရာ... နော်”

နန္ဒကျော်က တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်။ ငြင်းလည်း ထူးမည် မဟုတ်၍ သေင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရရင်း...

“ပြီးရောဗျာ... လူနာနာမည်၊ ဆေးရုံနဲ့ အခန်းနံပါတ်ကို ပြောလိုက်”

“အေး... အေး... ကိုကို စာရွက်နဲ့ ရေးပေးခဲ့မယ်”

လိပ်စာရေးပေးခဲ့ပြီး နန္ဒကျော်က သူ့အလုပ်ရှိရာသို့ လစ်တော့သည်။

သေင်လည်း ရှေးချို၊ အနည်းငယ် ဖြူးလိမ်းပြင်ဆင်၍ ငါးဆင့်ချိုင့် ဆွဲကာ ထွက်ခဲ့လိုက်၏။

ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာတင်နေသော ကြည်ပြာအား ဝင်ခေါ်ပါသေးသည်။ အရေးထဲ မယ်မင်းကြီးမက မရှိ။

မိမိကိုပင် မပြောဘဲ ရှော့ပင်းထွက်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ယောက်မလောင်း။

နဂိုကတည်းက စိတ်ရှုပ်လာခဲ့ရာမှ စိတ်တိုတာနှင့် ပေါင်းကာ ဆေးရုံသို့ တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားလိုက်၏။

နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံမှ သွားရလွယ်ကူပါသည်။ သွားရမည့် အခန်းက သုံးထပ်မှာ ဖြစ်သဖြင့် ဓာတ်လှေကားစီးကာ တက်ခဲ့လိုက်၏။

လိပ်စာပါ အခန်းရှေ့ရောက်တော့ မဆီမဆိုင် အသက်အောင့်ကာ တံခါး ခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

အခန်း (၁၅)

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ခုတင်ပေါ်လှဲနေရာမှ နောင်ရိုး မျက်မှောင် ကြုတ်မိလိုက်သည်။ ခုနကပဲ စိစဉ်စရာရှိတာ စိစဉ်၍ ပေါ်ဦးနှင့်နိုင်ကြီးတို့ ပြန်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဘာကျန်ခဲ့ပြန်သည်မသိ။ အခန်းထဲ လာစရာလည်း ထိုနှစ်ကောင်မှလွဲ၍ တခြားဘယ်သူမှ မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် နောင်ရိုးက ...

“မင်းတို့ကလည်း ဝင်ခဲ့လေကွာ၊ အရေးထဲ တံခါးက ခေါက်နေ သေးတယ်၊ ဒါ ... အစည်းအဝေးခန်း မဟုတ်ဘူးကွ”

တံခါးက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာပါသည်။ သို့သော် ဝင်လာသော သူကိုကြည့်ကာ နောင်ရိုးရင်ထဲ ဖိုးသိုးဖတ်သပ် ဖြစ်သွားရ၏။ သူ မှတ်မည်

မိမိဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လက်ထဲမှာလည်း ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးကိုထားသည်မို့ နောင်ရိုးက

“ဪ ... လာပါခင်ဗျ၊ ဝင်ခဲ့ပါ”

ခေါင်းမှာ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့်လူကို သေင် တစ်ချက်စူးစိုက် ကာ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်တော့လည်း အခန်းထဲမှာ မိမိနှင့်လူနာအပြင် ဘယ်သူမှမရှိ။ ကိုကိုနှင့်လည်း သူငယ်ချင်း လို့သာ ပြောသည်။ အရွယ်က သူမနှင့် မတိမ်းမယိမ်းမို့ သေင် အနည်းငယ် ခွီးတိုးရှန်တန်ဖြစ်သွားရ၏။

ပြီးမှ လူနာသတင်းလာမေးတာပဲဟု တွေးလိုက်ကာ ...

“ဟိုလေ ... ကျွန်မက ကိန္ဒာကျော်ရဲ့ညီမ သေင်ကျော်ပါ၊ ကိုကို အေးတာနဲ့ ထမင်းချိုင့် ပို့ခိုင်းလိုက်လို့”

“ဗျာ”

နောင်ရိုး ကြောင်သွားသည်။ နန္ဒကျော်ဆိုသည့်လူကို သူ မသိ။ သို့သော် ထိုနန္ဒကျော်၏ညီမ သေင်ဆိုတာလေးကိုတော့ သူ မှတ်မိနေသည်။ သို့သော် ဘာပြန်ပြောရမည်ကို ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေမိ၏။

သူ့ပုံစံကိုကြည့်ကာ ကောင်မလေးကပဲ ...

“ဒီမှာ ... ရှင် ကျွန်မပြောတာတော့ ကြားပါတယ်နော်”

နောင်ရိုး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရပြီး ...

“ကြားပါတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်က ခေါင်းကွဲလို့ ဆေးရုံတက်နေတာ သေ နားပင်းလို့မှ မဟုတ်တာ”

“ပြီးရော ... ဒီမှာ ရှင်စားဖို့ဆိုပြီး ကိုကိုက ပို့ခိုင်းလိုက်တာ”

ငါးဆင့်ချိုင့်ကို အနီးရှိ စားပွဲပေါ်မှာတင်လိုက်သဖြင့် နောင်ရိုးက

“ကျေးဇူးပဲလို့ ပြောလိုက်ပါဗျာ၊ ဒါနဲ့ ... ဒီက ဘယ်သူ ... အဲ

... သေင်ကျော်ဆွေ ဟုတ်လား ... ထိုင်ဦးလေ”

ထိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ သေင် တွန့်သွားရပြီး ...

“ဘာ ... သေင်ကျော်ဆွေလဲ၊ သေင်ကျော် ... သေင်ကျော်”

“ဪ ... သေင်ကျော် .. သေင်လို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်၊ ထိုင်ဦး
လေ သေင်”

မကောင်းတတ်၍ အနီးရှိ ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အရေးထဲ
အင်းက စူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ရသေးတော့၏။
လူနာကလည်း လူနာနှင့်မတူချေ။ ခေါင်းမှာ ပတ်တီးစည်းထားသည်ကလွဲ
၍ လူကောင်းတစ်ယောက်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူနာကပဲ ...

“ဒါနဲ့ ချိုင့်ကလည်း အကြီးကြီးပါလားဗျာ၊ ဘာတွေများ ဒီလောက်
ထည့်လာတာလဲ”

သေင်က ခေါင်းခါ၍ ...

“မသိဘူးလေ၊ ကိုကိုတာသာ ဆိုင်က မှာထားတာပဲ၊ ကျွန်မလည်း
မသိဘူး၊ ဘာလဲ ... ရှင်က မစားတဲ့အသား ရှိလို့လား”

“ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်က အသားထဲမှာဆိုရင် သစ်သားမစား
ဘူးဗျ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အသီးထဲမှာဆိုရင်လည်း လက်သီးမစားဘူး၊ အရွက်

ထဲမှာဆိုရင် စာရွက် ... အဖူးထဲမှာဆိုရင် ကျည်ဖူး ... ဖူး”

“ဒီမှာ ... ရှင် ကျွန်မကို နောက်နေတာလား”

သေင် ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သဖြင့် နောင်ရိုးက ဟီးဆန်
ရယ်ပြလိုက်ကာ ...

“အဟဲ ... ပျင်းလို့ပါဗျာ၊ စကားပြောဖော်လေးရတုန်းမို့ နောက်
လိုက်တာပါ၊ ကျွန်တော်က ဘာလာလာ အကုန်ခေါင်းပါတယ်”

“ဘာရှင်”

“ဪ ... အကုန်စားတယ်လို့ ပြောတာပါ၊ ဒါနဲ့ ... သောက်
စရာ အချိုရည်၊ အဲ ... အအေးလေးရော မပါလာဘူးလား”

“မပါဘူး၊ ကိုကိုကလည်း မထည့်ပေးလိုက်ဘူး”

နောင်ရိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီကောင်ကွာ ... ဖုန်ဆက်ပြီး သေသေချာချာ မှာလိုက်တာကို
အအေးလေးတော့ ယူလာခဲ့ပါလို့ ... ဆိုတာ”

အစ်ကိုဖြစ်သူကို အပြစ်တင်နေသဖြင့် သေင်လည်း မနေသာတော့
ဘဲ ...

“သူလည်း မေ့သွားလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ အလုပ်များတာကိုး၊ ရှင် ...
ကိုကိုကို အပြစ်တင်မနေပါနဲ့၊ ရှင်သောက်ချင်တဲ့ အအေးကို ကျွန်မ သွား
ဝယ်ပေးမယ်”

နောင်ရိုးက ...

“အားတော့နာပါတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော်က တကယ် အအေး
သောက်ချင်နေတာဗျ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ကျွန်မကလည်း တကယ်သွားဝယ်ပေးမှာပါ။
ဘာသောက်မှာလဲ ပြော”

“သေင်ကြိုက်တဲ့ အအေးပဲ ဝယ်ခဲ့ပါ ... ရတယ်”

“ပြီးရော”

ဆေးရုံအပြင်ဘက်ထွက်ကာ မောင်မင်းကြီးသား လူနာအတွက်
အအေးဝယ်ပေးရပြန်သည်။ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ဒင်းက အဝတ်
တိုင်းပြည့်မှလာသော လူမမာလို ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ပလုတ်ပလောင်း ဆွဲ
နေသေး၏။

သေင်ကိုပင် ...

“သေင် ... တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်ပါလား၊ ဟင်းကောင်းတယ်
ဗျ”

သေင်က ခပ်တည်တည်ပဲ ...

“ရှင်ဟာရှင်ပဲ စားပါ။ ကျွန်မ အဲဒီထက်ကောင်းတဲ့ဟင်းတွေ စား
ဖူးတယ်”

“အင်း”

နောင်ရိုး နှင်သွားသော်လည်း နှင်လက်စနင့်ပင် ဆက်စားလိုက်
၏။

“ဒီမှာနော် ... ရှင်မှာတဲ့ အအေး၊ ဒါနဲ့ ... ရှင်က ဘာဖြစ်လို့
ခေါင်းကွဲတာလဲ”

“လူရိုက်တာလေ”

“ဟင် ... ရန်ဖြစ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရန်တိုက်ပေးလိုက်တာ၊ အဲဒီနှစ်ယောက်က ရန်
တော့ ဖြစ်ကြတယ်၊ ပြီးမှ အကြောင်းစုံသိပြီး ရန်တိုက်ပေးတဲ့ ကျွန်တော့်
ကို ပိုင်းဆော်လိုက်ကြတာ”

“နည်းတောင် နည်းသေးတယ်”

“ဗျာ”

“ဧည့် ... ဒဏ်ရာက မနည်းဘူးဘဲလို့၊ ဒါနဲ့ ... ဘယ်နှချက်
တောင် ချုပ်လိုက်ရလဲ”

“တစ်ယောက်က နှစ်၊ တစ်ယောက်က သုံး၊ အားလုံးပေါင်း ငါး
ချက် ... အဟီး”

လူရိုက်ခံရသည်ကိုပင် ဒင်းက ရယ်နေသေးသည်။ ပြောစရာရှိ
တာ ပြော၊ ပေးစရာရှိတာ ပေးပြီးပြီမို့ သေင်က ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ကျွန်မ ပြန်ဦးမယ်၊ ချီင့်ကိုတော့ ကိုကိုက သူဝင်ယူ
လိုက်မယ်တဲ့”

ပြောရင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးနားရောက်စဉ်မှာ
ခဲ ...

“သေင်”

ခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

နောင်ရိုးက ...

“ဧည့် ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ... နောက်ကြိုရင်လည်း ဝင်
ခဲ့ဦးလို့”

သေင်က မျက်စောင်းထိုး၍ ...

“ကြုံတိုင်းဝင်ရအောင် ရှင်က ဒီဆေးရုံမှာ တစ်သက်လုံး ရှိနေမှာမို့ လို့လား”

“ဗျာ... အဲ... အဲဒါကလေ”

နောင်ရိုး အ,ထစ် အ,ထစ်ဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ သေင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း (၁၆)

ဆေးရုံကအပြန် ကြည်ပြာတို့အိမ် ဝင်လိုက်ပါသေးသည်။ လမ်းကလည်း သင့်သည်လေ။ ခုတစ်ခါဝင်တော့ တွေ့ပါသည်။ အပြင်က ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးလို့လားမသိ။ မယ်မင်းကြီးမက အဝတ်အစားပင် မလဲရသေး။

သူများအိမ်လာပြီး သေင်ကပင် အရင်ကောလိုက်သည်။

“ကြည်ပြာ ... နင်က အိမ်မှာမနေဘဲ ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ ငါ ခုနက တစ်ခေါက်ဝင်ခဲ့သေးတယ်”

ကြည်ပြာက ...

“အေး... အိမ်က ပြောပါတယ် ... နင် လာသွားတယ်ဆိုတာ ငါ ဈေးခဏသွားတာပါဟဲ့”

သေင်က မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“နင်ကလည်း ဈေးသွားတာတောင် ငါ့ဆီ ဖုန်းတစ်ချက် မဆက်ဘူး ငါပါ လိုက်ခဲ့မှာပေါ့”

“ဪ... တစ်ရက်ကမှ နင့်ကို ခေါ်ထားတော့ အားနာလို့ပါဟာ”

“ဘာအားနာတာလဲ၊ နင့်ဟာနင် တစ်ယောက်တည်း သွားချင်လို့ မဟုတ်လား”

စကားအဆုံးမှာ ကြည်ဖြာက လက်ကာပြရင်း ...

“အယ် ... မဟုတ်ရပါဘူး၊ သေင်ရယ် ... ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်တည်း သွားလိုက်တာပါ”

“ပြီးရော ... ပြီးရော၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ နင် ငါ့အစ်ကိုကလွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်နဲ့တွဲဖို့တော့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့နော် ... မရဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ကြည်ဖြာက ကြက်သီးထဟန်လေးလုပ်ကာ ရယ်လျက် ...

“အမယ်လေး ... ကြောက်စရာကြီးပါလား၊ ဒီမယ် ဒေါ်သေင် ... ညည်းအစ်ကိုကိုလည်း ညည်း ပြန်မေးကြည့်ပါဦး၊ ကြာရင် ငါ့ဘက်က စပြီး ဖွင့်ပြောရမလို ဖြစ်နေပြီ”

စကားအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

သေင်အစ်ကို နန္ဒကျော်ကလည်း ပြောရင် ပြောစရာပင်။ ကြည်ဖြာကို ကြိုက်ကြောင်း သေင်ကိုသာ တဖွဖွပြောပြီး ကြည်ဖြာနှင့် ထိပ်တိုက်

တွေ့လျှင် ဘာစကားမှ မဟတော့။

ထို့ကြောင့် ကြည်ဖြာက နောက်နေ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုလည်း အရယ်ရပ်တော့ ကြည်ဖြာက ...

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ... နင်က ဘာကိစ္စရှိလို့ ငါ့ဆီ ဝင်လာတာလဲ”

သေင်က ပခုံးအသာတွန့်၍ ...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... နင့်ဘဲလောင်း ... ငါ့အစ်ကိုပေါ့”

ထိုသို့အစချီကာ ဆေးရုံသွားခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ကြည်ဖြာက အံ့သြဟန်လေးဖြင့် ...

“ဟင် ... ဒါဆို နင့်အစ်ကိုက နင်တောင် မမြင်ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သတင်းသွားမေးခိုင်းတာပေါ့”

“အေးလေ ... တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ နင့်ကို ဝင်ခေါ်တာလေ၊ နင်မှ မရှိတာ”

“ဪ... ရှိရင် လိုက်ခဲ့ပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ... နင့်အစ်ကိုက သူ့သူငယ်ချင်းလူနာဟာ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းထဲက မဟုတ်လို့ လွှတ်လိုက်တာနေမှာပေါ့ဟယ်”

စကားအဆုံးမှာ သေင်က မျက်နှာလေးကို မဲ့လိုက်ရင်း ...

“ဟော့လား၊ ရမ်းလားတော့ မသိဘူးဟာ၊ လူပုံစံကတော့ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဆေးရုံတက်ရတာကလည်း သူများတွေကို ရန်တိုက်ပေးလို့ အရိုက်ခံရပြီး ခေါင်းကွဲလို့ တက်တာတဲ့လေ”

“ဟယ် ... တကယ်”

“အင်း ... အဲဒီလူကိုယ်တိုင် ပြောတာပဲဟာ၊ အရေးထဲက အရပ်

ဤနေ့လို့ ငါ့မှာ အအေးတောင် ဝယ်ပေးခဲ့ရသေးတယ်”

“ဪ... နင့်ကိုတောင် ပြန်ပြီးခိုင်းလိုက်တယ်ပေါ့... ဟုတ်
ထား”

ပြောရင်း ကြည်ပြာက ရယ်သည်။ သေင်က မျက်စောင်းထိုး၍

...

“မိန်းမ... ရယ်မနေနဲ့ ဒါနဲ့... ငါတို့ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ကိစ္စက ဘာထူးသေး

လဲ”

ကြည်ပြာက ...

“ဟစည်းတွေကတော့ အဆင်သင့်ပဲလေ၊ ဆိုင်ခန်းရရင် ဖွင့်လို့ရ
ပြီ အဲ... ဆိုင်ခန်းကလည်း ဒီလကုန်လောက်ကျရင် စာချုပ်လို့ရပြီ ပြော
တာပဲ”

“အေးဟာ ... ဆိုင်ခန်းကလည်း ကိုယ်လိုချင်ပြီဆိုရင် လွယ်
လွယ်နဲ့ မရဘူး”

“ဒါကတော့ ... ကိုယ်လိုချင်တဲ့နေရာနဲ့လည်း ဆိုင်တာကိုးဟ၊
ဒီလိုပဲ စောင့်ရမှာပေါ့”

“စောင့်တာက ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေနဲ့က ငါဆိုင်ဖွင့်မယ်
ပြောတာကို သိပ်ယုံချင်တာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ သူတို့ဆီကို မလာချင်လို့
အကြောင်းပြတယ်ထင်နေတာ၊ မနက်ကတောင် ကြီးမေက နောက်လိုက်
သေးတယ်”

“ဟေ ... ဘာပြောလို့လဲ”

သေင်က မပြောချင် ပြောချင်ပုံစံဖြင့် ...

“ဪ... နိုင်ငံခြားလည်း မသွားချင်၊ ဒီမှာလည်း အလုပ်မလုပ်
ချင်ရင် လင်မြန်မြန်ယူလိုက်ပါလားတဲ့”

“ဟေ”

ရေရွတ်ရင်း ကြည်ပြာက ရယ်တော့သည်။ သေင်က မျက်စောင်း
ထိုးရင်း ...

“ရယ်မနေနဲ့၊ ငါက ငါ့အစ်ကို မိန်းမယူပြီးမှ ယူမှာ၊ ငါ့အစ်ကို
ယူမှာကလည်း နင်ပဲရှိတာဆိုတော့ ကြည်ပြာ ... နင် သတိထားတော့”

“အင်း”

ကြည်ပြာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်ကို ကြည့်ကာ သေင် တခပ်ခပ်
ရယ်လိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

“နောင်ရိုး...ရန်ပွဲစား၊ မင်းအတွက် ထမင်းယူလာပြီကွ”

အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်လာရင်း ပေါ်ဦးက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်မှလိုက်ဝင်လာသော နိုင်ကြီးကလည်း...

“ဟေ့ကောင်...ထလေကွာ၊ ထမင်းစားဦး၊ လူမမာကြီးလို လုပ်မနေနဲ့”

နောင်ရိုးက လှဲနေရာမှမထဘဲ...

“မင်းတို့ပဲ စားလိုက်ကြတော့၊ ငါ စားပြီးသွားပြီ”

“ဟေ...ဘယ်လို၊ ဘယ်လို၊ မင်းက ဘယ်ကနေ သွားတောင်းစားလိုက်တာလဲ”

“အောင်မာ...ဘာလို့တောင်းစားရမှာလဲ၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်က

ပို့ဆွမ်းကိုမှ စားတာကွ၊ ဒီမှာကြည့်လိုက်”

ပြောရင်း နောင်ရိုးက ဘေးစားပွဲပေါ်မှ ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးကို မေးငေါ့ကာ ပြလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အူတူတူပုံစံဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီး ပေါ်ဦးကအရင်...

“အဲ...အဲဒီချိုင့်က ဘယ်သူလာပို့သွားတာလဲ၊ မင်းမာသားကြီးလား”

နောင်ရိုးက ခေါင်းခါလျက်...

“ဘယ်ကလာ...ငါ့အမေက ငါ ဒီလိုဖြစ်တာတောင် မသိဘူး၊

ခု လာပို့သွားတာက ကောင်မလေးကွ...ဟဲ ဟဲ”

ပြောရင်း တဟဲဟဲပင် ရယ်လိုက်သေးသည်။ နိုင်ကြီးက ကြည့်ကာ မှီကမှောင်ကြုတ်၍...

“ဟေ့ကောင်...အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်းမှာ မူးရင် ခုန်ရအောင် ဘယ်ကောင်မလေးမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

နောင်ရိုးက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုလည်း ငါ့ကောင်မလေးလို့ ပြောတာမှ မဟုတ်ဘာ၊ ကောင်မလေးလို့ပဲ ပြောတာလေ”

“မင်းကွာ...တကယ့်မလည်ရှုပ်ပဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး...အဲ့ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

ပေါ်ဦးအမေးကို နောင်ရိုးက ပန်းတွန့်၍...

“နာမည်က ဧသင်တဲ့ကွ၊ သူ့ကို ငါ တစ်ခါတော့ မြင်ဖူးတယ်

ကျန်တာတွေတော့ ငါ မသိဘူး”

“ဟေ”

နှစ်ကောင်စလုံး ပါးစပ်ပြသွားကြသည်။ နိုင်ကြီးက အံ့သြစွာ ...

“နေ ... နေစမ်းပါဦးကွာ ... မင်းနဲ့မသိတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ထမင်းတွေဟင်းတွေ လာပေးသွားတာလဲ”

“ပဌာန်းဆက်ပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ”

“ဟေ့ကောင်”

ပေါ်ဦးက အော်လိုက်သဖြင့် နောင်ရိုးက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ဖြည်းဖြည်းလည်း လုပ်ကြပါကွာ၊ ဆန္ဒမစောကြပါနဲ့၊ ဖြစ်စဉ်ကို ငါ ပြောပြပါ့မယ်၊ ဒီလိုကွ”

ထိုသို့အစချီကာ သေင် ရောက်လာသည့်အကြောင်းကို ပြန်ပြော ပြလိုက်သည်။ စကားအဆုံးမှာ နိုင်ကြီးက ...

“ဟာ ... ဒါ ... ဒါဆို ... အဲကောင်မလေးက လူမှားပြီး လာ ပေးသွားတာပဲ၊ မင်းကွာ ... မဟုတ်တာကို မဟုတ်ဘူးမပြောဘဲနဲ့ မှားပြီး ပို့တာကို စားပစ်လိုက်တယ်”

“ငါ ကြိုက်တာကိုးကွ”

“ဘာ”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကြပါကွာ၊ ငါက လူနာကွာ၊ ငါကြိုက်တယ်ဆို တာက ...”

“ချိုင့်ထဲက ဟင်းတွေလို့ ပြောမလို့လား”

နောင်ရိုးက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဟုတ်တယ် ... တိတိကျကျ ထပ်ပြောရရင် ထမင်းတွေ ဟင်း တွေတင် မဟုတ်ဘူး၊ လာပို့တဲ့ကောင်မလေးကိုပါ ငါ ကြိုက်လို့ကွ”

စကားအဆုံးမှာ ပေါ်ဦးက ကျွတ်စစ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်ပြီး ...

“နောင်ရိုးရာ ... မင်း ဆေးရုံတောင် ဆင်းရသေးတာ မဟုတ် ဘူး၊ ကျွဲငါးက ထပ်ရှာပြန်ပြီ၊ မင်းပြောပုံအရဆိုရင် အဲဒီကောင်မလေးမှာ အစ်ကိုရှိတယ် လဒရဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲကွ၊ အစ်ကိုရှိရင်လည်း ယောက်ဖ တော်လိုက်မှာ ပေါ့”

“အေးပါ ... ပြောထားဦး၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖြစ်ရင် မင်းအမှု တွဲထဲမှာ ငါတို့ မပါတော့ဘူး”

“အေး ... ငါလည်း ငါ့အိမ်မှာ မင်းကို ဆက်ထားသင့်၊ မထားသင့် စဉ်းစားရတော့မယ်၊ တော်ကြာ ... ငါ့အိမ် ရဲပဲပိုင်းမလား၊ မီးပဲ ရှိခံရမလား ဆိုဘူး”

နိုင်ကြီးအပြောကြောင့် နောင်ရိုးက ...

“အဲဒီလောက်လည်း ဝမ်းသာမနေကြပါနဲ့ကွာ”

“ဟေ့ကောင် ... စိတ်ညစ်နေတာကွ၊ မင်းနဲ့အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ရတာ အမြဲခေါင်းယားနေရတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ နောက်ဆိုရင် ငါ့ကိစ္စငါ အစအဆုံးတာဝန်ယူပါ့မယ် ကွာ၊ သေင်နဲ့ကိစ္စကိုလည်း ငါ့ဟာငါ စီစဉ်ပါ့မယ်”

ထိုစကားကြောင့် ပေါ်ဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ပြောစမ်းပါဦး ... ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲ”

နောင်ရိုးက ပခုံးတွန့်လိုက်ကာ ...

“ကဲ ... ကြည့် ... အဲလိုပြောတော့လည်း မင်းတို့က သိချင်ပြန်ရော”

“ဒါကတော့ကွာ”

“ဒါကတော့ကွာ ... လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းတို့ကို ငါ ဖတ်ဖူးတာလေးတစ်ခု ပြောပြမယ်၊ ပုံပြင်ပေါ့ကွာ၊ အဲ ... ရွာတစ်ရွာရဲ့ လူချမ်းသာမိသားစုမှာ ကလေးတစ်ယောက် မွေးလာတယ်၊ အဲဒီကောင်လေးကို ကြည့်ပြီး ရွာသူရွာသားတွေက ပြောကြတာပေါ့၊ ဒီကလေး ကံကောင်းလိုက်တာပေါ့လေ၊ အဲဒီမှာပဲ ရွာမှာရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးက အပြောမစောနဲ့ စောင့်ကြည့်ကြပါဦးတဲ့”

“အဲဒီတော့”

“ကောင်လေးက ကြီးလာတာပေါ့ကွာ၊ မိဘတွေက လူချမ်းသာတွေဆိုတော့ မြင်းဝယ်ပေးတယ်၊ ရွာသားတွေက ထပ်ပြောတာပေါ့၊ ကံကောင်းတာပဲတဲ့၊ ဘုန်းကြီးကလည်း ပြောတယ်၊ စောင့်ကြည့်ပါဦးတဲ့၊ အဲဒီမှာပဲ ကောင်လေးဟာ မြင်းပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ကျိုးပါလေရော”

“အဲ”

“ရွာသားတွေက ထပ်ပြောကြတာပေါ့၊ ဒီကောင်လေး ကံဆိုးပြီလို့လေ၊ ဘုန်းကြီးက စောင့်ကြည့်ပါဦးလို့ ထပ်ပြောတယ်”

“ဟင်”

“အဲဒီမှာတင် စစ်တပ်ထဲဝင်ရမယ်ဆိုပြီး ရွာက လူငယ်တွေကို

ဘုရင့်အမိန့်နဲ့ လာခေါ်ကြတယ်၊ ဟိုကောင်လေးက ခြေထောက်ကျိုးနေတော့ ကျန်ခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီမှာတင် ရွာသားတွေက ဒီကောင်လေး ကံကောင်းတာပဲလို့ ပြောကြပြန်တယ်၊ ဘုန်းကြီးကလည်း စောင့်ကြည့်ပါဦးပေါ့”

“ဘာဆက်ဖြစ်သေးလဲ”

ပို၍စိတ်ဝင်စားလာသောဟန်ဖြင့် ပေါ်ဦးက မေးလာသည်။ နောင်ရိုးက ...

“ဘာဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတော့ အဲဒီရွာမှာ ကူးစက်ရောဂါဖြစ်ကြတယ်၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ကောင်လေးလည်း ရောဂါကူးပြီပေါ့၊ ရွာသားတွေက ပြောကြပြန်တယ်၊ ဒီကောင်လေး စစ်ထဲပါမသွားတာ ကံဆိုးတာပဲတဲ့၊ ဘုန်းကြီးကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ”

“စောင့်ကြည့်ပါဦးပဲ ဆိုပါတော့ ... ဘာဆက်ဖြစ်သေးလဲ နောင်ရိုး”

နောင်ရိုးက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဘာဆက်ဖြစ်လဲတော့ ငါလည်း မသိတော့ဘူးကွာ၊ ငါဆိုလိုချင်တာက ကိစ္စတစ်ခုမှာ ကံကောင်းတာနဲ့ ကံဆိုးတာ အမြဲရောထွေးနေတယ်လို့ ပြောချင်တာပဲ၊ ဒီတော့ ... ငါနဲ့သေင်ရဲ့ကိစ္စမှာလည်း ကောင်းတယ်၊ ဆိုးတယ် ပြောနေလို့ အပိုပဲ၊ ဘုန်းကြီးပြောသလိုပဲ မင်းတို့ စောင့်ကြည့်ကြပေါ့ကွာ”

စကားအဆုံးမှာပဲ ပေါ်ဦးက မျက်နှာကို မဲ့လိုက်ကာ ...

“ဒါများကွာ ... အစကတည်းကပဲ မင်းတို့ စောင့်ကြည့်လို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးရောဟာကို”

နောင်ရိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ...

“ပြောမလို့ပါပဲ၊ မင်းတို့ကိုက ဒီအတိုင်းပြောရင် နားမလည်တဲ့ နှလပ်နိုးတုန်းတွေနဲ့ ဥပမာပေးပြီး ရှင်းပြတာပေါ့ကွ ... နားလည်ပြီလား”

“အင်”

“ဟာ”

ပေါ့ဦးနဲ့နိုင်ကြီးတို့ ဖြစ်ပျက်သွားပုံကိုကြည့်ကာ နောင်ရိုး တဟားဟား ရယ်ချလိုက်လေသည်။ ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကတော့ နည်းနည်းနာသည်ပေါ့လေ။

အခန်း (၁၈)

“ဆောရီးပဲ ညီမလေးရော၊ ဟိုကောင်မြတ်ကောင်း ဆေးရုံက ဆင်းသွားတာ ကိုကို မသိလိုက်ဘူး၊ ညီမလေးကို အလုပ်ပေးသလို ဖြစ်သွားပြီ”
အလုပ်က ပြန်ပြန်လာချင်း နန္ဒကျော်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သေင် ကြောင်သွားရသည်။ ချက်ချင်းပင် ပြန်ကြည့်လျက် ...

“ကိုကို ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဪ ... မနက်က ညီမလေးကို ဆေးရုံသွားခိုင်းတဲ့ကိစ္စကိုပါ ကိုကိုသူငယ်ချင်း မြတ်ကောင်းက မနေ့ကပဲ ဆေးရုံဆင်းသွားပြီလေ၊ ဖုန်းဆက်ဖြစ်တာနဲ့ ကိုကိုလည်း ညီမလေးကို လွှတ်လိုက်တာ၊ ထမင်းဟင်းတွေ အလကားဖြစ်ရောပေါ့”

“ဟင် ... ဘယ်လို၊ ဘယ်လို၊ မဟုတ်သေးဘူးနော် ကိုကို၊ မနက်

က ကိုကိုပြောတဲ့ လိမ်စာအတိုင်း ညီမလေး သွားပို့ခဲ့တာပဲ။ ကိုကိုသူငယ်ချင်း
ကို အအေးတောင် ဝယ်ပေးခဲ့ရသေးတယ်”

“ဟာ”

နန္ဒကျော် နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်သွားရသည်။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေ
ပြီဆိုတာလည်း ခိုဓားမိလိုက်၏။

ထိုအတွေးနှင့် ...

“ကိုကိုမမှားဘူးနော် ညီမလေး။ ညီမလေး ပို့ခဲ့တာ မြတ်ကောင်း
ရော ဟုတ်လို့လား”

“အာ ... နာမည်တော့ မမေးလိုက်ဘူးလေ။ ကိုကိုရေးပေးလိုက်တဲ့
အခန်းနံပါတ်အတိုင်း ပို့ခဲ့တာပဲ။ ကိုကိုသူငယ်ချင်းက လူရိုက်ခံရလို့ ခေါင်း
ကွဲပြီး ဆေးရုံတက်နေတာမဟုတ်လား”

နန္ဒကျော်က ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“အာ ... ဘယ်ကလာ၊ မြတ်ကောင်းက ခါးအကြောညှပ်လို့
ဆေးရုံတက်တာပါ။ ခဏလေး ... ဖုန်းထဲမှာ ကိုကိုခွဲမြတ်ကောင်း တွဲ
ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံရှိတယ်”

နန္ဒကျော်က ဖုန်းဖွင့်ကာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ပြလိုက်သည်။ သောင်
ဖူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါဆို ... ဒီမနက် ဆေးရုံမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ တစ်
ယောက်က ဘယ် ... ဘယ်သူလဲ”

နန္ဒကျော်က ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါတော့ ကိုကိုလည်း ဘယ်သိပုံမလဲ၊ ညီမလေး လူမှားတာ

ကို အဲဒီတစ်ယောက်က မပြောဘူးလား”

သောင်က စိတ်ညစ်ဟန်ဖြင့် ...

“မပြောဘူး။ ဘာမှမပြောတဲ့အပြင် ကိုကို ပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ ထမင်း
နဲ့ဟင်းတွေတောင် အားရပါးရ ထိုင်စားလိုက်သေးတယ်။ ဒါတောင် ဒင်းက
အအေးသောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ညီမလေးမှာ ဝယ်ပေးခဲ့ရသေးတယ် ကိုကို
ရဲ့”

“ဒါဆို ... ဟိုစတီးလ်ချိုင့် ပြန်မယူလာခဲ့ဘူးပေါ့”

“မယူဘူးလေ။ ကိုကိုပဲ ဝင်ယူမယ်ဆို”

“လွဲပါပြီကွာ၊ ဟိုကောင် ဆေးရုံက ဆင်းသွားပြီဆိုတော့ ကိုကို
လည်း ဘယ်ဝင်တော့မလဲ၊ ဒါဆို ... စတီးချိုင့်က ဆုံးပြီပေါ့”

အရေးထဲ ချိုင့်ကို နှမြောနေသည့် နန္ဒကျော်ကို ကြည့်ကာ သောင်
စိတ်တိုသွားရပြီး ...

“ကိုကိုနော် ... ကိုယ့်ညီမ အရင်းခေါက်ခေါက်ကိုတော့ စိတ်မပူ
ဘဲနဲ့ ချိုင့်ကို ပြောနေတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ညီမလေးက အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီပဲဥစ္စာ၊ ချိုင့်
က ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးဆိုတော့ နှမြော ... မြော”

စကားပင် မဆုံးလိုက်။ သောင်က မှန်တောတေမျက်နှာပေးဖြင့်
ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ရင်း ...

“တော်တော့ ကိုကိုရာ ... အဲဒီလောက် ကိုကို နှမြောနေတဲ့
ချိုင့်ကို ညီမလေး ခု သွားပြန်ယူပေးမယ်”

ဘောက်ဆတ်ဆတ်ပြောရင်း ထထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ ... ညီမလေး နေပါဦး”

နန္ဒကျော် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်ကိုပင် သေင် လှည့်မကြည့်တော့။
လောလောဆယ် ငါးဆင့်ချိုင့်ကို နှမြောနေသည့် အစ်ကိုကိုတင်မဟုတ်။
ထမင်းဟင်းတွေကို စကားရောဖောရောနှင့် ညာစားလိုက်သည့် ဟိုအမျိုး
ကောင်သားကိုပါ စိတ်တိုနေသည်လော။

အခန်း (၁၉)

ဆေးရုံဝင်းထဲမှ ကားပါကင်တွင် ကားရပ်ကာ မနက်ကလာခဲ့သည့်
အခန်းသို့ သေင် တက်လာခဲ့သည်။ တွေ့လျှင်တော့ ထိုအယောင်ဆောင်
လူလိမ်ကို ကောင်းကောင်းကောလိုက်မည်ဟု တွေးလာခဲ့၏။

အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီး ထိုအခန်းရှေ့ရောက်တော့ တံခါးပင်
ခေါက်မနေတော့ဘဲ အခန်းတံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ ဖွင့်
လိုက်၏။

ပြီး ... အခန်းထဲသို့ ခေါင်းပြုအကြည့် ...

“ဟင်”

အံ့သြသွားရသည်။ အခန်းထဲတွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသော
အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အပြင် ဘယ်သူမှမရှိချေ။ သေင် ယောင်

နနနှင့် အခန်းအပြင်ဘက် ပြန်ထွက်ကာ အခန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်သေးသည်။ မမှား။ မနက်ကလာသော အခန်းသည် ဒီအခန်းပဲဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လိုက်ကာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသော အမျိုးသမီးကား ...

“အစ်မ ... အစ်မ ... တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ပါ”

ထိုအမျိုးသမီးက လှည့်ကြည့်လာသည်။ ပြီး ... ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတို့၏ဝန်ထမ်းပီသစွာ ဘာလဲဟူသော အမူအရာကို ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာပေးဖြင့် မေးဆတ်ကာ ပြ၏။

သေင်က ...

“ဟိုလေ ... အစ်မ ... ဒီအခန်းက လူနာအကြောင်း စုံစမ်းချင်လို့ပါ”

ဒီတစ်ခါလည်း ထိုအမျိုးသမီးက ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှည်ရှည်လျားလျား ဖြေကြားပါသည်။

“ရက်စရှင်မှာ သွားမေး”

ပြောပြီး ပြန်လှည့်သွားသဖြင့် သေင် ခေါင်းကုတ်ကာ ညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း ရက်စရှင်သို့ ထပ်သွားရပြန်သည်။

ရက်စရှင်မှ အမျိုးသမီးကို မေးကြည့်တော့မှ ...

“ဪ ... ခေါင်းကွဲတဲ့ လူနာလား ညီမ၊ နေ့လယ်ကပဲ ဆင်းသွားပြီလေ၊ သူက ဒဏ်ရာကို ချုပ်ဖို့ တစ်ရက်ပဲ လာတက်တာ ညီမရဲ့”

သေင် မျက်နှာပင့်လိုက်မိသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မိမိလာရသည်မှာ ဘာမှအရာမထင်ဘဲ ကိုကိုပြောလိုက်သလို ချိုင့်လည်း ဆုံးပြီလားမသိ။

ရသလောက် စုံစမ်းကြည့်ဦးမှပဲဟု တွေးကာ ...

“ဒါနဲ့ အစ်မ ... အဲဒီလူနာရဲ့နာမည်နဲ့ လိပ်စာလေး သိချင်လို့ပါ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စလေးရှိလို့”

အမျိုးသမီးက စူးစမ်းသလို တစ်ချက်ကြည့်လာသည်။ ပြီးမှ ကောင်တာပေါ်မှစာအုပ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“နာမည်ကတော့ နောင်ရိုးတဲ့၊ ဒီမှာပေးထားတဲ့လိပ်စာကတော့ အမှတ် (၉) တေဇာလမ်း ... () ရပ်ကွက်၊ () မြို့နယ်တဲ့”

စကားအဆုံးမှာ သေင် အံ့သြရပြန်သည်။ ထိုလိပ်စာအတိုင်းဆိုလျှင် သူမတို့နှင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်းဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ထိုအမျိုးသမီးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ ပြန်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ရပ်ကွက်ထဲသို့ ကားပြန်မောင်းလာခဲ့ပြီး ဆေးရုံမှရလာသော လိပ်စာအတိုင်း သွားလိုက်၏။ လိပ်စာက အစစ်ဖြစ်သဖြင့် ထိုအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအိမ်၌ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ ခြံတံခါးပိတ်ထားသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရ၏။

သေင်လည်း ဘာဆက်လုပ်ရမည်မှန်း မသိတော့ချေ။ လက်ရှိသူမရောက်နေသော နေရာက ကြည်ပြာတို့အိမ်နှင့် သိပ်မဝေးသဖြင့် ကြည်ပြာဆီ ဝင်ဦးမှပဲဟု စိတ်ကူးရသည်။ ထိုသောအတွေးနှင့် သေင် ဆက်ထွက်လာခဲ့၏။

သို့သော် ...

ကြည်ပြာကလည်း အိမ်မှာမရှိပြန်ချေ။ မေးကြည့်တော့ သူ့အိမ်က

ရင်ကွက်ထဲရှိ အအေးဆိုင်သို့သွားသည်ဟု ညွှန်လိုက်ပြန်သည်။ သို့နှင့် အအေးဆိုင်သို့ လိုက်ရပြန်၏။

ညွှန်လိုက်သော အအေးဆိုင်ကို တွေ့ပါသည်။ သေင် ကားရပ် ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်၏။ ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ကြည်ပြာကို မျက်စိ ခေ့ကာ ရှာလိုက်သည်။

“ဟင်”

သေင် အံ့သြသွားရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကြည်ပြာကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

ထိုယောက်ျားလေးက ကျောပေးထားသဖြင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆို သည်ကို သေင် မသိရသေး။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ...

သေင် ထိုနေရာသို့ ခပ်သွက်သွက်ပဲ လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၂၀)

“ကြည်ပြာ ... ဒါက ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဘောက်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သော သေင်အသံကြောင့် ကြည်ပြာ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပြီး မော့ကြည့်လာသည်။

ပြီး ... သေင်ကို မျက်စောင်းထိုး၍ ...

“လန့်လိုက်တာ သေင်ရယ် ... ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အအေးဆိုင်မှာ အအေးသောက်နေတာပေါ့ဟ၊ လာ ... ထိုင်လေ”

ကြည်ပြာက ခုံတစ်ခု ဆွဲပေးကာ ပြောလာသည်။ သေင်က ဆူ အောင့်အောင့်ပုံစံနှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ...

“နင်ကတော့ ဒီမှာ အေးအေးလူလူ အအေးသောက်နေနိုင်တယ် ... ဟုတ်လား၊ ငါ့မှာတော့ ဒီနေ့တစ်ရက်လုံး စိတ်တွေရှုပ်လိုက်ရတာ ...

မပြော... ပြော"

ပြောရင်း ကြည်ပြာနှင့်အတူ ထိုင်နေသော လူ၏မျက်နှာကို ရှင်းလင်းပြတ်သွားစွာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် သောင်စကားက ရပ်သွားသည်။

ထိုလူ့ကိုလည်း လက်ညှိုးထိုးကာ ...

"ရှင်... ရှင်... ရှင်က ဆေးရုံမှာတွေ့... တွေ့ခဲ့တဲ့လူ... လူလိမ်"

သေစကားက အထစ်ထစ် အငဲ့ငဲ့ဖြစ်နေသဖြင့် ထိုလူက လက်ကာပြလိုက်ရင်း...

"ဖြည်းဖြည်းပြောပါ သောင်ရယ်... ဆန္ဒမစောပါနဲ့၊ ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်က သောင် ဆေးရုံမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ နောင်ရိုးပါ"

စကားအဆုံးမှာ သောင် ဒေါပွသွားရပြီး...

"ဒီမှာ... ရှင်ကို လာမိတ်ဆက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမနက်က ရှင် မလိုမဲ့တစ်ပတ်နဲ့ ဘာအချိုးချိုးတာလဲ... အဲဒါကို ဖြေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မချိုင်ကော ဘယ်မှာလဲ"

"ဪ... ပြောမှာပေါ့၊ ဖြည်းဖြည်းပြောပါဆို"

နောင်ရိုး၏အေးတိအေးစက်စကားနှင့် အမူအရာကြောင့် သောင် ပို၍ဒေါသထွက်သွားကာ...

"ဘာဖြည်းဖြည်းပြောလဲ၊ မဖြည်းနိုင်ဘူး၊ ဒီတစ်ညနေလုံး ကျွန်မ ရှင်ကို လိုက်ရှာနေတာရှင်"

နောင်ရိုးက...

"ဟုတ်ပါပြီ... ခု တွေ့နေပြီပဲဥစ္စာ၊ အဲဒါကြောင့် ဆန္ဒမစောပါနဲ့"

သို့ ပြောတာပေါ့"

"ရှင်နော်... တောက်!"

ဒေါသကြောင့် မျက်နှာလေးရဲရဲနီလာပြီး သောင် တက်ခေါက်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ကြောင်၍ကြည့်နေသော ကြည်ပြာလည်း သတိဝင်လာကာ နှစ်ယောက်စလုံးကို လက်ကာပြ၍...

"ခဏလေး နေကြပါဦးဟယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုဖြစ်နေကြလဲ"

သောင်က အရင်...

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... ငါ မနက်က ဆေးရုံကို ထမင်းချိုင့် သွားမို့ တယ်ဆိုတာလေ၊ အဲဒါ ဒီလူက ငါ မှားပြီးမှီတာကို မပြောဘဲ ယူထားလိုက်တာ၊ အဲဒါတင်မကဘူး... မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ငါ့ရှေ့မှာ စားလိုက်သေးတယ်"

"ဟေ"

ကြည်ပြာက အံ့သြတကြီး ရေရွတ်ရင်း နောင်ရိုးကို ကြည့်လိုက်သည်။

နောင်ရိုးက သေင့်ကို ပြန်ကြည့်၍...

"အဲလိုကြီးတော့ မပြောနဲ့လေ၊ ခင်ဗျား... ထမင်းချိုင့်လာမှီတာ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူလဲဆိုပြီး မေးလို့လား"

"မမေးပေမယ့် ကျွန်မနာမည်နဲ့ ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့နာမည်တွေကို ပြောခဲ့တာပဲဥစ္စာ"

သောင်က ကက်ကက်လန် ပြန်ပြောလိုက်သည်ကို နောင်ရိုးက
ခပ်တည်တည်ပုံစံဖြင့် ...

“အဲဒါက ဒီလိုရှိတယ်ဗျာ... ခင်ဗျားနာမည်နဲ့ ခင်ဗျားအစ်ကိုနာမည်
တွေ ပြောတုန်းက ကျွန်တော်လည်း ဒီနာမည်နဲ့ ဒီလူတွေကို မသိပါဘူးလို့
စဉ်းစားမိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်က ခေါင်းထိထားတာလေ၊
ဒီတော့ မှတ်ဉာဏ်တွေ ခဏ ပျောက်ဆုံးပြီး ငါ ဒီလူတွေကို မေ့နေတာပဲ
ဖြစ်မယ်၊ ငါ့အသိတွေ မဟုတ်ရင် ဘယ်လာပို့ပါ့မလဲဆိုပြီးတော့ တွေးလိုက်
တာဗျာ”

စကားအဆုံးမှာ သောင်က ခပ်သွက်သွက်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သေချာတာကတော့ ရှင် မလိုမဲ့တစ်ပတ်
လုပ်ခဲ့တာပဲဖြစ်မယ်”

နောင်ရိုးက ...

“ရော် ... ခက်လိုက်တာဗျာ၊ ခင်ဗျား မကျေနပ်ဘူးဆိုရင်လည်း
အဲဒီချိုင့်နဲ့ ထမင်းဟင်းတွေ ပြန်ပေးမယ်၊ ဒါမှ မကျေနပ်သေးဘူးဆိုရင်
လည်း ရဲစခန်းတိုင် အမှုသာဖွင့်လိုက်တော့”

“ဘာ”

သောင့်အော်သံအဆုံးမှာ ကြည်ပြာက ...

“ခက်လိုက်တာဟယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း အေးအေးဆေး
ဆေး ညှိကြပါဟာ”

“ဘာမှညှိစရာမလိုဘူး၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ကြည်ပြာ ... နင်က
ကော ဒီလို မလိုမဲ့တစ်ပတ် မလည်ရှုပ်လုပ်တတ်တဲ့လူမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်

အသိအကျွမ်းဖြစ်နေရတာလဲ”

သောင့်အပြောကြောင့် နောင်ရိုးကလည်း ...

“ငါလည်း မေးရဦးမယ် ကြည်ပြာ ... နင့်မှာ ဒီလိုမျိုး ဒီလိုစွာတေး
လန် သူငယ်ချင်းမျိုးရှိတာ ငါ မသိရပါလား”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူကြည့်မိကြသည်။

သောင့်မျက်ဝန်းထဲမှာ ဒေါသခိုးတွေ ဝေနေသလောက် နောင်ရိုးက
တော့ အပြစ်ကင်းစင်သော ပုံစံလေးကိုပင် ဖမ်းထားသေးသည်။

ကြည်ပြာ သက်ပြင်းဆောင့်ချလိုက်ရင်း ...

“ကဲပါ ... နှစ်ယောက်စလုံးကို ငါ ရှင်းပြမယ်၊ သောင် ... ဒီကောင်
နောင်ရိုးနဲ့က ငါနဲ့ အထက်တန်းကျောင်းထိ အတူတူတက်ခဲ့တာ၊ ဆယ်
တန်းအောင်တော့ ဒီကောင်က နယ်မှာရှိတဲ့ ရေဆင်းတက္ကသိုလ် သွား
တက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မတွေ့ဖြစ်တော့ဘဲ ခုမှပြန်ဆုံတာ ... နော်”

စကားကို ဖြတ်လိုက်ကာ နောင်ရိုးကို ကြည့်၍ ...

“နောင်ရိုး ... သောင်ကတော့ ငါနဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ လေးနှစ်စလုံး
တွဲခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းဟ၊ ခုထိကို ဆက်တွဲဖြစ်နေတာ”

ကြည်ပြာစကားအဆုံးမှာ နောင်ရိုးက မစိုမပျိုပြီးလျက် ...

“ဪ ... အဲလိုလား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ သောင်
... ကျွန်တော်က နောင်ရိုးပါ”

ပြောရင်း နှုတ်ဆက်ရန် လက်ပင် ကမ်းပေးလိုက်သေးသည်။

သောင်က ဘာမှပြန်မကမ်းဘဲ မျက်စောင်းထိုး၍ ...

“ဘာမှ ဝမ်းမသာဘူး ... ရှင်နဲ့တွေ့ရတာက ကျွန်မအတွက် အ

ကုသိုလ်ဝင်တာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် နောင်ရိုးက ကြည်ပြာကို ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ကြည်ပြာရယ် ... နင့်သူငယ်ချင်းကို ပြောစမ်းပါဦး၊ မသိလို့ မှားသွားတဲ့ကိစ္စလေးကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောနေတယ်၊ ငါလည်း တောင်းပန်ပြီးပြီပဲဟာကို”

“ဟုတ်သားပဲ သောင်ရဲ့၊ နောင်ရိုးက နင်ကျေနပ်အောင် ပြန်လုပ် ပေးပါလိမ့်မယ်၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါဟာ”

ကြားဝင်ကာ ပြောနေသည့် ကြည်ပြာကို အားနာလာသဖြင့် သောင် က ...

“ခွင့်လွှတ်တယ်၊ မလွှတ်ဘူးဆိုတာထက် လောလောဆယ် ငါ့ချိုင့် ငါပြန်လိုချင်တယ်၊ ဒါပဲ”

“နောင်ရိုး ... ချိုင့်တဲ့ ... နင့်ဆီမှာလား”

ကြည်ပြာအမေးကို နောင်ရိုးက ခေါင်းညိတ်လျက် ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ... ခုတော့ ဘယ်ပါလာမလဲ၊ ဒီလို လုပ်ပါလား ... တစ်ရက်လောက် သောင်နဲ့ကျွန်တော် ချိန်းတွေ့လိုက်မယ် လေ၊ အဲဒီတော့မှ ...”

စကားပင်မဆုံးလိုက်။ သောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လက်ကာ ပြလျက် ...

“ခဏလေး ... ခဏလေး၊ နေစမ်းပါဦး ... ရှင်နဲ့ကျွန်မက ဘာကိစ္စ ချိန်းတွေ့ရမှာလဲ”

နောင်ရိုးက ...

“ဪ ... တစ်ရက်လောက် ချိန်းပြီး ဆုံလိုက်မယ်လို့ ပြောတာ ဟဲ့ အဲဒီတော့မှ မူရင်းအတိုင်း ထမင်းဟင်းအပြည့်နဲ့ ချိုင့်ကို ပြန်ပေးမယ် လေ”

“မလိုဘူး၊ ချိုင့်အခွံရရင် တော်ပြီ၊ မနက်ဖြန် ဒီဆိုင်မှာပဲ ဒီအချိန် လာပေး ... ဒါပဲ”

“ဆန္ဒပါ”

“ဘာရှင့်”

“သေဋ္ဌသဘောအတိုင်းပဲလို့ ... လာပေးပါမယ်လို့ ဟုတ်ပြီလား”

လတ်တလောအခြေအနေမှာတော့ နှစ်ယောက်သား သဘောတူ ညီမှု ရသွားကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

ကြည်ပြာက မပြောမဆို ထရပ်လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဖုန်းကြည့်လိုက်ကြပြီး သောင်က အရင် ...

“ဟဲ့ ... ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

ကြည်ပြာက မျက်မှောင်တွန့်၍ ...

“အိမ်ပြန်မှာပေါ့ဟ ... နင်တို့နှစ်ယောက်က စကားများနေကြ ထားကိုး”

ထိုစကားကြောင့် သောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရပြီး ...

“အာ ... နင်ပြန်ရင် ငါလည်း ပြန်မှာပေါ့ဟ၊ ငါ လိုက်ပို့ပို့မယ်၊ ခုမှာ ကားပါတယ်”

“ဘလိင်းကြီး ကပ်ကြားနေတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

နောင်ရိုး မကြားတကြားပြောလိုက်သဖြင့် သေင်က အော်တော့
သည်။

နောင်ရိုးက ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဘာမပြောပါဘူး ... ဟဲ့ ... ကြည်ပြာ”

“ဘာလဲ”

“ဪ ... ငါ့မှာတော့ ကားမပါလာဘူးလို့ နင် သူနဲ့သာ လိုက်
သွားလို့ ပြောမလို့ပါ”

“ဒါများ ... လာပြောနေတယ်၊ လာ သေင် ... သွားရအောင်”

နှစ်ယောက်သား လှည့်ထွက်သွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ နောင်ရိုး
က သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ဟဲ့ ကြည်ပြာ ... ကြည်ပြာ”

ကြည်ပြာက မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးကာ ပြန်လှည့်ကြည့်လာပြီး ...

“ဘာလဲဟာ ... ဘာလဲ”

နောင်ရိုးက ...

“ဘာမှမလဲဘူး၊ ဒီမှာ အအေးဖိုးပိုက်ဆံ ရှင်းသွားဦးလေ၊ ငါ့မှာ
ပိုက်ဆံပါမလာဘူးဟာ၊ နင်ပဲ တိုက်မယ်ဆိုပြီးတော့”

“အေးပါ မသာရဲ့”

ကြည်ပြာစုပွပွပြောလိုက်သည့်စကားသံအဆုံးမှာ သေင်ကလည်း
နောင်ရိုးကို အထင်သေးသည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လာသည်။

မည်သို့ပင် ကြည့်စေကာမူ ...

နောင်ရိုးကတော့ တမင်လုပ်ယူထားသည့်အပြစ်ကင်းစင်သော
ဟန်ကလေးဖြင့်သာ ...။

အခန်း (၂၁)

“ချိုင့်သွားယူမယ်ဆို ... ဘယ်မှာလဲ”

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကြီးမေက လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နန္ဒကျော်ကလည်း ဂျာနယ်ဖတ်နေရင်းက ပြုံးတွေ့ထေ့လုပ်ကာ ကြည့်လာ၏။

သေင်က ...

“သွားယူတာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ... မနက်ဖြန်မှရမယ်”

“ဘာလဲ ... ချိုင့်က မဆေးရသေးလို့လား”

ထပ်မေးလာသော ကြီးမေကို သေင်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း

“အရေးထဲ ဘာတွေမေးနေတာလဲ ကြီးမေရာ၊ ဒီမှာစိတ်ရှုပ်ရတဲ့

အထဲ”

ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် နန္ဒကျော်က ဖတ်လက် ဓဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်ကာ ...

“ညီမလေးကလည်း အကျိုးအကြောင်းသိချင်လို့ မေးတဲ့ဟာကို ကြီးမေကို ဘယ်လိုပြန်ပြောနေတာလဲ”

သေင်က လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ရှင်းပြမယ် ... ရှင်းပြမယ်၊ ခု သွားတော့ ချိုင့်ယူထားလိုက်တဲ့ လူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ မှားတာကတော့ သူ့ရော ကိုယ်ပါ မှားတာပဲ”

“ဪ ... ဒါဆို ဆေးရုံထိ ညီမလေးက လိုက်သွားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီတစ်ယောက်က ဆေးရုံက ဆင်း သွားပြီ၊ လိပ်စာတောင်းပြီး သူ့အိမ် လိုက်သွားတော့လည်း မတွေ့ဘူး၊ နောက်ဆုံး ကြည်ပြာဆီအသွားမှာ တွေ့တာ၊ တွေ့တာမှ ကြည်ပြာနဲ့အတူ နှစ်ယောက်တွဲလျက်ကြီးကို တွေ့တာ”

“ဟင်”

သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေသော နန္ဒကျော်တစ်ယောက် မျက် လုံးကြိုးပြူးကာ ခါးပါ မတ်ထွက်သွားသည်။ သေင်ကို အလန့်တကြား ကြည့်လာပြီး ...

“ဘယ်လို ဘယ်လို ... ကြည်ပြာနဲ့အတူ တွဲပြီးတွေ့တာ ... ဟုတ် သား၊ ဒါ ... ဒါဆို သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ် ... ဘယ်လိုများ ပတ် ... ပတ်သက်”

စကားပင်ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ပါချေ၊ သေင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဟန် ဖြင့် ပခုံးတွန့်လိုက်ကာ ...

“အဲဒါတော့ ညီမလေးလည်း ဘယ်သိမလဲ ကိုကိုရာ၊ သုံးယောက်
စလုံး အတူထိုင်နေကြတော့ ဘယ်လိုလုပ် မေးလို့ကောင်းမှာလဲ”

သေင့်စကားကြောင့် နန္ဒကျော် ပို၍စိုးရိမ်ပူပန်သွားပုံရသည်။
ကိုယ့်ထက် အငယ်ညီမကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လာပြီး ...

“အဲလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ၊ ညီမလေး... သေချာအောင် စုံစမ်းရ
မှာပေါ့၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာလဲဆိုတာ ကိုကို သိချင်တယ်၊ ဒါနဲ့... ညီမ
လေးကရာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲဟင်”

သေင်က တစ်ချက်စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ပြီး ...

“အင်း... ကြည့်ရတာတော့”

စကားကို ဖြတ်လိုက်သဖြင့် နန္ဒကျော် အားမလို အားမရဖြစ်ကာ

“ကြည့်ရတာ... ဘယ်လိုမြင်လဲဟင်”

သေင်က ခပ်တည်တည်ဟန်လေးဖြင့် ...

“မသိတော့ဘူး ကိုကိုရာ... ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု

ပဲ”

“ဟာ”

ရေရွတ်ရင်း နန္ဒကျော် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားချိန်မှာပဲ
သေင်စိတ်ထဲက ကျိတ်ရယ်ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင်တော့ နန္ဒကျော်တစ်ယောက် အတွေးပေါင်းများစွာ
နှင့် ငုတ်တုတ်မေ့နေဆဲ။

အခန်း (၂၂)

မပြောမပြီး၊ မတီးမမြည် ဆိုသည့်ဆိုရိုးစကားအတိုင်း ထိုကိစ္စကို
ဦးတည်ထားကာ သေင် စုံစမ်းရတော့သည်။

တစ်ဦးတည်းသောအစ်ကို၏ ချစ်မှုရေးရာကိစ္စ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်
ပါလား။

ကြည်ပြာအိမ်သို့ တိတိကျကျသွားကာ ဒဲ့မေးလိုက်သည်။

“ကြည်ပြာ... ငါ ရှင်းရှင်းပဲ မေးမယ်၊ နင်နဲ့နောင်ရိုးနဲ့က ဘာ
အကန့်လဲ၊ ဘာပတ်သက်မှုတွေရှိလဲ”

ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ကြည်ပြာက ပြုံးစိစိလုပ်နေသေးသည်။
ပြီးမှ ...

“နင်က ဘယ်လိုထင်လို့မေးတာလဲ”

သေင်က မျက်ခုံးအတွန်ချိုး၍ ...

“ဘယ်လိုမှ မထင်တတ်ဘူးဟာ၊ အဲလိုကိစ္စတွေကို ငါ နားလည်း မလည်ဘူး။ ခုလိုမေးရတာကလည်း ကိုကို မေးခိုင်းလို့ဟာ၊ ငါက နင့်ကို နောင်ရိုးနဲ့ အတူတွဲပြီး တွေ့လိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာ။ အဲဒီမှာပဲ ကိုကို တစ်ယောက် ထိုင်မရ၊ ထိုင်မရနဲ့ ... ဖင်ကြားခဲညပ်သလို၊ မီးကျည်ခဲပဲ ဖင်ခုထိုင်မိသလိုဖြစ်နေလို့”

ထိုစကားကြောင့် ကြည်ပြာက ရယ်တော့သည်။ သေင်က ပန်းစွန်း ကိုလည်း လှမ်းရိုက်လိုက်ရင်း ...

“နင်ကတော့ ပြောတော့မယ် ... ကိုယ့်အစ်ကိုကို၊ သေင် ... ငါ လည်း ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ငါနဲ့နောင်ရိုးနဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လည်း ဘာစိတ်မှမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ခုမှ နောင်ရိုးက ဖောက်လာတာ”

“ဟင် ... နင့် ... နင့်ကို ချစ်တဲ့၊ ကြိုက်တဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ ပြလာလို့လား”

ကြည်ပြာက ပန်းတွန့်လျက် ...

“အေး ... ပြတယ်”

“ဟယ်”

ရေရွတ်ကာ သေင်က ရင်ဘတ်ဖိလိုက်သဖြင့် ကြည်ပြာက ...

“ခဏလေး ... စကားက မဆုံးသေးဘူး၊ ပြတယ်ဆိုတာကလည်း

ငါ့ကို မဟုတ်ဘူးဟာ၊ နင့်ကို ... နင့်ကို ... သိပြီလား”

“ဘာ”

နားရွက်နှစ်ဖက်စလုံး ထူပူသွားသလို သေင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ ကြည်ပြာက ...

“နောင်ရိုးက မနေ့ညကပဲ ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး အတိအလင်း ကြေညာတယ်၊ နင့်ကို သူ မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိသွားတာတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီကိစ္စကို နင့်ကို သွားမပြောပါနဲ့တဲ့၊ သူ့ဘာသာသူပဲ ပြောမယ်ဆိုပဲ”

ကြားလိုက်ရသောစကားတွေကြောင့် သေင် အသိစိတ်လွတ်ကာ တဒင် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေမိသည်။ သတိဝင်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေါသသွေးကြောင့် မျက်နှာလေးရဲရဲနီလာပြီး ...

“တောက်! ... ဒင်းကများ ငါ့ကို ရာရာစစ”

ထိုသို့ကြိုးဝါးလိုက်သဖြင့် ကြည်ပြာက ...

“ဟဲ့ ... သူ့ဟာသူ နင့်ကို ကြိုက်တာကို ငါက ဘယ်လိုတားရမှာလဲ၊ သူမေးလို့ ငါဖြေလိုက်သေးတယ်”

“ဟင် ... ဘာမေးလို့ ဘာဖြေလိုက်တာလဲ”

ကြည်ပြာက ရယ်ကျဲကျဲအမူအရာနှင့် ...

“အဓိကမေးတာကတော့ နင့်မှာ လက်ရှိ ရည်းစားသနားများ ရှိလားပေါ့ဟယ်၊ ငါလည်း ဖြေလိုက်ပါတယ်၊ နင်က ရည်းစားလက်မဲ့လို့ ငြီးတော့ ... နိုင်ငံခြားမသွားချင်လို့ ဒီမှာ ယောက်ျားယူဖို့ စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာပါ မမေးဘဲ အဆစ်ပြောလိုက်သေးတယ်”

“ကောင်မ”

သေင် ရှက်ရမ်းရမ်းကာ ကြည်ပြာကို ရိုက်တော့သည်။ ကြည်ပြာ အနိုက်ခံနေရသည်ကိုပင် မမှတ်ဘဲ ...

“သေင် ...ငါ အောင်သွယ်ပေးတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊
နောင်ရိုးက လူကောင်းလေးပါဟာ၊ နင့်ကိုလည်း တကယ်ချစ်ပုံရပါတယ်၊
ဒီကောင်ပါးစပ်က ဒီစကားမျိုး ခုမှ ကြားဖူးတာဟ”

“ကြည်ဖြာ ... နင် တော်တော့နော်”

သေင် အော်လိုက်သော်လည်း ကြည်ဖြာက မရပ်။ ဆက်ပြော
သေးသည်။

“ပြီးတော့ ... နောင်ရိုးက တစ်ဦးတည်းသော သားလေ၊ မျိုးရိုး
လည်း ကောင်းတယ်၊ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ပြည့်စုံတယ်လေ၊ ဒီလို
လူမျိုးကိုတော့ နင် လက်မလွှတ်သင့် ... သင့် ...”

“ကြည်ဖြာ ... !”

နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်စုံပိတ်ကာ သေင် ရှက်ရှက်နှင့် ထပ်အော်
လိုက်လေသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ရှက်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းအပြင် မဖော်ပြတတ်
သော ခံစားမှုတစ်မျိုးကိုပါ အသစ်တစ်ခုလို သေင် ခံစားလိုက်ရလေသည်။
ထိုသို့ဖြင့် ...။

အခန်း (၂၃) နောင်ရိုး၏ အနာမိတ်

နောင်ရိုးဆီမှ ချိုင့်ပြန်ယူရန်ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်နှင့် ထွက်လာခဲ့
သော်လည်း သေင်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားနေရသည်ကတော့ အမှန်
ပင်။ ရှက်တာလား၊ စိတ်လှုပ်ရှားတာလား၊ စိတ်တိုနေတာလား ... မပြော
တတ်။ ဝေခွဲမရ။

အိမ်ကထွက်လာပြီး ကြည်ဖြာကို ဝင်ခေါ်ပါသေးသည်။ သို့သော်
မယ်မင်းကြီးမက မရှိ။ အပြင်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ တကယ်ပဲ ကိစ္စရှိလို့
သွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူမနှင့် မလိုက်ချင်၍ တမင်ရှောင်ထွက်သွားတာ
လား ဆိုတာတော့ သေင်လည်း မသိတော့ချေ။ ထိုဟာမကိုတော့ ဆုံးမရ
ဦးမည်ဟု တေးထားလိုက်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ကိုယ်က ခေတ်ကာလမိန်းကလေးဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားလိုက်ပါသည်။ အထက်ကဆိုခဲ့သော ခံစားမှုတချို့ စိတ်ထဲရှိနေရုံမှအပ အမှုအရာပျက်စရာတော့ မရှိ။ ပြီး... နောင်ရိုးကလည်း သူ ကြည်ပြာကို ပြောခဲ့သည့်စကားတွေကို ကြည်ပြာက သူမအား အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ပြန်ပြောလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားမည်မဟုတ်။ ထိုသို့သောအတွေးတွေနှင့် သေင် ခဲလင်းလင်း ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချိန်းထားသည့်အချိန်က ညနေဖြစ်သဖြင့် ကောင်းကင်ပင်လယ် ပြင်မှာ ဆည်းဆာတိမ်တွေကပင် ကပိုကရို စီးပျောနေကြလေပြီ။ မြို့ပြ၏ တန်ဖိုးကြီး လေကောင်းလေသန့်တွေကတော့ ငြိမ်သက်နေဆဲ။

ဆိုင်ရှေ့ကားရပ်ကာ ခပ်တည်တည်ပဲ ဝင်လာခဲ့လိုက်၏။ အသင့် စောင့်နေပုံရသော နောင်ရိုးကို မနေ့ကမဟုတ်သော အဝတ်အစားတွေနှင့် တွေ့ပါသည်။ သူ့ရှေ့စားပွဲထက်မှာတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူ နန္ဒကျော် နုမြော် တသနေသည့် ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီး။

သေင်က နောင်ရိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
 နောင်ရိုးက ပြုံး၍ ...

“ဒါနဲ့... ကြည်ပြာရော မပါဘူးလား”
 “မပါဘူး”

အသံပြတ်ပြတ်နှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်ကို နောင်ရိုးက မျက်ခုံးပင့် လျက် ...

“ဪ... သေင်ကြည့်ရတာ ကြည်ပြာတို့အိမ်ကို မဝင်ခဲ့ဘူးနဲ့ တူတယ်”

ထိုစကားကြောင့် သေင်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ကာ ...

“ဒီမှာ... ရှင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ချင်လို့၊ ကြည်ပြာကို ဝင်မခေါ်လာတာလို့ ထင်နေတာလား”

“ဟာ... မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က သဘောရိုးနဲ့ မေး တာပါ။ သေင်ကသာ လိုရာကို ဆွဲပြီး ပြော”

“တော်တော့... အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ စကား ပြောနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ ချိုင့်ပြန်ပေး... သွားမယ်”

စကားအဆုံးမှာ နောင်ရိုးက ချိုင့်ကို သေင်ဘက်သို့ တိုးပေးလိုက် ရင်း ...

“ယူပါဗျာ... ယူပါ။ ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထား ပါနဲ့ သေင်ရယ်၊ ဒီကိစ္စတွေက ဖူးစာပါ... အဲ... အကျိုးအကြောင်းတွေ မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်ဆိုင်လို့ဖြစ်သွားတာပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က မှားသွား တယ်လို့ သတ်မှတ်ရင် ကျွန်တော်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်... ကျေပါနော် မအေးစိန်”

“ဘာရှင်”
 “အဟဲ... စကားလေးသွားလို့ ကျေနပ်ပါတော့လို့ ပြောတာ”

သေင်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ...
 “ချိုင့်ထဲမှာ ဘာပါသေးလဲ”

“စာ”
 “ဘာ”

ထပ်ကာ အော်လိုက်သဖြင့် နောင်ရိုး ဖက်ပုလိုက်ရင်း...

“သိပ်မအော်ပါနဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်က အသည်းပါးတယ်၊ ချိုင့်ထဲမှာ
သောင်ပြောသလို ဘာအစားအစာမှ မပါဘူးလို့ ... ဒါပေမဲ့ ...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ သောင်က ချိုင့်ကို ဆွဲယူကာ ထရပ်လိုက်ရင်း
“ဒါပေမဲ့နဲ့တော့ ... ရှင်နဲ့ကျွန်မရဲ့ကိစ္စက ပြတ်ပြီ၊ ဒီတော့ သွား
တော့မယ်”

ပြောပြီး သောင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“သောင် ... သောင်”

နောင်ရိုး နောက်မှလှမ်းခေါ်သည်ကိုပင် ဂရုစိုက်ကာ လှည့်ကြည့်
မနေတော့။

ကျန်ခဲ့သည့် နောင်ရိုးမှာတော့ သောင်ကို မျက်စိတဆုံးငေးရင်း
ခပ်ဖွဖွရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ဪ ... သောင် ... သောင် ... ကိစ္စက မပြတ်ဘဲ ခုမှစတယ်
ဆိုတာတောင် မပြောလိုက်ရဘူး”

အခန်း (၂၄)

ကားမောင်းဝင်လာသော သောင်တစ်ယောက် ခြံထဲကို ဝှေ့လိုက်ရင်း
မှ မျက်လုံးဝိုင်းသွားရသည်။ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်နေသည်မသိ။ ခြံထဲ
တွင် ပန်းအိုးအလုံးနှစ်ဆယ်လောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်သည်။

သောင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ချိုင့်ကိုဆွဲယူ၍ ကားပေါ်က ဆင်း
လိုက်၏။ အိမ်ထဲရောက်တော့ ဧည့်ခန်းမှာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့သ
ဖြင့် ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ကျောပေးကာ ပန်းကန်တွေဆေးနေသည့် ကြီးမေကို တွေ့လိုက်
သဖြင့် ...

“ကြီးမေ”

ဆတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်သဖြင့် ကြီးမေ တွန့်ကာ လက်ထဲမှ ပန်းကန်

ဝင် ဘာစင်ထဲ လွတ်ကျသွားသည်။

“သောက်ပလုတ်တုတ် ... လန့်လိုက်တာဟယ်၊ ညည်းကလည်း အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့”

သေင်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကိုစုကာ ...

“ကြီးမေကလည်း ... အရင်ကလည်း အဲလိုခေါ်တာပဲဥစ္စာ၊ ကြီးမေဘာသာ ဘာတွေစိတ်ကူးယဉ်ပြီး တွေးနေမှန်းမှမသိတာ”

ကြီးမေတစ်ယောက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းတွေ ဖြစ်သွားရင်း ...

“အယ် ... ဒီကောင်မလေး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ လူကြီးကို”

“ဘာမှလျှောက်မပြောဘူး၊ ရပ်ပြောနေတာ၊ ဒါနဲ့ ... ခြံထဲမှာ ပန်းအိုးတွေ အများကြီးပါလား၊ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

စကားအဆုံးမှာ ကြီးမေက ငေါ့သံဖြင့် ...

“သူ့ဟာသူ ခြေထောက်ပေါက်ပြီးတော့ ရောက်လာမလားဟဲ့ ငါ ဝယ်ထားတာပေါ့”

“ဟင် ... ကြီးမေက ဒီလောက်အများကြီး ဘယ်လိုသယ်ထားတာလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မသယ်ဘူး၊ ကိုစိန်စိုးကိုယ်တိုင် လာပို့သွားတာ”

ထိုစကားကြောင့် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားရပြီး ...

“ဘယ်က ကိုစိန်စိုးလဲ ကြီးမေ”

“ဪ ... ညည်း တစ်ခါ ပျိုးပင်သွားဝယ်တဲ့ခြံကလေး သူ လာပို့သွားတာလို့ ပြောတာ၊ ညည်းမှ သွားမဝယ်ပေးဘဲ”

စကားအဆုံးမှာ သေင်က မျက်နှာလေးမဲ့၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ကြီးမေ ... ကြီးမေ ... ကြည့်လည်း လုပ်ဦးနော်၊ တော်တော် ကြာ ပန်းပင်တင်မဟုတ်ဘူး၊ ရောင်းမစွဲတဲ့သူ့ရဲ့ဘဝကြီးကိုပါ ကြီးမေကို ရောင်းလိုက်ဦးမယ်”

ကြီးမေမျက်နှာ တွတ်တွတ်ရဲသွားသည်။ သေင်ကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ရင်း ...

“သေင် ... ညည်း လူကြီးကို စ.မနေနဲ့နော်”

“မစပါဘူး၊ ကြီးမေက အလတ်ကြီး ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ၊ အဲဒီလူကြီး နဲ့တော့ သမီး သဘောမတူနိုင်ပါဘူးနော်”

“ဪ ... ဒီကောင်မလေး ... ပြောလေ ကဲလေပါလား၊ ငါ အလုပ်ရှိသေးတယ်၊ ညည်းဟာညည်း လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွားနေတော့” သေင်က ...

“သွားလို့မရသေးဘူး၊ ဒီမှာ ချိုင်ပြန်ရလာပြီ၊ ကြီးမေ ပြန်ဆေး လိုက်ဦး”

“ဟင် ... ချိုင်က မဆေးရသေးဘူးလား”

“ဆေးပြီးပြီ မပြီးပြီ ကြီးမေရာ ... စိတ်ထဲ သိပ်မသတိလို့ ပြန် ဆေးလိုက်ပါ”

“အေး ... အေး ... ပြီးရော၊ ထားနဲ့”

စားပွဲပေါ် ချိုင်တင်ကာ သေင် အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ စိတ် မောလှမောဖြင့် ခဏနားလိုက်မည်ဟုတွေးကာ အိပ်ရာပေါ်လှည့်လိုက်၏။

သို့သော် ... မကြာပါချေ။ အခန်းတံခါးကို ထုလိုက်သော တံခုံးခုံးအသံနှင့် အတူ ...

“သေင် ... ညည်း ပြန်ယူလာတဲ့ချိုင့်ကို ညည်း ပြန်လာကြည့်ဦး”

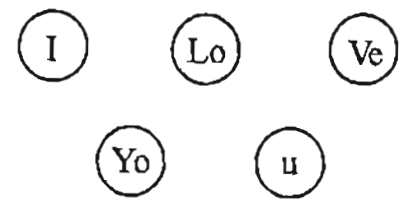
သေင် လဲ့နေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိ၏။ ချိုင့်က ဘာဖြစ်သနည်း။ နောင်ရိုးများ မြင်းကျားတံဆိပ် မူလလက်ဟောင်းစတီးချိုင့်အမာစားကြီးကို တခြားချိုင့်နဲ့များ လဲပေးလိုက်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ... ဘာများဖြစ်လို့လဲဟုတွေးကာ လူးလဲထပြီး အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်၏။

အခန်းဝမှာ ကြီးမေ ရှိသေးသဖြင့် သေင်က ...
“ကြီးမေ ... ချိုင့်က ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သမီးတို့ချိုင့် မဟုတ်လို့လား”

ကြီးမေက ...
“ချိုင့်ကတော့ ငါတို့ချိုင့်ပါ။ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ညည်းဟာ ညည်း သွားသာကြည့်တော့၊ စားပွဲပေါ်မှာ ဆေးပြီး မှောက်ထားတယ်”
အူလည်လည်ဖြင့် ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကြီးမေပြောသလို ချိုင့်အံငါးခုကို အစီအရီ မှောက်ကာထားသည်ကိုလည်း တွေ့ပါသည်။ ဘာများဖြစ်လို့လဲဟုတွေးကာ အနီးကပ်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟင်”
သေင်မျက်ဝန်းအစုံက တစ်လက်မလောက် ပိုင်းသွားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အစီအရီ မှောက်ထားသော ချိုင့်ငါးလုံး၏ဖင်တွင်

စက္ကူပေါ်စာရေး၍တိပ်ဖြင့် သေချာစွာ ကပ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။
ပရိသတ်ကြီး မြင်သာအောင် ပြောရလျှင်ဖြင့် ပထမချိုင့်တစ်လုံးတွင် ‘L’ ဟူသောစာလုံး၊ ဒုတိယစာလုံးတွင် ‘Lo’ ဟူသော စာလုံး ... စသဖြင့် အစဉ်လိုက်ရေးကာ ကပ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။
ပုံနှင့်တကွ ထပ်ကာရှင်းပြရလျှင်တော့ ...

ဟူ၍ ... ။
ထိုချိုင့်ငါးလုံး၏ဖင်အား သေင် အံ့သြမှတ်တက်ကာ ကြည့်နေမိသေးသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် နောင်ရိုးက သူမကို ရည်းစားစာပေးလိုက်သည်ပေါ့။ တော်တော်ကို မထော်မနန်းနိုင်သည့် ရည်းစားစာဖြစ်သဖြင့် သေင် ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်တက်လာရသည်။
ထိုစဉ်အချိန်မှာပဲ ဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် ဖွင့်ကာ ကိုင်လိုက်ရပြန်၏။ ဆက်လာသူက ကြည်ဖြာ။ ဗိုင်းတာမ။
အေး ... ပြောဟု သေင်က အသံပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ကြည်ဖြာက ကြောင်ချောင်းဆိုသလို တခွီးခွီး ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...
“ဟဲ့ သေင် ... နင့်ကို နောင်ရိုးက ရည်းစားစာ ဖင်မှာ ကပ်ပေး ချီကတယ်ဆို”

“ဘာပြောတယ်၊ ကြည်ပြာ ... နှင့် ခိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်၍ ကြည်ပြာက ...

“စကားလောသွားလို့ပါဟယ်၊ နှင့် နောင်ရိုးဆီက ပြန်ယူသွားတဲ့ ချိုင့်ဖင်မှာ နောင်ရိုးက ရည်းစားစာ ကပ်ပေးလိုက်တယ်ဆို၊ အဲဒါကို မေးတာ”

စကားသံအဆုံးမှာ သေင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ကြည်ပြာ ... နှင့် အဲဒီကိစ္စကို ကြိုသိလို့ ရှောင်နေတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး သေင်ရယ် ... ခုနကမှ နောင်ရိုးက ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောလို့ပါ၊ ငါ အပြင်သွားတယ်ဆိုတာကလည်း ငါတို့ဆိုင်ကိစ္စအတွက် ပါဟ”

“ထားပါတော့၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ... အဲဒီနောင်ရိုးဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်ကိစ္စမဆို နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြောတာပဲလား”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုကိစ္စက နှင့်ပဲ ပတ်သက်နေတာကိုးဟ၊ ပြီးတော့ ... သူနဲ့ငါနဲ့က သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို နှင့်နဲ့ငါနဲ့ကလည်း သူငယ်ချင်းပဲလေ”

“တော်ဟာ ... ဘာမှလာပြောမနေနဲ့၊ နှင့်ပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး နောင်ရိုးကို ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ နှင့်ဘက်က လက်ခံတယ်လို့ ပြောရမှာလား”

သေင်က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ရင်း ...

“သွားစမ်းပါဟာ ... စိတ်ကို မဝင်စားဘူး၊ အဲဒီကောင်ကိုတော့

ငါ တော်တော်တင်းနေပြီ”

“ဒါကတော့ နှင့်တို့ရဲ့ကိစ္စပဲလေ၊ ခု ... ငါ ဖုန်းဆက်တာက အဲဒီကိစ္စ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကိစ္စ ကျန်သေးလို့လဲ”

“ဪ ... ငါတို့ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ကိစ္စလေ၊ အဲဒါ မနက်ဖြန် ဆိုင်ခန်း ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ နှင့် လာခဲ့ဦးလို့”

“မလာဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှင့်ကိုပါ တင်းနေလို့ဟေ့ ... သိပြီလား”

ပြောပြီး သေင်က အရင်ဖုန်းချပ်စ်လိုက်သည်။ ထပ်ခေါ်နေမှာမို့၍ ဖုန်းပါ ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

ထိုကိစ္စကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ စဉ်းစားလေလေ တင်းလေလေ ဖြစ်လာသည်။ ထိုကိစ္စကို စတင်ဖန်တီးခဲ့သော အစ်ကိုဖြစ်သူကိုလည်း တင်းသည်။ ဟိုမလည်ရှုပ် နောင်ရိုးကိုလည်း တင်းသည်။ အလိုတူ အလိုငါ ကြည်ပြာဆိုသော ဟာမကိုလည်း တင်းသည်။

မဆီမဆိုင် အိမ်မှာ သူ့ဟာသူနေပြီး ပန်းပင်တွေ ဝယ်နေသော ဦးမေကိုလည်း တင်းသည်။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပါ တင်းလာသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သောက်ပြဿနာ အကြီးကြီးတက်တော့မည်လား ဆို။

ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိဘဲ အိမ်ထဲပတ်ကာ လမ်းလျှောက်နေမိလေသည်။

၁၄၄ ခုခါး

ထိုအချိန်မှာပဲ အိမ်ပြန်လာသည့် နန္ဒကျော်၏ကားသံကို ကြားလိုက်ရင်း နန္ဒကျော်က ကားပေါ်မှ သူ့ဟာသူဆင်း၍ အိမ်ထဲသို့ သူ့ခြေထောက်ဖြင့် သူလျှောက်ကာ ဝင်လာပြီး သေင့်ကို သူ့မျက်စိနှင့် သူကြည့်ကာ သူ့ပါးစပ်ဖြင့် သူ လှမ်းမေးလေသည်။

“ညီမလေး... ဟိုကိစ္စ ဘာထူးသေးလဲ”

အရေးထဲ ခရီးရောက်မဆိုက် အမောပင် မဖြေဘဲ လာမေးနေသဖြင့် သေင်က...

“ရေ လေးတော့ သောက်လိုက်ဦး ကိုကို... ပြီးမှ ပြောကြတာပေါ့”

နန္ဒကျော်က ယောင်နုနှင့် ရေအရင်သွားသောက်ပါသည်။ ပြီး... သေင်အနားသို့ မယောင်မလည် ပြန်ရောက်လာ၏။

သေင်က...

“သတင်းကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး ကိုကို”

ချက်ချင်းဆိုသလို နန္ဒကျော် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလျက်...

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... အဲဒီ နောင်ရိုးဆိုတဲ့ကောင်က ကြည်ပြာကို အတင်းလိုက်ကပ်နေတာလေ။ ကြည်ပြာကတော့ ပြန်ကြိုက်မယ့်ပုံမရဘူး ဒါပေမဲ့... ကြည်ပြာမှာလည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာ ရည်းစားမရှိတော့ ဟိုကောင်က ပိုပြီး တွယ်ကပ်နေတာပေါ့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နောင်ယုက်ဆွဲအဆင့်ကို ရောက်တော့မယ်”

“ဟာ”

နန္ဒကျော် ရေရွတ်လိုက်သည်ကို သေင်က မျက်စောင့်ထိုင်ရင်း...

“မဟာနဲ့လေ... အစကပဲ ကိုကိုကို ပြောသားပဲ၊ ပြောစရာရှိတာကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပါဆိုတာ၊ တော်တော်ကြာ ကြည်ပြာဘက်က စိတ်မပါပေမယ့် ဟိုတစ်ယောက်က အတင်းအဓမ္မ ကြံစည်ရင် ကြည်ပြာတော့ ဒုက္ခပဲ”

“အာ... အဲလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ”

“ကိုကို... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောမနေနဲ့၊ မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ပေမယ့် မကောင်းတာလုပ်တဲ့သူတွေက မကောင်းမှုကို ရအောင် ကျူးလွန်နေကြတာပဲလေ၊ ကိုကို သတင်းစာ မဖတ်ဘူးလား၊ ရန်ကုန်မှာ တောင် သုံးရက်ကို တစ်ယောက်နှုန်း သေမှုသေခင်းတွေ ဖြစ်နေတာ”

ထိုသို့ ခြောက်လိုက်တော့မှ နန္ဒကျော် ပို၍တုန်လှုပ်သွားဟန် ဖြင့်...

“ဒါ... ဒါဆို... ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဟင်”

သူက စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ပြီး...

“အင်း... ကိုကိုလုပ်သင့်တာက ကြည်ပြာကို ဖွင့်မပြောခင်မှာ သူ့ကို နောင်ယုက်နေတဲ့ အဲဒီနောင်ရိုးဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ရန်ကို အရင်ရှင်းရမှာပေါ့၊ ကိုကို... ကြည်ပြာကို ကာကွယ်နိုင်ရင် ကြည်ပြာက ကိုကိုကို အားကိုးလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဖွင့်ပြောလိုက်၊ အဲလိုဆို အားလုံး မပြီးသွားဘူးလား”

နန္ဒကျော်မျက်နှာကြီးက နောက်ချေးပုံထဲမှ ဖန်ဂေါ်လီလံသံပြောဟာ

ရှင်းလင်းတောက်ပလာသည်။ ပြီး... လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ရင်း

“ဒါပဲဗျာ... ဒါအမှန်ပဲ... ဒါအမှန်ပဲ... ခုလို စဉ်းစားပေးတာ

တော့အမှန်ပဲ ညီမလေး”

သေင်က သိပ်အရေးမကြီးသောပုံစံဖြင့်...

“ဪ... ကိုကိုကလည်း ကိုယ့်မောင်နှမချင်းပဲဟာကို”

နန္ဒကျော်တစ်ယောက် ခေါင်းစာဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း ပါးစပ်က
လည်း ‘ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ’ ဟု ရေရွတ်ကာ သေင်အနားမှ ထွက်သွား
လေသည်။

ထိုအခါမှ သေင် လင်းလင်းဝင်းဝင်းကြီး ပြုံးလိုက်ပါသည်။

စဉ်းစားကြည့်လျှင်ဖြင့်...

အထက်ကဆိုခဲ့သလို သောက်ပြဿနာ အကြီးကြီးတက်တော့မည်
ထင်ပါသည်။

အခန်း (၂၅)

“နောင်ရိုး... မင်း တစ်ရက်တစ်ရက် ဘယ်တွေများ သွားနေလဲ
ကွ... ဟေ”

မနက်ပိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မနက်စာစားရင်း ပေါ်ဦးက မေး
လာခြင်း ဖြစ်သည်။

နောင်ရိုး...

“ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ... သေင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကို လှုပ်ရှားနေတာ
ပေါ့”

“အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲကွ”

“အင်း... သူ့ကိုတော့ ငါချစ်နေပါတယ်လို့ အသိပေးထားပြီဗျာ
အားလဲ... မင်းတို့က ငါ့အချစ်ရေးကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားလာပြီလား”

နှစ်ကောင်စလုံး လက်ကာပြလာရင်း နိုင်ကြီးက အရင် ...

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ စကားအဖြစ် မေးကြည့်တာပါ။ စိတ်မဝင်စားလို့လည်း မင်းသွားတဲ့နေရာတွေကို မလိုက်တာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ် ဟေ့ကောင် ... အဲဒီ သေင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးမှာ အစ်ကိုရှိတယ်ဆို၊ မင်း ... ခေါင်းလေးဘာလေး မယားဘူးလား”

ခေါင်းခါရင်း နောင်ရိုးက ...

“မယားပါဘူး၊ မနွေကပဲ ဒဂုံစင်တာမှာ ခေါင်းဝင်လျှော်လာသေးတယ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ခေါင်းထပ်ကွဲတော့မှာမို့ မယားဘူးလားလို့ မေးတာကွ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိရုံနဲ့ ခေါင်းက ကွဲမှာလား၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ ... သေင်အစ်ကိုကကော ရိုက်ရဲမလား၊ ငါကကော ခံမလား”

“အေးပါ ... မင်း ပြောထားဦးပေါ့”

“ပြောတယ် ဟေ့ကောင်၊ ခုလည်း ပြောတယ်၊ နောင်လည်း ပြောတယ်၊ ခု ... သမ္မတလက်ထက်မှာလည်း ပြောတယ်၊ နောင် တက်လာမယ့် သမ္မတလက်ထက်ကျရင်လည်း ပြောနေဦးမှာပဲ”

ထိုသို့ ခိုင်ကျည်စွာ ဆိုခဲ့ပါသည်။ ပေါ်ဦးနှင့်နိုင်ကြီးတို့ကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပခုံးကိုယ်စီ တွန့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ နောင်ရိုးက လက်ကျန်ကော်ဖီကို မော့ချကာ ထ

ရပ်လိုက်ရင်း ...

“မင်းတို့နဲ့ လေပေါ်နေလို့ မပြီးသေးဘူးကွ ... သွားစရာ ရှိသေးတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်ရိုလဲ”

“ဟိုဟာမ ကြည်ပြာလေ ... သူ့အလုပ်ကိစ္စ သွားရင်းမှာကို အဖော်မရှိလို့တဲ့ ... ငါ့ကို ခေါ်ထားလို့ အဖော်လိုက်ပေးရဦးမယ်”

ပေါ်ဦးက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ ...

“အဖော်လိုက်ပေးရအောင် မင်းက အန်ဂျီဒိုကမို့လို့လား”

“မိုက်ရိုင်းလှချည်လားကွ၊ ပေါ်ဦး ... မင်းဟာလေ နာမည်နဲ့ တော်တော်လိုက်တယ်”

“ဘာကွ”

“ဘာမှမကွဘူး ... ငါသွားပြီ ငါစားတာတွေကို မင်းတို့ပဲ ရှင်လိုက်တော့”

နေရာမျိုးက ရဖို့လွယ်တာ မဟုတ်ဘူးဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဈေးတိုးတောင်း လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဈေးက တတ်နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီမိန်းမ ပြောပုံဆို ပုံကို မကြိုက်လို့ ပြီးတော့ ... ထုတ်လိုက်တဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေကလည်း မနည်းဘူး”

“ဒါကတော့ဟာ ... သူက ပိုင်ရှင်ပဲလေ၊ ပြီးတော့ နင်တို့ဆိုင် ဖွင့်တဲ့အခါ သူ နေတိုင်းလာကြည့်နေမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လာပါ ... တစ်ခေါက် လောက် သွားပြန်ညှိရအောင်”

ကြည်ပြာက မျက်နှာမဲ့ကာ ခေါင်းခါလျက် ...

“မသွားချင်ဘူးဟာ၊ ငါ အဲဒီမိန်းမနဲ့ စကားထပ်မပြောချင်ဘူး”

နောင်ရိုးက ...

“အေးပါ ... နင်မပြောပါနဲ့၊ ငါပဲ ပြောမယ်၊ လာပါဟ ... ဒီဆိုင် ခန်းမျိုးက လက်လွှတ်မခံသင့်ဘူး”

“မသွားဘူးဟာ ... ပြောချင်ရင် နင် သွားပြော”

“ဪ ... ကဲ ... ငါပြောတာက ပြောလို့ရပါတယ်၊ အဆင်ပြေ လို့ရှိရင် လက်မှတ် ဘာညာထိုးဖို့ကျတော့ ငှားမယ့် နင်ပါမှ ဖြစ်မယ်လေ ... လာ လာ”

ပြောရင်း နောင်ရိုးက ကြည်ပြာလက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်လိုက်သည်။ ကြည်ပြာက ဆောင့်ရုန်း၍ ...

“မလိုက်ဘူးဟာ ... မသွားဘူး”

“နင်ကလည်း လာစမ်းပါဟာ”

အခန်း (၂၆)

ရှေ့ပင်းမော၏ဆင်ဝင်အောက်မှာ နှစ်ယောက်သား ရပ်ရင်း စကား အချောအတင် ပြောနေရသေးသည်။ အခြားသူတွေတော့ မဟုတ်။ ကြည် ပြာနှင့်နောင်ရိုးတို့ ဖြစ်ကြ၏။

အကြောင်းမှာ ကြည်ပြာ ဆိုင်ခန်းငှားမည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုရှေ့ပင်းမောသို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ငှားမည်ဆိုသော ပိုင်ရှင် နှင့်တော့ ခုနကပဲ စကားတစ်ခေါက်ပြောပြီးပြီ။ သို့သော် ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီး က စကားပြောရတာ လက်ပေါက်ကပ်လွန်းသဖြင့် ကြည်ပြာက စဉ်းစားဦး မည်ဟု ပြောကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသည်ကို နောင်ရိုးက ...

“နင်ကလည်း ကြည်ပြာရာ ... ကိုယ်က ငှားရမယ့်သူလေ၊ ဒီလို

၁၅၂ ခုနစ်

နောင်ရိုးကလည်း အတင်းပင် လက်ဆွဲ၍ ခေါ်နေသည်။ ထိုသို့ နှစ်ယောက်သား ငြင်းခုံနေကြချိန်မှာပဲ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သူ့လက်ကို အတင်းဆွဲနေတာလဲ”

“ဟင်”

ခပ်မာမာစကားသံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ အမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

ကြည်ဖြာက မျက်လုံးဝိုင်း၍ ...

“ဟင် ... ကိုနန္ဒ”

ထိုလူက နောင်ရိုးကိုပင် ကြည့်ကာ ...

“မင်းကွာ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ အတင်း နှောင့်ယှက်နေတာလဲ”

“ဘာမျှ ... ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွာ၊ နန္ဒကျော်ဆိုတာ ငါပဲ၊ ကဲကွာ”

ပြောရင်းပင် နောက်ဌိဂှက်ယူလာသည့် တုတ်ဖြင့် နောင်ရိုးကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားသဖြင့် နောင်ရိုးတစ်ယောက် ရှောင်ချိန် မရလိုက်။ တုတ်ကိုသာ ခိပ်ခနဲပြင်လိုက်ရပြီး ...

“ဒုတ်!”

“အာ!”

မှောင်အတိ (သို့) ဆက်သွယ်မှုရေယာပြင်ပ။

မလည်ရှုပ် ကြယ်စုတ် ၁၅၃

သောက်ပြဿနာကတော့ တကယ်ပင် အကြီးကြီးတက်လေပြီ။
ထိုသို့ဖြင့် ...။

အခန်း (၂၇)

“ကဲ...အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ နောင်ရိုး ခေါင်းကွဲတဲ့ကိစ္စကို သူ့မိဘတွေကလည်း သိသွားပြီ၊ နင့်အစ်ကိုကို တရားစွဲမယ်တဲ့”

“ဟင်”

သေင် အံ့သြတုန်လှုပ်သွားရသည်။ ဒီလောက်ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မထင်ထားခဲ့။ ကိုကိုကိုလည်း ခပ်ပါးပါးပဲ မြှောက်ပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ လက်ဆပြင်းလိုက်ပုံက ငါးချက်တောင် ချုပ်လိုက်ရသည်တဲ့လေ။

သေင်က ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာပေးနှင့်...

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်...ငါ့လည်း အဲဒီလောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် မထင်လို့ပါ။ ကိုကိုကလည်း လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲ”

“အေးလေ...ငါတောင် တော်တော်ကြောက်သွားတာဟာ

မပြောမဆို ရိုက်ချလိုက်တာကိုး၊ အဲဒါ အသာထားဦး၊ ခု ဘယ်လိုရှင်းကြမလဲ၊ နောင်ရိုးမိဘတွေက တော်တော်စိတ်ဆိုးနေကြတာ”

“ပြဿနာတွေကတော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆိုသလို ဖြစ်နေပြီဟာ အိမ်မှာလည်း မနေ့ညကပဲ ကြီးမေ ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားတယ်လေ”

“ဟေ...ဘယ်...ဘယ်သူနဲ့လဲ”

ရင်ဘတ်ဖိရင်း မေးလာသော ကြည်ပြာကို သေင်က...

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ၊ သူ ပန်းပင်ဝယ်ဝယ်နေတဲ့ ခြံက ဦးစိန်စိုးဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့”

“အယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုလည်း သူများကို ရိုက်တုန်းက ရိုက်ပြီး ခုမှ ကြောက်လန့်ပြီး ရှောင်နေတယ်၊ ညကလည်း ပြန်မအိပ်ဘူး၊ ဖုန်းဆက်တာလည်း မရဘူးဟ”

ကြည်ပြာက စိတ်ပူဟန်ဖြင့်...

“ဒါဆို...အိမ်မှာ နှင်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာပေါ့၊ အဖော်ရအောင် ညကျရင် ငါ လာအိပ်ပေးမယ်လေ”

သေင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“ကျေးဇူးပါပဲဟယ်၊ ဒါနဲ့...နင် ကိုကိုကို စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

“ဆိုးတာတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...ရန်ငြိုးရန်စမရှိဘဲ ရိုက်လိုက်တော့”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ သေင်က လက်ကာပြု၍...

“အဲဒါက ပြောရရင် ငါ့စနက်လည်း ပါတယ်ဟ”

“ဟေ”

နန္ဒကျော်အား ပြောခဲ့သည့်စကားများကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။
စကားအဆုံးမှာ ကြည်ပြာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လျက် ...

“ဪ... ဒီလိုဆို ဒီကိစ္စတွေရဲ့ တရားခံဟာ နင်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကြည်ပြာရယ် ... ငါ့ပယောဂ မကင်းပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ။
လောလောဆယ် ခု ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ အကြံလေး ဘာလေး
ပေးပါဦး”

ကြည်ပြာက စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“ခုမှတော့ နင့်အစ်ကိုကို တရားမစွဲအောင် တောင်းပန်ရတော့မှာ
ပေါ့။ ဒီလိုလုပ်လေ ... ခု နောင်ရိုးက ဆေးရုံမှာဆိုတော့ သတင်းသွားမေး
ရင်း တောင်းပန်လိုက်ပေါ့။ သူ ကျေအေးရင် ပြီးသွားမှာပါ”

သေင် တွေခနဲ စဉ်းစားလိုက်သည်။ လောလောဆယ်မှာတော့
ထိုသို့လုပ်ရန်မှတစ်ပါး တခြားမရှိချေ။

နောင်ရိုးဆီသို့ သတင်းသွားမေးရင်း တောင်းပန်ရန်ကိစ္စကို စဉ်း
စားလိုက်ရင်း သေင်မျက်စိထဲ၌ ငါးဆင့်စတီးချိုင့်ကြီးကိုပဲ ပြန်မြင်ယောင်မိ
လေသည်။

အခန်း (၂၈)

“နောင်ရိုး ... ကျွန်မ ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

ဆေးရုံအခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ရင်း သေင်က လှမ်းပြော
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောင်ရိုးက ပြန်ကြည့်လျက် ...

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဝင်ခဲ့လေ”

အခန်းထဲမှ နောင်ရိုးနှင့်အတူ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း
ရှိနေသည်။ သေင်အခန်းထဲဝင်သွားတော့ ထိုသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က
မြန်မာဗီဒီယိုကားတွေထဲကအတိုင်း အသာထထွက်သွားကြ၏။

သေင်က မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ဆွဲလာသော ငါးဆင့်ချိုင့်ကို စာမျှ
ပေါ်တင်လိုက်သည်။

နောင်ရိုးက မျက်ခုံးပင့်လျက် ...

၁၅၇ ခြောက်

“သေင် ... လူမှားပြီး လာပို့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်အတွက် ယူလာတာပါ။ ဟိုလေ

... ရှင့်ကိုလည်း တောင်းပန်ချင်လို့”

နောင်ရိုးက အံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“ဗျာ ... ဘာကိစ္စကို တောင်းပန်မှာလဲ”

“ဒီလိုလေ ... ရှင့်ကို ရိုက်လိုက်တာက ကျွန်မအစ်ကိုပါ။ သူက

ကြည်ပြာကို ကြိုက်နေတာဆိုတော့ ရှင့်ကို အထင်လွှဲပြီး ရိုက်လိုက်တာရှင့်”

နောင်ရိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ...

“ဪ ... အဲလိုလား။ ရိုက်တဲ့လူက သေင်အစ်ကိုဆိုတာ ကျွန်

တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သေင်ကို ကြိုက်နေတဲ့ကိစ္စကို

မကျေနပ်လို့ ရိုက်တယ်လို့ ထင်နေတာဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း သေင်ကို

ချစ်နေတဲ့လူဆိုတော့ မကျေနပ်စရာ မရှိဘူးလို့ တွက်ထားတာ”

နောင်ရိုးပြောစကားကို နားထောင်ရင်း သေင် မျက်နှာပူလာရ

သည်။

သို့သော် မေးစရာရှိတာကိုတော့ မေးသေးသည်လေ။

“ဒါဆို ... ခုလိုအဖြစ်မှန်ကို သိရတော့ ရှင့်ရဲ့သဘောထားက

ရော၊ ရှင့်မိဘတွေကတော့ ကျွန်မအစ်ကိုကို တရားစွဲမယ်ဆို”

နောင်ရိုးက မျက်နှာကို တည်လိုက်ပြီး ...

“ဒါကတော့ လူကြီးတွေရဲ့သဘောပါ။ တကယ်အရေးကြီးတာက

တော့ လူငယ်တွေရဲ့ကိစ္စလေ”

“ဘယ်လို ... ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

နောင်ရိုးက ...

“ဒီလိုလေ ... သေင်ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်လို့ ပြောထားတယ်

မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သေင်က ကျွန်တော့်ကို ရက်စိအော်နိုး တစ်ခုခု

ပြန်ပြောရဦးမယ်လေ။ အဲဒါက လူငယ်တွေရဲ့ကိစ္စပေါ့။ လူကြီးတွေရဲ့သဘော

ကတော့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ တရားစွဲရင်လည်း စွဲကြပါစေပေါ့ ... မဟုတ်

ဘူးလား”

ထိုစကားကြောင့် သေင်မျက်နှာတည်သွားရင်း ...

“ဘာရှင့် ... ရှင်ပြောပုံက ရှင့်ဘက်က တော်တော်နစ်နာမယ့်ပုံ

ပဲ”

“ဪ ... နစ်နာလို့ပဲ ခု ... ခေါင်းကွဲပြီး ဆေးရုံရောက်နေပြီ

လေ”

“တော်ပါရှင် ... ရှင်နဲ့ကျွန်မကိစ္စကို အသာထားပါဦး။ ကျွန်မ

ဦးစားပါ့မယ်။ ခုလောလောဆယ် ကျွန်မအစ်ကိုကို တရားစွဲမယ့်ကိစ္စကို

မှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အင်း ... သေင် စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစား

မလားပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် သေင် ဒေါသသွားရသည်။ ချက်ချင်းပင် ထရပ်

ဆိုက်ပြီး ...

“တော်ပြီ နောင်ရိုး၊ ရှင်က ကိစ္စနှစ်ခုကို ရောထွေးပြီး ကျွန်မကို

အကျပ်ကိုင်ချင်နေတာကိုး။ ရတယ်လေ ... ရှင့်ဟာရှင် တရားစွဲချင်တယ်

ဆိုလည်း စွဲတော့၊ ကျွန်မဘက်ကလည်း ရှင့်အပေါ် ဘာမှစဉ်းစားမလား

၁၆၀ နှစ်ခြင်း

မရှိတော့ဘူး။

ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောင်ရိုး လှမ်းခေါ်သည်ကိုပင်
လှည့်မကြည့်တော့။

အခန်း (၂၉)

“နောင်ရိုးရာ ... မင်းဟာလေ လည်မလိုလိုနဲ့ တော်တော် အ.တဲ
ကောင်ပဲကွ”

နိုင်ကြီးစကားအဆုံးမှာ ပေါ်ဦးကလည်း မျက်နှာကို မဲ့လျက် ...

“မင်းကလည်းကွာ ... ဒီကောင် မလည်ရှုပ်ဆိုတာ မင်းလည်း
သိသားနဲ့”

နှစ်ယောက်စလုံးက နောင်ရိုးအား ထောပနာပြုနေကြသည်။ သို့
သော်လည်း နောင်ရိုးက နားလည်ဟန်မရှိဘဲ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်လျက် ...

“မင်းတို့တွေ ငါ့ကို တော်တော်ချီးမွမ်းနေကြတာပေါ့ ... ဟုတ်
ဃား”

စကားအဆုံးမှာ သတင်းမေးရန် ရောက်နေသော ကြည်ပြာက

ထင်၍ ...

“သူတို့ပြောရင်လည်း ပြောစရာပဲလေ၊ သေဉ်ဘက်က နင့်ကို တောင်းပန်ဖို့ဆိုပြီး ရောက်လာတဲ့အနေအထားလေးက ဘယ်လောက် ကောင်းလဲ၊ နင့်ဘက်က အလိုက်သင့်လေး ပြန်ပြီး ကျေအေးပါတယ်၊ ဘာညာဆက်ပြောပြီး အခွင့်အရေး ရအောင်ယူတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာတော့ နင် ကောင်းစားပါစေတော့ဆိုပြီး နင်မှာထားတဲ့အတိုင်း ပြောပေးလိုက်ရတာ ခုတော့ အလကားပဲ”

ကြည်ဖြာ စုပ္ပပ္ပပြောသည်ကို နောင်ရိုးက ...

“ပထမတော့ ငါလည်း အဲဒီအတိုင်း လုပ်မလို့ပါပဲ ကြည်ဖြာရား ဒါပေမဲ့ ... ငါ့စိတ်ကို ငါမလုံဘူး၊ သေဉ်ပြောသွားသလိုပဲ ကိစ္စနှစ်ခုကို ရောထွေးပြီး အကျပ်ကိုင်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ငါ ဝေလည် ကြောင်ပတ် လုပ်လိုက်တာ”

“အေး ... နင် အဲလိုလုပ်လိုက်တော့ကော နင်နဲ့သေဉ်နဲ့ အနေ အထားက ဘာများထူးခြားသွားလို့လဲ”

“ဘာမှမထူးခြားဘူး၊ လောလောဆယ် သေဉ် ငါ့ကို တင်းသွား တာပဲ အဖတ်တင်တယ်”

“ဒီတော့ ... မင်း ဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ နောင်ရိုး”

ဖြတ်မေးလာသော ပေါ်ဦးစကားအဆုံးမှာ နောင်ရိုးက ပခုံးအသာ တွန့်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါကတော့ကွာ ... ငါ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ဆေးရုံက ဆင်း တော့မှပဲ မင်းတို့ စောင့်ကြည့်ကြတော့”

သုံးယောက်စလုံး ဘာမှထင်မပြောကြတော့ဘဲ နောင်ရိုးအား နား မလည်နိုင်စွာ ကြည့်မိကြလေသည်။

အခန်း (၃၀)

“နင်... တကယ်ပဲ နောင်ရိုးအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလား သေင်”

ကြည်ပြာအမေးကြောင့် သေင်မျက်နှာက တည်သွားပြီး...

“ခံစားတယ်၊ မခံစားဘူးဆိုတာထက် သူနဲ့ငါနဲ့က ဘာပတ်သက်စရာများ ရှိသေးလို့လဲ”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေဟာ၊ သူက နင့်ကို ပရိပို့စ် လုပ်ထားတာလေ၊ ပြီးတော့... ကိုနုနုကျော်ကိုလည်း သူတို့ဘက်က တရားစွဲခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ”

စကားအဆုံးမှာ သေင်က ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း...

“မသိတော့ဘူးဟာ၊ အဲဒါက သူတို့တာသာ သူတို့ မစွဲတာပဲလေ၊

ငါ့ဘက်ကတော့ လုပ်ချင်တာလုပ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ၊ ဪ... ဒါနဲ့ သန်ဘက်ခါကျရင် အိမ်ကိုလာခဲ့ဦးဟ၊ ဖေဖေတို့ ပြန်လာကြမှာလေ”

စကားလမ်းကြောင်းလွဲလိုက်မှန်းသိသော်လည်း ကြည်ပြာက အလိုက်သင့်လေးပဲ...

“အေးပါ... လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ငါလည်း အန်ကယ်တို့ အန်တီတို့နဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ ဪ... ဒါနဲ့ ငါ မနွေကတောင် နောင်ရိုးနဲ့ ဖုန်းပြောပြစ်သေးတယ်ဟ”

သေင်က ဆတ်ခနဲ ကြည့်လာသော်လည်း ဘာမှတော့ မသေထိုင်ကြောင့် သေင်ကပဲ ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“သူက ပြောသေးတယ်၊ နင်နဲ့လည်း တွေ့ချင်ပါသေးတယ်တဲ့”

ထိုစကားကိုတော့ သေင်က ပြီးတုံ့လုပ်ကာ နောက်သလို ပြောင်သလိုဟန်လေးနှင့် ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အေး... သတ္တိရှိရင်၊ အဲ... နောက်တစ်ခါ ခေါင်းအကွဲခံနိုင်ရင် အိမ်ကို လာတွေ့လို့သာ ပြန်ပြောလိုက်ဟေ့”

စကားအဆုံးမှာ ကြည်ပြာကလည်း ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“အေးပါ... ငါကလည်း ဆက်ဆက်ကို ပြောလိုက်မှာပါ၊ ဇိတ်သာချ”

သေင် ပခုံးအသာအယာပဲ တွန့်ပြလိုက်ပါသည်။

မိုးရေတွေ ရွံ့စိုနေတဲ့
ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ရဲ့
အထီးကျန် ဝမ်းနည်းနေတဲ့
ခံစားမှုမျိုး
ငါ ... မခံစားချင်ဘူး ...။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၃၁)

သောင်တို့အိမ်မှာ လူစုံနေကြသည်။ သန်းခေါင်စာရင်းထဲ၌ပါသော
မိသားစုဝင်တွေအပြင် ထပ်တိုးလာသည့်လူရော၊ ထပ်တိုးလာဖွယ်ရာရှိသော
လူတွေပါ ရောက်နေကြသည်။

ထပ်တိုးလာသည့်လူက ကြီးမေ၏ယောက်ျားဖြစ်သူ ဦးစိန်စိုးဖြစ်
ပြီး ထပ်တိုးလာနိုင်သည့်လူက နန္ဒကျော်၏ဇနီးလောင်း ကြည်ပြာဖြစ်သည်။
ထို့အပြင် သေင့်အဖေ၏ညီဝမ်းကွဲတော်သူ၊ သောင်၏ဘကြီးဖြစ်သော ဦးချင်း
ဆောင်ပါ ရောက်နေသေးသည်။

ထပ်ပြောရရင် ဦးချင်းဆောင်နှင့်ဦးစိန်စိုးတို့ကလည်း နောင်ရိုး
နေက်ကြောင့် ပြန်တည့်သွားကြသော ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။

အားလုံးပဲ အိမ်မှာ ထမင်းလက်ဆုံစားကြပြီး ရယ်ရယ်မောမော

စကားတွေ ပြောဖြစ်နေကြ၏။

စကားပြောနေရင်း ဖေဖေက သေင်ကို ...

“ဘယ်လိုလဲ သမီး ... သမီးကြီးမေလည်း အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ သမီးကိုကိုကလည်း မကြာခင် အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာဆိုတော့ သမီး ဖေဖေတို့ပြန်ရင် လိုက်ခဲ့တော့မှာလား”

သေင်က ခေါင်းကုတ်ကာ စိတ်ညစ်ဟန်လေးဖြင့် ...

“ဟာ ... မလိုက်ချင်ပါဘူး ဖေဖေရော သမီး ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ... ကြည်ပြာနဲ့လည်း ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသွားပြီ၊ ကြည်ပြာ ... နင်လည်း ဝင်ပြောပေးဦးလေ၊ ကြည့်နေတယ်”

ထိုအခါမှ ကြည်ပြာက ...

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်ရဲ့၊ သေင်အတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ အန်ကယ်ရယ်၊ သေင်လည်း မကြာခင်မှာ အိမ်ထောင်ကျရင် ကျတော့မှာ”

“ဟဲ့ ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

သေင်က မျက်နှာကလေးရဲကာ လှမ်းဟန်လိုက်သည်။ ကြည်ပြာ စကားကြောင့် ဖေဖေက မျက်ခုံးပင့်လျက် ...

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဖေဖေသမီးမှာက ချစ်သူတွေ ဘာတွေ ရှိနေပြီလား”

“အဲ ... ဟို ... မ ... မ ...”

မရှိပါဘူးဟု ပြောမည့်စကားက အဆုံးထိမရောက်လိုက်ဘူး ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“ကျွန်တော် စကားနည်းနည်းလောက် ပြောပါရစေခင်ဗျ”

တံခါးဝမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံကြောင့် အားလုံးပဲ လှုပ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်လည်း အားလုံး မျက်လုံးပြူးကုန်ကြ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

နောင်ရိုးကို တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်၍ ရပ်လျက်အနေအထားဖြင့် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နောင်ရိုးကပဲ ...

“ကျွန်တော် တုတ်ကိုင်လာလို့ တစ်မျိုးတော့ မထင်ကြပါနဲ့၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်က သေင်ကို ချစ်မြတ်နိုးလို့ မိသားစုသားပီပီ လာတောင်းတာပါ။ အိမ်ရှေ့က ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော့်မိဘတွေလည်း ပါပါတယ်”

စကားကို ခဏဖြတ်ကာ သေင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ခုလိုလာရတာကလည်း သေင်က သတ္တိရှိရင် လာခဲ့ဆိုတဲ့စကားကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော် သေင်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်၊ တကယ်လို့များ သေင်က ကျွန်တော့်ကို လက်မခံဘူး၊ ဒီက မိဘဆွေမျိုးတွေကပါ ကျွန်တော့်ကို စော်ကားတယ်လို့ ယူဆကြရင် ဒီတုတ်နဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ပါလို့ ပြောချင်လို့ တုတ်ကို တစ်ပါတည်း ယူလာတာပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် ခေါင်းကွဲတယ်ဆိုတာက မဆန်းတော့ပါဘူး၊ ဒီတော့ ... သေင်ကပဲ အရင် ကျွန်တော့်ကို အဖြေတစ်ခုခု ပေးပါလား”

အားလုံးပဲ ဘာပြောရမည်မှန်းမသိဘဲ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ပထမဆုံး သတိဝင်လာသူက ကြည်ပြာ သေင်ကို

ထောင်ကြည့်ပြီး ...

“ဟဲ့ သောင် ... နှင် တစ်ခုခုပြောလိုက်လေ၊ ဘာကြောင်နေတာလဲ”

သောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ထည်း မှားသည်။ မှန်သည် မဝေခွဲနိုင်တော့ဘဲ ခပ်မြန်မြန်ချလိုက်၏။

ချက်ချင်းပင် ဆတ်ခနဲထရပ်ကာ နောင်ရိုးဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ပြီး ... နောင်ရိုးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဆတ်ခနဲ လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး ...

“ရှင် လာဦး၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ အပြင်မှာ ရှင်းမယ်”
အိမ်အပြင် ခြံထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် နောင်ရိုးလည်း ကန့်လန့် တန့်လန့် ပါသွားရသည်။

ခြံထဲရောက်တော့မှ သောင်က နောင်ရိုးလက်ကို ဆောင့်ကာ လွှတ်လိုက်ပြီး ...

“နောင်ရိုး ... ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မကို အရှက်လာ ခွဲနေတာလားဟင်”

နောင်ရိုးက ခပ်တည်တည်ပဲ ...

“ဘာအရှက်ကွဲစရာရှိလို့လဲ သောင်ရယ်၊ သောင်တို့အိမ်ကို မက်လာစကား လာပြောတာပဲဥစ္စာ၊ သေခွံကိုတင် မဟုတ်ဘူး၊ သေခွံမိဘတွေရှေ့မှာပါ သေခွံကို ချစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီလေ၊ ခု သောင် လက်ခံရင် မိသားစုသားပီပီ တောင်းရမ်းမယ်၊ ဒါပဲလေ”

“အာ”

သောင် တော်တော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ နောင်ရိုးကိုလည်း စိတ်လက်ကုန်ခမ်းသလို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နောင်ရိုး ... ရှင်ဟာလေ ဘယ်လိုလူစားမှန်းကို မသိဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တာနဲ့ပဲ ခုလို လုပ်စရာလား၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို တော်တော်စိတ်ကုန်တယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို မုန်းတယ်လို့သာ ပြောလိုက်တော့သော်ရာ၊ ကျွန်တော်လည်း သေခွံအချစ်ကိုရဖို့ ဒီထက်ပိုပြီး မကြံတတ်တော့ဘူး၊ ကဲပါ ... မချစ်ရင်လည်း မုန်းတယ်လို့သာ ပြောလိုက်၊ ရော ... လိုအပ်ရင် ဒီတုတ်နဲ့ပါ ရိုက်”

အရေးထဲ တုတ်ကြီးပါ ကမ်းပေးလာသေးသည်။ သောင်က နောင်ရိုးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ...

“ရှင် ... အတည်ပြောတာနော်၊ ရိုက်တုန်းက ရိုက်ခိုင်းပြီး နောက်မှ တရားစွဲမယ် ဘာညာမလုပ်နဲ့”

နောင်ရိုးက ခေါင်းကို ရှေ့တိုးပေးလျက် ...

“ရိုက်သာ ရိုက်လိုက်စမ်းပါ သောင်ရယ်၊ တခြားသူတွေရိုက်လို့ ကွဲတာထက်စာရင် သောင်ရိုက်တာကပဲ ကျွန်တော့်အတွက် ဂုဏ်ရှိဦးမယ်၊ စိတ်ချလက်ချသာ ရိုက်”

သောင်က အသက်ဝဝရှုလိုက်ရင်း ...

“အင်းလေ ... ရှင်သဘောတူရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ပေး တုတ်”

နောင်ရိုးလက်ထဲမှ တုတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီး တုတ်ကို ချောက်၍ ဟန်ပါပါရွယ်လိုက်၏။ နောင်ရိုးကလည်း အလိုက်သင့် မျက်စိ

မှိတ်ထားပေးလိုက်သည်။

“ကဲ... လာပြီ”

သေစကားသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် နောင်ရိုးလည်း အံ့ကြိတ်ထား
လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“သေင်”

အားလုံးဝိုင်းကာ လှမ်းခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် သေင် ဆတ်
ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာ
ကြသည့် လူအုပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“သမီး... အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဖေဖေက လှမ်းမေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သေင်က ရွယ်ထားသော
တုတ်ကို အောက်ပြန်ချလိုက်ပြီး ...

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့၊ သမီး သူ့ကို အဖြေပေးမလို့ပါ”

“ဟာ... ညီမလေးကလည်း အဖြေပေးတာက တုတ်နဲ့ ခိုက်စရာ
လား”

နန္ဒကျော်အမေးကြောင့် သေင်က ရယ်လျက် ...

“မရိုက်လို့မဖြစ်ဘူး ကိုကိုရဲ့... နောင်ရိုးက သူ့ကိုချစ်တယ်ဆို
ရင် ရိုက်ရမယ်ဆိုပြီး ပြောနေလို့”

“ဟေ”

“ဟာ”

“ဘုရားရေ”

အားလုံးပဲ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ နောင်ရိုးက
မျက်စိဖွင့်ကာ အံ့သြတကြီး ကြည့်လျက် ...

“သေင်... သေင်... တကယ်ပြောတာပါနော်”

သေင်က မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“တကယ်ပေါ့... ရှင်က မယုံဘူးလား၊ သက်သေပြမယ်လေ”

ပြောပြောဆိုဆို သေင်က တုတ်ကိုမြှောက်ကာ တကယ်ပင် ဆတ်

ခနဲ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဒီတစ်ခါလည်း နောင်ရိုးမူ အမှောင်ထုထဲသို့ ထပ်၍ ... ထပ်၍

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၃၂)

BURMESE
CLASSIC
.com

သင့်စိတ်ထဲ မတင်မကျဖြစ်နေလျှင် () အထူးကုဆေးရုံ
() လွှာ၊ အခန်းအမှတ် () သို့ သွားကြည့်လိုက်ပါ။

ထိုအခန်းထဲတွင် ခေါင်းမှပတ်တီးအဖွေးသားဖြင့် ခန့်ညားနေသော
မအူမလည် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်အား ခပ်ချောချော
ကောင်မလေးတစ်ယောက်က အနီးကပ်ပြုစုပေးနေသည်ကို သင် တွေ့ပါ
လိမ့်မည်။ သူတို့အနီးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် မြင်းကျားတံဆိပ် စတီးလ်ငါးဆင့်
ချိုင့်ကြီးရှိပါက သူတို့သည် နောင်ရိုးနှင့်သင် အမှန်ဖြစ်ပါသည်ဟု ကျွန်တော်
ဒီနေရာက ရဲရဲကြီး အာမခံလိုက်ပါသည်။

လေးစားစွာ

မိုးဝင်းဝင်း

၁၃၇၅ ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း ၁၄ ရက်၊ စနေနေ့
မနက် ၂ နာရီ ၁၈ မိနစ်

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

မိုးဝင်းဝင်း

ထွက်ပြီးလုံးချင်းဝတ္ထုများ

#၁	ချစ်သူရေးတဲ့ ရည်းစားစာ	(ဗွီဒီယို)
#၂	ချစ်သူငှက်တဲ့ ခေတ်သစ်ဇင်	
#၃	ချစ်သူပြောတဲ့ ရည်းစားစကား	(ဗွီဒီယို)
#၄	ဇာဖို့စင်	(ဗွီဒီယို)
#၅	ချစ်လို့	(ဗွီဒီယို)
#၆	အိပ်မက်အက်ဆေး	(ဗွီဒီယို)
#၇	ဟန်းနီးမွန်း	(ဗွီဒီယို)
#၈	စူပါဆန်းဒေး	
#၉	ဖူးစာကွန်ရက်	(ဗွီဒီယို)
#၁၀	သူငယ်ချင်းခိုင်ယာရီ	
#၁၁	ရိုးဖြေကျသီအိုရီ	(ဗွီဒီယို)
#၁၂	ပန်သီးမက်ဆေ့ချ်	(ဗွီဒီယို)
#၁၃	ကျောင်းစိမ်း	(ဗွီဒီယို)
#၁၄	ရာသက်ပန်ပရိုဂရပ်	(ဗွီဒီယို)
#၁၅	လေဒီစာအုပ်ကြီး	(ဗွီဒီယို)
#၁၆	ကြည်နူးရာ ကြေကွဲရာ	(ဗွီဒီယို)
#၁၇	စာမုန်းမဲ့ဝန်	(ဗွီဒီယို)
#၁၈	အမည်ပေါက်သမီးရည်းစား	
#၁၉	အနမ်းဂိမ်း	(ဗွီဒီယို)

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

- #၂၀ ကတ္တီပါထောင်ချောက် (ဗွီဒီယို)
- #၂၁ ပေးစာ ပြန်စာ
- #၂၂ တစ်ကိုယ်တော်ကျွန်ုပ်
- #၂၃ အချစ်ကဆက်သွယ်မှုရိယာထဲမှာ
- #၂၄ အမည်မသိအက်စ်အမ် (ဗွီဒီယို)
- #၂၅ သံယောဇဉ်နေ့စဉ်
- #၂၆ အော်တိုနစ်ဆ (ဗွီဒီယို)
- #၂၇ ရည်းစားဟောင်းနှင့်ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ခြင်း
- #၂၈ အချစ်သည်သင့်ကျန်းမာရေးအတွက်ကိုယ်ရံတော် (ဗွီဒီယို)
- #၂၉ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးမနောက်ပါနဲ့
- #၃၀ ဘောစီအော်ပရေးရှင်း
- #၃၁ နင်းဆီပရာဂျက် (ဗွီဒီယို)
- #၃၂ ချစ်သူလက်ပေါ်မှာပြတုံးမျက်လှည့် (ဗွီဒီယို)
- #၃၃ ပင်လယ်ဝှက်တမ်း
- #၃၄ ငါ့ရည်းစားကိုတယ်သူအကွက်ရွှေ့လိုက်တာလဲ (ဗွီဒီယို)
- #၃၅ ရင်စည်းမခြားကျောင်းတော်
- #၃၆ ခုလိုမြေကြားပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

